

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Marea Cameră)

5 iunie 2023*

Cuprins

Cadrul juridic	6
Dreptul Uniunii	6
Tratatul UE	6
Carta	7
RGPD.....	7
Dreptul polonez	11
Constituția	11
Legea modificată privind Curtea Supremă	12
Legea modificată privind organizarea instanțelor de drept comun	15
Legea modificată privind organizarea instanțelor administrative	17
Dispozițiile tranzitorii din Legea de modificare	18
Procedura precontencioasă	19
Procedura în fața Curții	20
Cu privire la acțiune	20
Cu privire la competența Curții, la statul de drept și la independența justiției, precum și la supremația dreptului Uniunii	21
Cu privire la menținerea obiectului litigiului	25
Cu privire la a patra obiecție	25

* Limba de procedură: polona.

Argumentația părților	25
Aprecierea Curții	27
Cu privire la a treia obiecție	29
Argumentația părților	29
Aprecierea Curții	33
– Considerații introductive	33
– Cu privire la primul aspect al celei de a treia obiecții	35
– Cu privire la al doilea aspect al celei de a treia obiecții	41
Cu privire la prima obiecție	42
Argumentația părților	42
Aprecierea Curții	46
– Cu privire la admisibilitate	46
– Cu privire la fond	47
Cu privire la a doua obiecție	53
Argumentația părților	53
Aprecierea Curții	58
– Cu privire la admisibilitate	58
– Cu privire la fond	59
Cu privire la a cincea obiecție	65
Argumentația părților	65
Aprecierea Curții	67
– Considerații introductive	67
– Cu privire la aplicabilitatea RGPD	68
– Cu privire la aplicabilitatea articolului 7 și a articolului 8 alineatul (1) din cartă	70
– Cu privire la pretinsa încălcare a dispozițiilor articolului 6 alineatul (1) primul paragraf literele (c) și (e) și alineatul (3) și ale articolului 9 alineatul (1) din RGPD, precum și ale articolului 7 și ale articolului 8 alineatul (1) din cartă	71
Cu privire la cheltuielile de judecată	81

„Neîndeplinirea obligațiilor de către un stat membru – Articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE – Articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene – Stat de drept – Protecție jurisdicțională efectivă în domeniile reglementate de dreptul Uniunii – Independența judecătorilor – Articolul 267 TFUE – Posibilitatea de a adresa Curții întrebări preliminare – Supremația dreptului Uniunii – Competențe în materia ridicării imunității penale a judecătorilor și în materia dreptului muncii, securității sociale și pensionării judecătorilor Sąd Najwyższy (Curtea Supremă, Polonia) conferite Camerei disciplinare a acestei instanțe – Interdicție privind repunerea în discuție de către instanțele naționale a legitimității instanțelor și organelor constituționale sau constatarea ori aprecierea legalității numirii judecătorilor sau a competențelor judiciare ale acestora – Verificare de către o instanță a respectării anumitor cerințe referitoare la existența unei instanțe judecătorești independente și imparțiale, constituită în prealabil prin lege, calificată drept «abatere disciplinară» – Competență exclusivă pentru examinarea chestiunilor referitoare la lipsa de independență a unei instanțe sau a unui judecător conferită Camerei de control extraordinar și cauze publice a Sąd Najwyższy (Curtea Supremă) – Articolele 7 și 8 din Carta drepturilor fundamentale – Dreptul la respectarea vieții private și dreptul la protecția datelor cu caracter personal – Regulamentul (UE) 2016/679 – Articolul 6 alineatul (1) primul paragraf literele (c) și (e) și alineatul (3) al doilea paragraf – Articolul 9 alineatul (1) – Date sensibile – Reglementare națională care impune judecătorilor să furnizeze o declarație privind apartenența la asociații, fundații sau partide politice, precum și funcțiile exercitate în cadrul acestora și care prevede publicarea online a datelor care figurează în aceste declarații”

În cauza C-204/21,

având ca obiect o acțiune în constatarea neîndeplinirii obligațiilor formulată în temeiul articolului 258 TFUE, introdusă la 1 aprilie 2021,

Comisia Europeană, reprezentată de K. Herrmann și P. J. O. Van Nuffel, în calitate de agenți,

reclamantă,

susținută de:

Regatul Belgiei, reprezentat de M. Jacobs, C. Pochet și L. Van den Broeck, în calitate de agenți,

Regatul Danemarcei, reprezentat inițial de V. Pasternak Jørgensen, M. Søndahl Wolff și L. Teilgård și ulterior de J. F. Kronborg, V. Pasternak Jørgensen și M. Søndahl Wolff, în calitate de agenți,

Regatul Țărilor de Jos, reprezentat de M. K. Bulterman, J. Langer, M. A. M. de Ree și C. S. Schillemans, în calitate de agenți,

Republica Finlanda, reprezentată de H. Leppo, în calitate de agent,

Regatul Suediei, reprezentat de H. Eklinder, C. Meyer-Seitz, A. Runeskjöld, M. Salborn Hodgson, R. Shahsavan Eriksson, H. Shev și O. Simonsson, în calitate de agenți,

interveniente,

împotriva

Republicii Polone, reprezentată de B. Majczyna, J. Sawicka, K. Straś și S. Żyrek, în calitate de agenți,

pârâtă,

CURTEA (Marea Cameră),

compusă din domnul K. Lenaerts, președinte, domnul L. Bay Larsen, vicepreședinte, și domnul A. Arabadjiev, doamna A. Prechal (raportoare), domnul E. Regan și doamna L. S. Rossi, președinți de cameră, domnii M. Ilešič, N. Piçarra, I. Jarukaitis, A. Kumin, N. Jääskinen, doamna I. Ziemele, domnii J. Passer, Z. Csehi și doamna O. Spineanu-Matei, judecători,

avocat general: domnul A. M. Collins,

grefier: doamna M. Siekierzyńska, administratoare,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 28 iunie 2022,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 15 decembrie 2022,

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Prin cererea introductivă, Comisia Europeană solicită Curții să constate că:
 - prin adoptarea și menținerea în vigoare a articolului 42a alineatele 1 și 2 și a articolului 55 alineatul 4 din ustawa – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Legea privind organizarea instanțelor de drept comun) din 27 iulie 2001 (Dz. U. nr. 98, poziția 1070), astfel cum a fost modificată prin ustawa o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw (Legea de modificare a Legii privind organizarea instanțelor de drept comun, a Legii privind Curtea supremă și a altor legi) din 20 decembrie 2019 (Dz. U. din 2020, poziția 190) (denumită în continuare „Legea de modificare”) (legea astfel modificată fiind denumită în continuare „Legea modificată privind organizarea instanțelor de drept comun”), a articolului 26 alineatul 3 și a articolului 29 alineatele 2 și 3 din ustawa o Sądzie Najwyższym (Legea privind Curtea Supremă) din 8 decembrie 2017 (Dz. U. din 2018, poziția 5), astfel cum a fost modificată prin Legea de modificare (denumită în continuare „Legea modificată privind Curtea Supremă”), a articolului 5 alineatele 1a și 1b din ustawa – Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Legea privind organizarea instanțelor administrative) din 25 iulie 2002 (Dz. U. nr. 153, poziția 1269), astfel cum a fost modificată prin Legea de modificare (denumită în continuare „Legea modificată privind organizarea instanțelor administrative”), precum și a articolului 8 din Legea de modificare, care interzic oricărei instanțe naționale să verifice respectarea cerințelor Uniunii Europene referitoare la o instanță judecătorească independentă și imparțială, constituită în prealabil prin lege, Republica Polonă nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul dispozițiilor coroborate ale articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE și ale articolului 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”), interpretate în lumina jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului cu privire la articolul 6 paragraful 1 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950 (denumită în continuare

„CEDO”), precum și în temeiul articolului 267 TFUE și al principiului supremației dreptului Uniunii;

- prin adoptarea și menținerea în vigoare a articolului 26 alineatele 2 și 4-6 și a articolului 82 alineatele 2-5 din Legea modificată privind Curtea Supremă, precum și a articolului 10 din Legea de modificare, care consacră competența exclusivă a Izba Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych (Camera de control extraordinar și cauze publice) a Sąd Najwyższy (Curtea Supremă, Polonia) (denumită în continuare „Camera de control extraordinar și cauze publice”) de a examina motivele și chestiunile de drept referitoare la lipsa de independență a unei instanțe sau a unui judecător, Republica Polonă nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul dispozițiilor coroborate ale articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE și ale articolului 47 din cartă, precum și în temeiul articolului 267 TFUE și al principiului supremației dreptului Uniunii;
- prin adoptarea și menținerea în vigoare a articolului 107 alineatul 1 punctele 2 și 3 din Legea modificată privind organizarea instanțelor de drept comun și a articolului 72 alineatul 1 punctele 1-3 din Legea modificată privind Curtea Supremă, care permit calificarea drept „abatere disciplinară” a examinării respectării cerințelor Uniunii referitoare la o instanță judecătorească independentă și imparțială, constituită în prealabil prin lege, Republica Polonă nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul dispozițiilor coroborate ale articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE și ale articolului 47 din cartă, precum și în temeiul articolului 267 TFUE;
- prin abilitarea Izba Dyscyplinarna (Camera disciplinară) a Sąd Najwyższy (Curtea Supremă) (denumită în continuare „Camera disciplinară”), ale cărei independență și imparțialitate nu sunt garantate, să se pronunțe în cauzele care au un impact direct asupra statutului și exercitării funcțiilor de judecător și de judecător asistent, cum ar fi, pe de o parte, cererile de autorizare a inițierii unei proceduri penale împotriva judecătorilor și a judecătorilor asistenți sau a arestării acestora și, pe de altă parte, cauzele în materia dreptului muncii și a asigurărilor sociale referitoare la judecătorii Sąd Najwyższy (Curtea Supremă), precum și cauzele referitoare la pensionarea acestor judecători, Republica Polonă nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE;
- prin adoptarea și menținerea în vigoare a articolului 88a din Legea modificată privind organizarea instanțelor de drept comun, a articolului 45 alineatul 3 din Legea modificată privind Curtea Supremă și a articolului 8 alineatul 2 din Legea modificată privind organizarea instanțelor administrative, Republica Polonă a încălcat dreptul la respectarea vieții private și dreptul la protecția datelor cu caracter personal garantate la articolul 7 și la articolul 8 alineatul (1) din cartă, precum și la articolul 6 alineatul (1) primul paragraf literele (c) și (e), articolul 6 alineatul (3) și articolul 9 alineatul (1) din Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor) (JO 2016, L 119, p. 1) (denumit în continuare „RGPD”).

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

Tratatul UE

2 Articolul 2 TUE are următorul cuprins:

„Uniunea se întemeiază pe valorile respectării demnității umane, libertății, democrației, egalității, statului de drept, precum și pe respectarea drepturilor omului, inclusiv a drepturilor persoanelor care aparțin minorităților. Aceste valori sunt comune statelor membre într-o societate caracterizată prin pluralism, nediscriminare, toleranță, justiție, solidaritate și egalitate între femei și bărbați.”

3 Articolul 4 TUE prevede:

„(1) În conformitate cu articolul 5, orice competență care nu este atribuită Uniunii prin tratate aparține statelor membre.

(2) Uniunea respectă egalitatea statelor membre în raport cu tratatele, precum și identitatea lor națională, inerentă structurilor lor fundamentale politice și constituționale, inclusiv în ceea ce privește autonomia locală și regională. Aceasta respectă funcțiile esențiale ale statului și, în special, pe cele care au ca obiect asigurarea integrității sale teritoriale, menținerea ordinii publice și apărarea securității naționale. În special, securitatea națională rămâne responsabilitatea exclusivă a fiecărui stat membru.

(3) În temeiul principiului cooperării loiale, Uniunea și statele membre se respectă și se ajută reciproc în îndeplinirea misiunilor care decurg din tratate.

Statele membre adoptă orice măsură generală sau specială pentru asigurarea îndeplinirii obligațiilor care decurg din tratate sau care rezultă din actele instituțiilor Uniunii.

Statele membre facilitează îndeplinirea de către Uniune a misiunii sale și se abțin de la orice măsură care ar putea pune în pericol realizarea obiectivelor Uniunii.”

4 Articolul 5 alineatele (1) și (2) TUE prevede:

„(1) Delimitarea competențelor Uniunii este guvernată de principiul atribuirii. Exercitarea acestor competențe este reglementată de principiile subsidiarității și proporționalității.

(2) În temeiul principiului atribuirii, Uniunea acționează numai în limitele competențelor care i-au fost atribuite de statele membre prin tratate pentru realizarea obiectivelor stabilite prin aceste tratate. Orice competență care nu este atribuită Uniunii prin tratate aparține statelor membre.”

5 Articolul 19 alineatul (1) TUE prevede:

„Curtea de Justiție a Uniunii Europene cuprinde Curtea de Justiție, Tribunalul și tribunale specializate. Aceasta asigură respectarea dreptului în interpretarea și aplicarea tratatelor.

Statele membre stabilesc căile de atac necesare pentru a asigura o protecție jurisdicțională efectivă în domeniile reglementate de dreptul Uniunii.”

Carta

6 Articolul 7 din cartă prevede:

„Orice persoană are dreptul la respectarea vieții private și de familie, a domiciliului și a secretului comunicațiilor.”

7 Potrivit articolului 8 din cartă:

„(1) Orice persoană are dreptul la protecția datelor cu caracter personal care o privesc.

(2) Asemenea date trebuie tratate în mod corect, în scopurile precizate și pe baza consimțământului persoanei interesate sau în temeiul unui alt motiv legitim prevăzut de lege. [...]

[...]”

8 Articolul 47 din cartă, intitulat „Dreptul la o cale de atac eficientă și la un proces echitabil”, prevede:

„Orice persoană ale cărei drepturi și libertăți garantate de dreptul Uniunii sunt încălcate are dreptul la o cale de atac eficientă în fața unei instanțe judecătorești, în conformitate cu condițiile stabilite de prezentul articol.

Orice persoană are dreptul la un proces echitabil, public și într-un termen rezonabil, în fața unei instanțe judecătorești independente și imparțiale, constituită în prealabil prin lege. [...]

[...]”

9 Articolul 52 alineatul (1) din cartă prevede:

„Orice restrângere a exercițiului drepturilor și libertăților recunoscute prin prezenta cartă trebuie să fie prevăzută de lege și să respecte substanța acestor drepturi și libertăți. Prin respectarea principiului proporționalității, pot fi impuse restrângeri numai în cazul în care acestea sunt necesare și numai dacă răspund efectiv obiectivelor de interes general recunoscute de Uniune sau necesității protejării drepturilor și libertăților celorlalți.”

RGPD

10 Considerentele (4), (10), (16), (20), (39) și (51) ale RGPD au următorul cuprins:

„(4) Prelucrarea datelor cu caracter personal ar trebui să fie în serviciul cetățenilor. Dreptul la protecția datelor cu caracter personal nu este un drept absolut; acesta trebuie luat în considerare în raport cu funcția pe care o îndeplinește în societate și echilibrat cu alte drepturi fundamentale, în conformitate cu principiul proporționalității. Prezentul regulament respectă toate drepturile fundamentale și libertățile și principiile recunoscute în cartă astfel cum sunt consacrate în tratate, în special respectarea vieții private și de familie, a reședinței și a comunicațiilor, a protecției datelor cu caracter personal, a libertății de gândire, de conștiință și de religie, a libertății de exprimare și de informare, a libertății de a desfășura o activitate comercială, dreptul la o cale de atac eficientă și la un proces echitabil, precum și diversitatea culturală, religioasă și lingvistică.

[...]

- (10) Pentru a se asigura un nivel consecvent și ridicat de protecție a persoanelor fizice și pentru a se îndepărta obstacolele din calea circulației datelor cu caracter personal în cadrul Uniunii, nivelul protecției drepturilor și libertăților persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea unor astfel de date ar trebui să fie echivalent în toate statele membre. Aplicarea consecventă și omogenă a normelor în materie de protecție a drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal ar trebui să fie asigurată în întreaga Uniune. În ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal în vederea respectării unei obligații legale, a îndeplinirii unei sarcini care servește unui interes public sau care rezultă din exercitarea autorității publice cu care este investit operatorul, statelor membre ar trebui să li se permită să mențină sau să introducă dispoziții de drept intern care să clarifice într-o mai mare măsură aplicarea normelor prezentului regulament. [...] Prezentul regulament oferă, de asemenea, statelor membre o marjă de manevră în specificarea normelor sale, inclusiv în ceea ce privește prelucrarea categoriilor speciale de date cu caracter personal («date sensibile»). În acest sens, prezentul regulament nu exclude dreptul statelor membre care stabilește circumstanțele aferente unor situații de prelucrare specifice, inclusiv stabilirea cu o mai mare precizie a condițiilor în care prelucrarea datelor cu caracter personal este legală.

[...]

- (16) Prezentul regulament nu se aplică chestiunilor de protecție a drepturilor și libertăților fundamentale sau la libera circulație a datelor cu caracter personal referitoare la activități care nu intră în domeniul de aplicare al dreptului Uniunii, de exemplu activitățile privind securitatea națională. Prezentul regulament nu se aplică prelucrării datelor cu caracter personal de către statele membre atunci când acestea desfășoară activități legate de politica externă și de securitatea comună a Uniunii.

[...]

- (20) Deși prezentul regulament se aplică, *inter alia*, activităților instanțelor și ale altor autorități judiciare, dreptul Uniunii sau al statelor membre ar putea să precizeze operațiunile și procedurile de prelucrare în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal de către instanțe și alte autorități judiciare. Prelucrarea datelor cu caracter personal nu ar trebui să fie de competența autorităților de supraveghere în cazul în care instanțele își exercită atribuțiile judiciare, în scopul garantării independenței sistemului judiciar în îndeplinirea sarcinilor sale judiciare, inclusiv în luarea deciziilor. Supravegherea unor astfel de operațiuni de prelucrare a datelor ar trebui să poată fi încredințată unor organisme specifice din cadrul sistemului judiciar al statului membru, care ar trebui să asigure în special respectarea normelor prevăzute de prezentul regulament, să sensibilizeze membrii sistemului judiciar cu privire la obligațiile care le revin în temeiul prezentului regulament și să trateze plângerile în legătură cu astfel de operațiuni de prelucrare a datelor.

[...]

(39) [...] scopurile specifice în care datele cu caracter personal sunt prelucrate ar trebui să fie explicite și legitime și să fie determinate la momentul colectării datelor respective. Datele cu caracter personal ar trebui să fie adecvate, relevante și limitate la ceea ce este necesar pentru scopurile în care sunt prelucrate. [...] Datele cu caracter personal ar trebui prelucrate doar dacă scopul prelucrării nu poate fi îndeplinit în mod rezonabil prin alte mijloace. [...]

[...]

(51) Datele cu caracter personal care sunt, prin natura lor, deosebit de sensibile în ceea ce privește drepturile și libertățile fundamentale necesită o protecție specifică, deoarece contextul prelucrării acestora ar putea genera riscuri considerabile la adresa drepturilor și libertăților fundamentale. [...] Asemenea date cu caracter personal nu ar trebui prelucrate, cu excepția cazului în care prelucrarea este permisă în cazuri specifice prevăzute de prezentul regulament, ținând seama de faptul că dreptul statelor membre poate prevedea dispoziții specifice cu privire la protecția datelor în scopul adaptării aplicării normelor din prezentul regulament în vederea respectării unei obligații legale sau a îndeplinirii unei sarcini care servește unui interes public sau care rezultă din exercitarea autorității publice cu care este investit operatorul. Pe lângă cerințele specifice pentru o astfel de prelucrare, ar trebui să se aplice principiile generale și alte norme prevăzute de prezentul regulament, în special în ceea ce privește condițiile pentru prelucrarea legală. Ar trebui prevăzute în mod explicit derogări de la interdicția generală de prelucrare a acestor categorii speciale de date cu caracter personal, printre altele atunci când persoana vizată își dă consimțământul explicit sau în ceea ce privește nevoile specifice în special atunci când prelucrarea este efectuată în cadrul unor activități legitime de către anumite asociații sau fundații al căror scop este de a permite exercitarea libertăților fundamentale.”

11 Articolul 1 din RGPD, intitulat „Obiect și obiective”, prevede la alineatul (2):

„Prezentul regulament asigură protecția drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanelor fizice și în special a dreptului acestora la protecția datelor cu caracter personal.”

12 Articolul 2 din RGPD, intitulat „Domeniul de aplicare material”, prevede:

„(1) Prezentul regulament se aplică prelucrării datelor cu caracter personal, efectuată total sau parțial prin mijloace automatizate, precum și prelucrării prin alte mijloace decât cele automatizate a datelor cu caracter personal care fac parte dintr-un sistem de evidență a datelor sau care sunt destinate să facă parte dintr-un sistem de evidență a datelor.

(2) Prezentul regulament nu se aplică prelucrării datelor cu caracter personal:

(a) în cadrul unei activități care nu intră sub incidența dreptului Uniunii;

(b) de către statele membre atunci când desfășoară activități care intră sub incidența capitolului 2 al titlului V din Tratatul [privind Uniunea Europeană];

[...]”

13 Articolul 4 din RGPD, intitulat „Definiții”, are următorul cuprins:

„În sensul prezentului regulament:

1. «date cu caracter personal» înseamnă orice informații privind o persoană fizică identificată sau identificabilă («persoana vizată»); o persoană fizică identificabilă este o persoană care poate fi identificată, direct sau indirect, în special prin referire la un element de identificare, cum ar fi un nume, un număr de identificare, date de localizare, un identificator online, sau la unul sau mai multe elemente specifice, proprii identității sale fizice, fiziologice, genetice, psihice, economice, culturale sau sociale;
2. «prelucrare» înseamnă orice operațiune sau set de operațiuni efectuate asupra datelor cu caracter personal sau asupra seturilor de date cu caracter personal, cu sau fără utilizarea de mijloace automatizate, cum ar fi colectarea, înregistrarea, organizarea, structurarea, stocarea, adaptarea sau modificarea, extragerea, consultarea, utilizarea, divulgarea prin transmitere, diseminarea sau punerea la dispoziție în orice alt mod, alinierea sau combinarea, restricționarea, ștergerea sau distrugerea;

[...]

7. «operator» înseamnă persoana fizică sau juridică, autoritatea publică, agenția sau alt organism care, singur sau împreună cu altele, stabilește scopurile și mijloacele de prelucrare a datelor cu caracter personal; atunci când scopurile și mijloacele prelucrării sunt stabilite prin dreptul Uniunii sau dreptul intern, operatorul sau criteriile specifice pentru desemnarea acestuia pot fi prevăzute în dreptul Uniunii sau în dreptul intern;

[...]”

14 Articolul 6 din RGPD, intitulat „Legalitatea prelucrării”, prevede la alineatele (1) și (3):

„(1) Prelucrarea este legală numai dacă și în măsura în care se aplică cel puțin una dintre următoarele condiții:

[...]

- (c) prelucrarea este necesară în vederea îndeplinirii unei obligații legale care îi revine operatorului;

[...]

- (e) prelucrarea este necesară pentru îndeplinirea unei sarcini care servește unui interes public sau care rezultă din exercitarea autorității publice cu care este investit operatorul;

[...]

- (3) Temeiul pentru prelucrarea menționată la alineatul (1) literele (c) și (e) trebuie să fie prevăzut în:

- (a) dreptul Uniunii sau

(b) dreptul intern care se aplică operatorului.

Scopul prelucrării este stabilit pe baza respectivului temei juridic sau, în ceea ce privește prelucrarea menționată la alineatul (1) litera (e), este necesar pentru îndeplinirea unei sarcini efectuate în interes public sau în cadrul exercitării unei funcții publice atribuite operatorului. [...] Dreptul Uniunii sau dreptul intern urmărește un obiectiv de interes public și este proporțional cu obiectivul legitim urmărit.”

- 15 Articolul 9 din RGPD, intitulat „Prelucrarea de categorii speciale de date cu caracter personal”, prevede la alineatele (1) și (2):

„(1) Se interzice prelucrarea de date cu caracter personal care dezvăluie originea rasială sau etnică, opiniile politice, confesiunea religioasă sau convingerile filozofice sau apartenența la sindicate și prelucrarea de date genetice, de date biometrice pentru identificarea unică a unei persoane fizice, de date privind sănătatea sau de date privind viața sexuală sau orientarea sexuală ale unei persoane fizice.

(2) Alineatul (1) nu se aplică în următoarele situații:

[...]

(g) prelucrarea este necesară din motive de interes public major, în baza dreptului Uniunii sau a dreptului intern, care este proporțional cu obiectivul urmărit, respectă esența dreptului la protecția datelor și prevede măsuri corespunzătoare și specifice pentru protejarea drepturilor fundamentale și a intereselor persoanei vizate;

[...]”

Dreptul polonez

Constituția

- 16 Articolul 45 alineatul 1 din Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej (Constituția Republicii Polone) (denumită în continuare „Constituția”) prevede:

„Orice persoană are dreptul la un proces echitabil și public, fără întârzieri excesive, în fața unei instanțe judecătorești competente, independente și imparțiale.”

- 17 În temeiul articolului 179 din Constituție, președintele Republicii numește judecătorii, la propunerea Krajowa Rada Sądownictwa (Consiliul Național al Magistraturii, Polonia) (denumit în continuare „KRS”), pe o perioadă nedeterminată.

- 18 Potrivit articolului 186 alineatul 1 din Constituție:

„[KRS] este împuternicit să asigure independența instanțelor și a sistemului judiciar.”

19 Articolul 187 din Constituție prevede:

„1. [KRS] este compus din:

- 1) prim-președintele [Sąd Najwyższy (Curtea Supremă)], ministrul justiției, președintele [Naczelny Sąd Administracyjny (Curtea Administrativă Supremă, Polonia)] și o persoană desemnată de președintele Republicii,
- 2) 15 membri aleși dintre judecătorii de la [Sąd Najwyższy (Curtea Supremă)], de la instanțele de drept comun, de la instanțele administrative și de la instanțele militare,
- 3) 4 membri aleși de către [Sejm (Seimul, Polonia)] dintre deputați și doi membri aleși de Senat dintre senatori.

[...]

3. Mandatul membrilor aleși [ai KRS] este de patru ani.

4. Regimul, domeniul de activitate, modul de lucru [al KRS], precum și modul de alegere a membrilor săi sunt definite prin lege.”

Legea modificată privind Curtea Supremă

20 Legea privind Curtea Supremă a instituit, în cadrul Sąd Najwyższy (Curtea Supremă), două camere noi, și anume, pe de o parte, Camera disciplinară și, pe de altă parte, Camera de control extraordinar și cauze publice.

21 Legea de modificare, care a intrat în vigoare la 14 februarie 2020, a modificat Legea privind Curtea Supremă printre altele prin introducerea a noi alineate 2-6 la articolul 26 din această din urmă lege, a unui nou punct 1a la articolul 27 alineatul 1 din legea menționată, a unui nou alineat 3 la articolul 45 și a noi alineate 2-5 la articolul 82 din aceeași lege, precum și prin modificarea articolului 29 și a articolului 72 alineatul 1 din aceasta.

22 Potrivit articolului 26 alineatele 2-6 din Legea modificată privind Curtea Supremă:

„2. Camera de control extraordinar și cauze publice este competentă să soluționeze cererile sau declarațiile privind recuzarea unui judecător sau desemnarea instanței în fața căreia trebuie să se desfășoare o procedură, inclusiv căile de atac întemeiate pe lipsa de independență a instanței sau a judecătorului. Instanța sesizată cu cauza trimite imediat o cerere președintelui Camerei de control extraordinar și cauze publice pentru ca această cauză să fie soluționată în conformitate cu normele stabilite prin dispoziții distincte. Înaintarea unei cereri președintelui Camerei de control extraordinar și cauze publice nu suspendă procedura în curs.

3. Cererea menționată la alineatul 2 nu este examinată dacă privește constatarea și aprecierea legalității numirii unui judecător sau a legitimității acestuia pentru exercitarea unor funcții jurisdicționale.

4. Camera de control extraordinar și cauze publice este competentă să soluționeze căile de atac prin care se urmărește să se constate nelegalitatea hotărârilor sau a deciziilor definitive ale [Sąd Najwyższy (Curtea Supremă)], ale instanțelor de drept comun, ale instanțelor militare și ale

instanțelor administrative, inclusiv ale [Naczelny Sąd Administracyjny (Curtea Administrativă Supremă)], în cazul în care nelegalitatea constă în repunerea în discuție a statutului persoanei numite într-un post de judecător care s-a pronunțat în cauză.

5. Dispozițiile referitoare la constatarea nelegalității unei hotărâri definitive se aplică *mutatis mutandis* procedurii în cauzele menționate la alineatul 4, iar dispozițiile referitoare la redeschiderea unei proceduri jurisdicționale închise printr-o hotărâre definitivă sunt aplicabile cauzelor penale. Nu este necesar să se stabilească *prima facie* probabilitatea sau producerea unui prejudiciu cauzat de pronunțarea hotărârii care face obiectul căii de atac.

6. O cale de atac prin care se urmărește să se constate nelegalitatea unei hotărâri definitive, menționată la alineatul 4, poate fi formulată în fața Camerei de control extraordinar și cauze publice fără a trece prin instanța care a pronunțat hotărârea atacată, chiar și atunci când o parte nu a epuizat căile de atac aflate la dispoziția sa, inclusiv calea de atac extraordinară în fața [Sąd Najwyższy (Curtea Supremă)].”

23 Articolul 27 alineatul 1 din Legea modificată privind Curtea Supremă prevede:

„Camera disciplinară este competentă în următoarele cauze:

1) cauzele disciplinare:

- a) privind judecătorii [Sąd Najwyższy (Curtea Supremă)],
- b) examinate de [Sąd Najwyższy (Curtea Supremă)] în raport cu procedurile disciplinare desfășurate în temeiul următoarelor legi:

[...]

– Legea [privind organizarea instanțelor de drept comun] [...],

[...]

1a) cauzele privind autorizarea inițierii unei proceduri penale împotriva judecătorilor, a judecătorilor asistenți, a procurorilor și a procurorilor asistenți sau a plasării acestora în arest preventiv;

2) cauzele în domeniul dreptului muncii și al asigurărilor sociale care privesc judecătorii [Sąd Najwyższy (Curtea Supremă)];

3) cauzele privind pensionarea obligatorie a unui judecător al [Sąd Najwyższy (Curtea Supremă)].”

24 Articolul 29 alineatele 2 și 3 din Legea modificată privind Curtea Supremă prevede:

„2. În cadrul activităților [Sąd Najwyższy (Curtea Supremă)] sau ale organelor sale, nu este permisă repunerea în discuție a legitimității [instanțelor], a organelor constituționale ale statului sau a organelor de control și de protecție a dreptului.

3. [Sąd Najwyższy (Curtea Supremă)] sau un alt organ al puterii nu poate să constate și nici să aprecieze legalitatea numirii unui judecător sau a competenței de a exercita funcțiile jurisdicționale care decurge din aceasta.”

25 Articolul 45 alineatul 3 din această lege prevede:

„Declarația menționată la articolul 88a din [Legea modificată privind organizarea instanțelor de drept comun] este prezentată de judecătorii de la [Sąd Najwyższy (Curtea Supremă)] prim-președintelui [Sąd Najwyższy (Curtea Supremă)], iar de prim-președintele [Sąd Najwyższy (Curtea Supremă)] [către KRS].”

26 Articolul 72 alineatul 1 din Legea modificată privind Curtea Supremă are următorul cuprins:

„Un judecător al [Sąd Najwyższy (Curtea Supremă)] răspunde, pe plan disciplinar, pentru abaterile profesionale (disciplinare), inclusiv în cazul:

- 1) încălcării vădite și flagrante a normelor de drept;
- 2) actelor sau omisiunilor de natură să împiedice sau să compromită în mod semnificativ funcționarea unei autorități judiciare;
- 3) actelor care repun în discuție existența raportului de muncă al unui judecător, efectivitatea numirii unui judecător sau legitimitatea unui organ constituțional al Republicii Polone.”

27 În conformitate cu articolul 73 alineatul 1 din Legea modificată privind Curtea Supremă, Camera disciplinară este instanța disciplinară de prim și de al doilea grad de jurisdicție pentru judecătorii de la Sąd Najwyższy (Curtea Supremă).

28 Articolul 82 din legea menționată prevede:

„1. În cazul în care, în cadrul examinării unui recurs sau a unei alte căi de atac, [Sąd Najwyższy (Curtea Supremă)] are îndoieli serioase cu privire la interpretarea dispozițiilor juridice care stau la baza deciziei pronunțate, aceasta poate suspenda judecarea cauzei și poate înainta o chestiune de drept unui complet constituit din șapte dintre judecătorii săi.

2. Atunci când examinează o cauză în care se ridică o chestiune de drept privind independența unui judecător sau a unei instanțe, [Sąd Najwyższy (Curtea Supremă)] suspendă judecarea cauzei și înaintază această chestiune unui complet constituit din toți membrii Camerei de control extraordinar și cauze publice.

3. În cazul în care, în cadrul examinării unei cereri menționate la articolul 26 alineatul 2, [Sąd Najwyższy (Curtea Supremă)] are îndoieli serioase cu privire la interpretarea dispozițiilor juridice pe care trebuie să se întemeieze decizia, aceasta poate să suspende judecarea cauzei și să înainteze o chestiune de drept unui complet constituit din toți membrii Camerei de control extraordinar și cauze publice.

4. Atunci când adoptă o decizie menționată la alineatul 2 sau 3, Camera de control extraordinar și cauze publice nu este obligată să respecte decizia unui alt complet de judecată al [Sąd Najwyższy (Curtea Supremă)], chiar care aceasta a dobândit forță de principiu juridic.

5. O decizie adoptată de toți membrii Camerei de control extraordinar și cauze publice în temeiul alineatului 2 sau 3 este obligatorie pentru toate completele [Sąd Najwyższy (Curtea Supremă)]. Orice diferență în raport cu o decizie care a dobândit forță de principiu juridic impune pronunțarea din nou prin decizie a Adunării plene a [Sąd Najwyższy (Curtea Supremă)],

adoptarea acestei decizii necesitând prezența a cel puțin două treimi din judecătorii fiecărei camere. Articolul 88 nu se aplică.”

Legea modificată privind organizarea instanțelor de drept comun

29 Legea de modificare a modificat Legea privind organizarea instanțelor de drept comun, în special prin introducerea în această din urmă lege a unor noi articole 42a și 88a, precum și prin adăugarea unui nou alineat 4 la articolul 55 din legea menționată, a unor noi puncte 2) și 3) la articolul 107 din aceeași lege și a unui nou alineat 2a la articolul 110 din aceasta.

30 Articolul 42a din Legea modificată privind organizarea instanțelor de drept comun are următorul cuprins:

„1. În cadrul activităților instanțelor sau ale organelor instanțelor, nu este permisă repunerea în discuție a legitimității [instanțelor], a organelor constituționale ale statului și a organelor de control și de protecție a dreptului.

2. O instanță de drept comun sau un alt organ al puterii nu poate să constate și nici să aprecieze legalitatea numirii unui judecător sau a competenței de a exercita funcțiile jurisdicționale care decurge din aceasta.”

31 Articolul 55 din legea menționată prevede:

„1. Un judecător de la o instanță de drept comun este o persoană numită într-un astfel de post de către președintele Republicii și care a depus jurământ în fața acestuia din urmă.

2. Judecătorii instanțelor de drept comun sunt numiți în posturi de:

1) judecător al unui [sąd rejonowy (tribunal districtual)];

2) judecător al unui [sąd okręgowy (tribunal regional)];

3) judecător al unei [sąd apelacyjny (curți de apel)];

3. Atunci când numește o persoană în funcția de judecător, președintele Republicii desemnează locul de repartizare (sediul). Schimbarea sediului poate fi efectuată fără modificarea locului de repartizare în cazurile și în conformitate cu modalitățile prevăzute la articolul 75.

4. Judecătorii se pot pronunța cu privire la toate cauzele în locul lor de repartizare, precum și în alte jurisdicții în cazurile definite de lege (competența judecătorului). Dispozițiile referitoare la atribuirea cauzelor, precum și la desemnarea și modificarea completelor de judecată nu limitează competența unui judecător și nu pot fi invocate pentru a se constata că un complet de judecată este contrar legii, că o instanță este alcătuită în mod necorespunzător sau că o persoană care nu este abilitată sau competentă să se pronunțe face parte din aceasta.”

32 Articolul 80 din legea menționată prevede:

„1. Judecătorii nu pot să fie arestați sau să facă obiectul urmăririi penale decât cu autorizarea instanței disciplinare competente. Această dispoziție nu privește arestarea în caz de flagrant delict, dacă această arestare este indispensabilă pentru a garanta buna desfășurare a procedurii.

Până la adoptarea unei decizii de autorizare a inițierii unei proceduri penale împotriva unui judecător, pot fi îndeplinite numai actele urgente.

[...]

2c. Instanța disciplinară adoptă o decizie de autorizare a inițierii unei proceduri penale împotriva unui judecător în cazul în care suspiciunile cu privire la acesta sunt suficient de susținute. Prin decizie se statuează cu privire la autorizarea inițierii unei proceduri penale împotriva judecătorului și se expun motivele acesteia.

2d. Instanța disciplinară examinează cererea de autorizare a inițierii unei proceduri penale împotriva unui judecător în termen de 14 zile de la primirea acesteia.

[...]”

33 Potrivit articolului 88a din Legea modificată privind organizarea instanțelor de drept comun:

„1. Judecătorul are obligația de a depune o declarație scrisă în care să menționeze:

- 1) calitatea sa de membru al unei asociații, inclusiv denumirea și sediul social al asociației, funcțiile deținute și perioada în care a deținut calitatea de membru;
- 2) funcția deținută în cadrul unui organism al unei fundații fără scop lucrativ, inclusiv denumirea și sediul social al fundației și perioada în care a deținut funcția;
- 3) calitatea sa de membru al unui partid politic înainte de numirea sa în funcția de judecător și calitatea de membru al unui partid politic pe durata mandatului său înainte de 29 decembrie 1989, inclusiv denumirea partidului, funcțiile deținute și perioada în care a deținut calitatea de membru.

2. Declarațiile menționate la alineatul 1 sunt prezentate de judecători președintelui [sąd apelacyjny (curtea de apel)] competente, iar de președinții [sąd apelacyjny (curțile de apel)], către ministrul justiției.

3. Declarațiile menționate la alineatul 1 se depun în termen de 30 de zile de la data intrării în funcție a judecătorului și în termen de 30 de zile de la data la care au intervenit sau au încetat circumstanțele menționate la alineatul 1.

4. Informațiile conținute în declarațiile menționate la alineatul 1 sunt publice și sunt disponibile în [*Biuletyn Informacji Publicznej* (Buletinul informativ public) menționat în [ustawa o dostępie do informacji publicznej (Legea privind accesul la informațiile publice) din 6 septembrie 2001 (Dz. U. nr. 112, poziția 1198)], în termen de cel mult 30 de zile de la data depunerii declarației la organismul autorizat.”

34 Articolul 107 alineatul 1 din Legea modificată privind organizarea instanțelor de drept comun are următorul cuprins:

„Judecătorul răspunde, pe plan disciplinar, pentru abaterile profesionale (disciplinare), inclusiv în cazul:

- 1) încălcării vădite și flagrante a normelor de drept;
- 2) actelor sau omisiunilor de natură să împiedice sau să compromită în mod semnificativ funcționarea unei autorități judiciare;
- 3) actelor care repun în discuție existența raportului de muncă al unui judecător, efectivitatea numirii unui judecător sau legitimitatea unui organ constituțional al Republicii Polone;

[...]”

35 Potrivit articolului 110 alineatul 2a din această lege:

„[...] În cauzele menționate la articolul 80 [...], organul jurisdicțional competent în primă instanță este [Sąd Najwyższy (Curtea Supremă)] în complet format dintr-un judecător unic al Camerei disciplinare, iar în a doua instanță, [Sąd Najwyższy (Curtea Supremă)], în complet format din trei judecători ai Camerei disciplinare.”

36 Articolul 129 alineatele 1-3 din legea menționată prevede:

„1. Instanța disciplinară poate suspenda din funcție un judecător împotriva căruia a fost inițiată o procedură disciplinară sau o procedură de interdicție, precum și în cazul în care adoptă o decizie de autorizare a inițierii unei proceduri penale împotriva judecătorului în cauză.

2. În cazul în care instanța disciplinară adoptă o decizie de autorizare a inițierii unei proceduri penale împotriva unui judecător pentru o infracțiune săvârșită cu intenție care poate fi supusă urmăririi penale de către Ministerul Public, judecătorul este din oficiu suspendat din funcție.

3. Atunci când suspendă din funcție un judecător, instanța disciplinară reduce remunerația acestuia cu 25 %-50 % pe perioada suspendării; această dispoziție nu se aplică persoanelor împotriva cărora a fost inițiată procedura de interdicție.”

Legea modificată privind organizarea instanțelor administrative

37 Legea de modificare a modificat Legea privind organizarea instanțelor administrative printre altele prin introducerea unor noi alineate 1a și 1b la articolul 5 din această din urmă lege și a unui nou alineat 2 la articolul 8 din legea menționată, precum și prin modificarea articolului 29 alineatul 1 și a articolului 49 alineatul 1 din aceasta.

38 Articolul 5 alineatele 1a și 1b din Legea modificată privind organizarea instanțelor administrative prevede:

„1a. În cadrul activităților unei instanțe administrative sau ale organelor acesteia, nu este permisă repunerea în discuție a legitimității [instanțelor], a organelor constituționale ale statului și a organelor de control și de protecție a dreptului.

1b. O instanță administrativă sau un alt organ al puterii nu poate să constate și nici să aprecieze legalitatea numirii unui judecător sau a competenței de a exercita funcțiile jurisdicționale care decurge din aceasta.”

39 Articolul 8 alineatul 2 din Legea modificată privind organizarea instanțelor administrative:

„Declarația menționată la articolul 88a din [Legea modificată privind organizarea instanțelor de drept comun] se depune de judecătorii unui [wojewódzki sąd administracyjny (Tribunalul Administrativ al Voievodatului)] la președintele competent al Tribunalului Administrativ al Voievodatului, de președintele unui Tribunal Administrativ al Voievodatului și judecătorii [Naczelny Sąd Administracyjny (Curtea Administrativă Supremă)] la președintele [Naczelny Sąd Administracyjny (Curtea Administrativă Supremă)] și de președintele [Naczelny Sąd Administracyjny (Curtea Administrativă Supremă)] [la KRS].”

40 În temeiul articolului 29 alineatul 1 din Legea modificată privind organizarea instanțelor administrative, abaterile disciplinare prevăzute la articolul 107 alineatul 1 punctele 2 și 3 din Legea modificată privind organizarea instanțelor de drept comun sunt aplicabile și în ceea ce privește judecătorii instanțelor administrative.

41 În conformitate cu articolul 49 alineatul 1 din Legea modificată privind organizarea instanțelor administrative, abaterile disciplinare prevăzute la articolul 72 alineatul 1 din Legea modificată privind Curtea Supremă sunt aplicabile și în ceea ce privește judecătorii Naczelny Sąd Administracyjny (Curtea Administrativă Supremă).

Dispozițiile tranzitorii din Legea de modificare

42 În conformitate cu articolul 8 din Legea de modificare, articolul 55 alineatul 4 din Legea modificată privind organizarea instanțelor de drept comun se aplică și cauzelor deschise sau încheiate înainte de data intrării în vigoare a Legii de modificare.

43 Potrivit articolului 10 din Legea de modificare:

„1. Dispozițiile [Legii privind Curtea Supremă], în versiunea rezultată din prezenta lege, se aplică și cauzelor supuse examinării Camerei de control extraordinar și cauze publice care au fost introduse și nu au fost finalizate printr-o hotărâre definitivă, inclusiv printr-o decizie, înainte de data intrării în vigoare a prezentei legi.

2. Instanța sesizată cu o cauză menționată la alineatul 1 o trimite fără întârziere, în termen de cel mult șapte zile de la intrarea în vigoare a prezentei legi, la Camera de control extraordinar și cauze publice, care poate revoca actele realizate anterior în măsura în care împiedică examinarea în continuare a cauzei în conformitate cu legea.

3. Actele realizate de instanțe și de părți sau de participanții la procedură în cauzele menționate la alineatul 1 după data intrării în vigoare a prezentei legi, cu încălcarea alineatului 2, nu produc efecte procedurale.”

Procedura precontencioasă

- 44 La 29 aprilie 2020, apreciind că, prin adoptarea Legii de modificare, Republica Polonă nu și-a îndeplinit, în diferite privințe, obligațiile care îi revin în temeiul dispozițiilor coroborate ale articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE și ale articolului 47 din cartă, al principiului supremației dreptului Uniunii, al articolului 267 TFUE, precum și al articolului 7 și al articolului 8 alineatul (1) din cartă, al articolului 6 alineatul (1) primul paragraf literele (c) și (e) și alineatul (3) și al articolului 9 din RGPD, Comisia a adresat acestui stat membru o scrisoare de punere în întârziere. Acesta din urmă a răspuns printr-o scrisoare din 29 iunie 2020 în care contesta orice încălcare a dreptului Uniunii.
- 45 La 30 octombrie 2020, Comisia a emis un aviz motivat în care afirma că regimul introdus prin Legea de modificare încălca dispozițiile dreptului Uniunii menționate la punctul anterior. În consecință, această instituție invita Republica Polonă să ia măsurile necesare pentru a se conforma respectivului aviz motivat în termen de două luni de la primirea acestuia.
- 46 Având în vedere creșterea numărului de cauze pendente în fața Camerei disciplinare cu privire la cererile de autorizare a inițierii unor proceduri penale împotriva judecătorilor, Comisia a adresat, prin scrisoarea din 1 noiembrie 2020, diverse întrebări autorităților poloneze, la care acestea din urmă au răspuns la 13 noiembrie 2020.
- 47 La 3 decembrie 2020, Comisia a adresat Republicii Polone o scrisoare de punere în întârziere suplimentară, arătând că, prin faptul că, în temeiul articolului 27 alineatul 1 punctele 1a, 2 și 3 din Legea modificată privind Curtea Supremă, a atribuit Camerei disciplinare, ale cărei independență și imparțialitate nu ar fi garantate, competența de a soluționa cauze care au o incidență directă asupra statutului și exercitării funcției de judecător și de judecător asistent, acest stat membru și-a încălcat obligațiile care ce decurg din articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE.
- 48 Printr-o scrisoare din 30 decembrie 2020, Republica Polonă a răspuns la avizul motivat al Comisiei din 30 octombrie 2020 și a contestat existența respectivelor neîndepliniri ale obligațiilor care îi fuseseră reproșate.
- 49 Printr-o scrisoare din 4 ianuarie 2021, acest stat membru a răspuns la scrisoarea de punere în întârziere suplimentară din 3 decembrie 2020, susținând că obiecțiile invocate de Comisie în această scrisoare nu erau întemeiate.
- 50 La 27 ianuarie 2021, Comisia a adresat Republicii Polone un aviz motivat suplimentar, menținând obiecțiile pe care le formulase în scrisoarea sa de punere în întârziere suplimentară. În consecință, această instituție invita Republica Polonă să ia măsurile necesare pentru a se conforma avizului motivat suplimentar respectiv în termen de o lună de la primirea acestuia.
- 51 Printr-o scrisoare din 26 februarie 2021, Republica Polonă a răspuns la avizul motivat suplimentar menționat, contestând obiecțiile formulate în acesta de Comisie.
- 52 În aceste condiții, Comisia a decis să introducă prezenta acțiune.

Procedura în fața Curții

- 53 Prin înscris separat, depus la grefa Curții la 1 aprilie 2021, Comisia a introdus o cerere de măsuri provizorii în temeiul articolului 279 TFUE.
- 54 Prin Ordonanța din 14 iulie 2021, Comisia/Polonia (C-204/21 R, EU:C:2021:593), vicepreședinta Curții a admis această cerere până la pronunțarea prezentei hotărâri și a dispus în esență ca Republica Polonă să suspende atât aplicarea dispozițiilor naționale vizate în prima-a patra liniuță din petitul cererii introductive a Comisiei, astfel cum sunt reproduse la punctul 1 din prezenta hotărâre, cât și efectele deciziilor Camerei disciplinare de autorizare a inițierii unei proceduri penale împotriva unui judecător sau a arestării acestuia.
- 55 Printr-un înscris depus la grefa Curții la 16 august 2021, Republica Polonă a solicitat revocarea ordonanței respective. Această cerere a fost respinsă prin Ordonanța vicepreședintei Curții din 6 octombrie 2021, Polonia/Comisia (C-204/21 R, EU:C:2021:834).
- 56 Prin înscrisul depus la grefa Curții la 7 septembrie 2021, Comisia a introdus o nouă cerere de măsuri provizorii prin care a solicitat obligarea Republicii Polone la plata unei penalități cu titlu cominatoriu zilnice. Admițând această cerere prin Ordonanța din 27 octombrie 2021, Comisia/Polonia (C-204/21 R, EU:C:2021:878), vicepreședintele Curții a obligat Republica Polonă la plata către Comisie a unei penalități cu titlu cominatoriu în cuantum de 1 000 000 de euro pe zi, începând de la data notificării acestei ordonanțe și până la data la care acest stat membru se va conforma obligațiilor care îi revin în temeiul ordonanței vicepreședintei Curții menționate la punctul 54 din prezenta hotărâre sau, în caz contrar, până la data pronunțării prezentei hotărâri. Prin Ordonanța vicepreședintelui Curții din 21 aprilie 2023, Comisia/Polonia (Independența și viața privată a judecătorilor) (C-204/21 R-RAP, EU:C:2023:334), cuantumul acestei penalități a fost redus la 500 000 de euro pe zi, începând de la data semnării ordonanței menționate.
- 57 Prin Ordonanțele președintelui Curții din 30 septembrie 2021, au fost admise cererile de intervenție în procedură formulate de Regatul Belgiei, Regatul Danemarcei, Regatul Țărilor de Jos, Republica Finlanda și Regatul Suediei în susținerea concluziilor Comisiei.

Cu privire la acțiune

- 58 Acțiunea Comisiei cuprinde cinci obiecții. Prima-a treia obiecție se întemeiază pe încălcări ale dispozițiilor coroborate ale articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE și ale articolului 47 din cartă, precum și ale articolului 267 TFUE, prima și a doua obiecție urmărind, în plus, să se constate o încălcare a principiului supremației dreptului Uniunii. A patra obiecție se întemeiază pe încălcarea articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE. A cincea obiecție se întemeiază pe încălcarea dispozițiilor articolului 7 și ale articolului 8 alineatul (1) din cartă, precum și a celor ale articolului 6 alineatul (1) primul paragraf literele (c) și (e) și alineatul (3) și ale articolului 9 alineatul (1) din RGPD.
- 59 Republica Polonă contestă ansamblul pretinselor neîndepliniri ale obligațiilor și solicită respingerea acțiunii Comisiei.

Cu privire la competența Curții, la statul de drept și la independența justiției, precum și la supremația dreptului Uniunii

- 60 În memoriul în duplică, Republica Polonă se prevalează de hotărârea din 14 iulie 2021 (cauza P 7 /20), pronunțată de Trybunał Konstytucyjny (Curtea Constituțională, Polonia), în care aceasta din urmă a statuat, pe de o parte, întemeindu-se pe dispozițiile articolului 4 alineatele (1) și (2) și ale articolului 5 alineatul (1) TUE și în special pe principiul atribuirii competențelor Uniunii și pe obligația acesteia din urmă de a respecta identitatea națională a statelor membre, că articolul 4 alineatul (3) a doua teză TUE coroborat cu articolul 279 TFUE, astfel cum a fost interpretat de Curte în Ordonanța din 8 aprilie 2020, Comisia/Polonia (C-791/19 R, EU:C:2020:277), este incompatibil cu mai multe dispoziții din Constituție. Pe de altă parte, potrivit Trybunał Konstytucyjny (Curtea Constituțională), prin adoptarea în această ordonanță a unor măsuri provizorii privind organizarea și competența instanțelor poloneze, precum și procedura în fața acestora din urmă și impunerea acestor obligații Republicii Polone, Curtea s-a pronunțat *ultra vires*. În consecință, asemenea măsuri nu ar fi acoperite de principiile supremației și aplicabilității directe a dreptului Uniunii enunțate la articolul 91 alineatele 1-3 din Constituție. În această hotărâre din 14 iulie 2021, Trybunał Konstytucyjny (Curtea Constituțională) ar fi afirmat de asemenea că, în cazul unui conflict între deciziile sale și cele ale Curții, Trybunał Konstytucyjny (Curtea Constituțională) trebuia să aibă „ultimul cuvânt” în cauzele de principiu care țin de ordinea constituțională poloneză.
- 61 Astfel, Republica Polonă urmărește în esență, după cum reiese din memoriul său în duplică, să conteste atât existența neîndeplinirii obligațiilor invocate de Comisie în acțiunea sa, în special cele care au legătură cu încălcări ale dispozițiilor coroborate ale articolului 19 alineatul (1) TUE și ale articolului 47 din cartă, precum și ale principiului supremației dreptului Uniunii, cât și competența Curții de a se pronunța asupra acestei acțiuni. Potrivit statului membru respectiv, reiese, așadar, din jurisprudența rezultată din hotărârea Trybunał Konstytucyjny (Curtea Constituțională) din 14 iulie 2021 că admiterea obiecțiilor formulate de Comisie ar presupune, pentru Curte, să depășească propriile competențe și pe cele ale Uniunii. O asemenea admitere ar aduce atingere, pe de o parte, competenței exclusive a Republicii Polone în materie de organizare a justiției, cu încălcarea principiului atribuirii competențelor Uniunii, și, pe de altă parte, identității naționale inerente structurilor fundamentale politice și constituționale ale acestui stat membru, cu încălcarea dispozițiilor articolului 4 alineatul (2) TUE.
- 62 În această privință, trebuie amintit totuși, de la bun început, că controlul respectării de către statele membre a cerințelor care decurg din articolul 2 și din articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE se încadrează pe deplin în sfera de competență a Curții, în special atunci când este, precum în speță, sesizată cu o acțiune în constatarea neîndeplinirii obligațiilor introdusă de Comisie în temeiul articolului 258 TFUE (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 februarie 2022, Ungaria/Parlamentul și Consiliul, C-156/21, EU:C:2022:97, punctul 161, precum și jurisprudența citată).
- 63 În ceea ce privește domeniul de aplicare al acestor dispoziții, reiese dintr-o jurisprudență constantă a Curții că, deși organizarea justiției în statele membre, inclusiv instituirea, compunerea, competențele și funcționarea instanțelor naționale, precum și normele care guvernează procesul de numire a judecătorilor sau chiar cele aplicabile statutului acestora și exercitării funcțiilor lor, intră în competența acestor state, totuși, în exercitarea acestei competențe, statele membre sunt ținute să respecte obligațiile care decurg pentru ele din dreptul Uniunii, în special din articolele 2 și 19 TUE [a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 iulie 2021,

Comisia/Polonia (Regimul disciplinar al judecătorilor), C-791/19, EU:C:2021:596, punctele 56, 60-62 și 95, precum și jurisprudența citată, și Hotărârea din 22 februarie 2022, RS (Efectul deciziilor unei curți constituționale), C-430/21, EU:C:2022:99, punctul 38, precum și jurisprudența citată].

- 64 Potrivit articolului 2 TUE, Uniunea se întemeiază pe valori care sunt comune statelor membre și, în conformitate cu articolul 49 TUE, respectarea acestor valori constituie o condiție prealabilă aderării la Uniune a oricărui stat european care solicită să devină membru al acesteia (Hotărârea din 16 februarie 2022, Ungaria/Parlamentul și Consiliul, C-156/21, EU:C:2022:97, punctul 124, precum și jurisprudența citată).
- 65 De altfel, trebuie amintit că, pentru a putea adera la Uniune, Republica Polonă a trebuit să respecte criteriile care trebuie îndeplinite de statele candidate la aderare, astfel cum au fost stabilite de Consiliul European de la Copenhaga din 21 și 22 iunie 1993. Aceste criterii impun în special statului candidat „să asigure stabilitatea instituțiilor care garantează democrația, statul de drept, drepturile omului, respectarea și protecția minorităților” (Hotărârea din 29 martie 2022, Getin Noble Bank, C-132/20, EU:C:2022:235, punctul 104).
- 66 După cum a subliniat Curtea în mod repetat, Uniunea regrupează astfel state care au aderat în mod liber și voluntar la valorile prevăzute la articolul 2 TUE, care respectă aceste valori și care se angajează să le promoveze. Pe de altă parte, încrederea reciprocă dintre statele membre și în special dintre instanțele lor se întemeiază pe premisa fundamentală potrivit căreia statele membre împărtășesc aceste valori comune [a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 iulie 2021, Comisia/Polonia (Regimul disciplinar al judecătorilor), C-791/19, EU:C:2021:596, punctul 50 și jurisprudența citată].
- 67 Articolul 2 TUE nu constituie, în consecință, o simplă enunțare a unor orientări sau intenții de natură politică, ci conține valori care țin de însăși identitatea Uniunii în calitate de ordine juridică comună, valori care sunt concretizate în principii care implică obligații imperative din punct de vedere juridic pentru statele membre (Hotărârea din 16 februarie 2022, Ungaria/Parlamentul și Consiliul, C-156/21, EU:C:2022:97, punctul 232).
- 68 Rezultă printre altele din cele ce precedă că respectarea de către un stat membru a valorilor prevăzute la articolul 2 TUE constituie o condiție pentru a beneficia de toate drepturile care decurg din aplicarea tratatelor în privința acestui stat membru. Astfel, respectarea acestor valori nu poate fi redusă la o obligație ce revine unui stat candidat în vederea aderării la Uniune și de la care s-ar putea sustrage după aderare (Hotărârea din 16 februarie 2022, Ungaria/Parlamentul și Consiliul, C-156/21, EU:C:2022:97, punctul 126, precum și jurisprudența citată).
- 69 În ceea ce privește articolul 19 TUE, acesta concretizează valoarea statului de drept afirmată la articolul 2 TUE (Hotărârea din 27 februarie 2018, Associação Sindical dos Juizes Portugueses, C-64/16, EU:C:2018:117, punctul 32). În ceea ce privește, mai precis, articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE, trebuie amintit că, așa cum prevede această dispoziție, revine statelor membre sarcina să prevadă un sistem de căi de atac și de proceduri care să le asigure justițiabililor respectarea dreptului lor la protecție jurisdicțională efectivă în domeniile reglementate de dreptul Uniunii. Principiul protecției jurisdicționale efective a drepturilor conferite justițiabililor de dreptul Uniunii, la care se referă dispoziția menționată, constituie un principiu general al dreptului Uniunii care decurge din tradițiile constituționale comune ale statelor membre, care a fost consacrat la articolele 6 și 13 din CEDO și care în prezent este afirmat la articolul 47 din cartă [Hotărârea din 15 iulie 2021, Comisia/Polonia (Regimul disciplinar al judecătorilor), C-791/19, EU:C:2021:596, punctul 52 și jurisprudența citată].

- 70 Or, pentru a garanta că instanțele care pot fi chemate să statueze cu privire la chestiuni legate de aplicarea sau de interpretarea dreptului Uniunii sunt în măsură să asigure protecția jurisdicțională efectivă impusă de această dispoziție, prezervarea independenței acestora este primordială, astfel cum se confirmă la articolul 47 al doilea paragraf din cartă [Hotărârea din 15 iulie 2021, Comisia/Polonia (Regimul disciplinar al judecătorilor), C-791/19, EU:C:2021:596, punctul 57 și jurisprudența citată].
- 71 De asemenea, Curtea a subliniat în jurisprudența sa că garanțiile privind accesul la o instanță judecătorească independentă, imparțială și constituită în prealabil prin lege, dar mai ales cele care stabilesc noțiunea, precum și compunerea acesteia reprezintă piatra de temelie a dreptului la un proces echitabil [Hotărârea din 6 octombrie 2021, W.Ż. (Camera de control extraordinar și cauze publice a Curții Supreme – Numire), C-487/19, EU:C:2021:798, punctul 126, precum și jurisprudența citată].
- 72 În aceste condiții, nu se poate susține în mod valabil că cerințele care decurg, atât în calitate de condiții de aderare, cât și de participare la Uniune, din respectarea unor valori și principii precum statul de drept, protecția jurisdicțională efectivă și independența justiției, consacrate la articolul 2 și la articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE, sunt susceptibile să afecteze identitatea națională a unui stat membru, în sensul articolului 4 alineatul (2) TUE. Prin urmare, această din urmă dispoziție, care trebuie interpretată ținând seama de dispozițiile, de același rang cu ea, consacrate la articolul 2 și la articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf, nu poate scuti statele membre de respectarea cerințelor care decurg din acestea.
- 73 Astfel, Curtea a statuat că, chiar dacă, după cum reiese din articolul 4 alineatul (2) TUE, Uniunea respectă identitatea națională a statelor membre, inerentă structurilor lor fundamentale politice și constituționale, așa încât aceste state dispun de o anumită marjă de apreciere pentru a asigura punerea în aplicare a principiilor statului de drept, nu reiese nicidecum că această obligație de rezultat poate varia de la un stat membru la altul. Astfel, deși dispun de identități naționale distincte, inerente structurilor lor fundamentale politice și constituționale, pe care Uniunea le respectă, statele membre aderă la o noțiune de „stat de drept” pe care o împărtășesc, ca valoare comună tradițiilor lor constituționale proprii, și pe care s-au angajat să o respecte în mod continuu (Hotărârea din 16 februarie 2022, Ungaria/Parlamentul și Consiliul, C-156/21, EU:C:2022:97, punctele 233 și 234).
- 74 Rezultă că, în alegerea modelelor lor constituționale, statele membre sunt ținute să se conformeze printre altele cerinței de independență a instanțelor, care decurge din articolul 2 și din articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE [a se vedea în acest sens Hotărârea din 22 februarie 2022, RS (Efectul deciziilor unei curți constituționale), C-430/21, EU:C:2022:99, punctul 43 și jurisprudența citată]. Acestea sunt, așadar, obligate printre altele să asigure evitarea oricărui regres, în raport cu această valoare a statului de drept, al legislației lor în materie de organizare a justiției, abținându-se să adopte norme care ar aduce atingere independenței judecătorilor (a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 decembrie 2021, Euro Box Promotion și alții, C-357/19, C-379/19, C-547/19, C-811/19 și C-840/19, EU:C:2021:1034, punctul 162).
- 75 Pe de altă parte, în Hotărârea din 15 iulie 1964, Costa (6/64, EU:C:1964:66, p. 1158-1160), Curtea a constatat că instituirea prin Tratatul CEE a unei ordini juridice proprii, acceptată de statele membre pe bază de reciprocitate, are drept corolar imposibilitatea statelor menționate de a face să prevaleze, împotriva acestei ordini juridice, o măsură unilaterală ulterioară sau de a opune dreptului născut din Tratatul CEE norme de drept național, indiferent de natura acestora, altfel existând riscul ca acest drept să își piardă caracterul comunitar și ca fundamentul juridic al

Comunității înseși să fie repus în discuție. În plus, Curtea a subliniat că forța executivă a dreptului comunitar nu poate varia de la un stat membru la altul în funcție de legile interne ulterioare, în caz contrar existând riscul ca realizarea scopurilor Tratatului CEE să fie pusă în pericol, și nici nu poate da naștere unei discriminări pe motiv de cetățenie sau naționalitate, interzisă de acest tratat [Hotărârea din 22 februarie 2022, RS (Efectul deciziilor unei curți constituționale), C-430/21, EU:C:2022:99, punctul 48 și jurisprudența citată].

- 76 Aceste caracteristici esențiale ale ordinii juridice a Uniunii și importanța respectării care îi este datorată au fost de altfel confirmate de ratificarea, fără rezerve, a tratatelor de modificare a Tratatului CEE și în special a Tratatului de la Lisabona, după cum dovedește în special Declarația nr. 17 cu privire la supremație, anexată la Actul final al Conferinței interguvernamentale care a adoptat Tratatul de la Lisabona semnat la 13 decembrie 2007 (JO 2012, C 326, p. 346). Situația este aceeași în ceea ce privește jurisprudența Curții ulterioară intrării în vigoare a acestui din urmă tratat [a se vedea în acest sens Hotărârea din 22 februarie 2022, RS (Efectul deciziilor unei curți constituționale), C-430/21, EU:C:2022:99, punctele 49 și 50, precum și jurisprudența citată].
- 77 Din această jurisprudență constantă rezultă că, în temeiul principiului supremației dreptului Uniunii, invocarea de către un stat membru a unor dispoziții de drept național, fie ele și de natură constituțională, nu poate aduce atingere unității și eficacității dreptului Uniunii. Într-adevăr, conform unei jurisprudențe consacrate, efectele asociate principiului supremației dreptului Uniunii se impun tuturor organelor unui stat membru, fără în special ca dispozițiile interne, inclusiv de ordin constituțional, să poată împiedica acest lucru [Hotărârea din 17 decembrie 1970, Internationale Handelsgesellschaft, 11/70, EU:C:1970:114, punctul 3, precum și Hotărârea din 22 februarie 2022, RS (Efectul deciziilor unei curți constituționale), C-430/21, EU:C:2022:99, punctul 51 și jurisprudența citată]. Respectarea acestei obligații este necesară printre altele pentru a se asigura respectarea egalității statelor membre în raport cu tratatele și constituie o expresie a principiului cooperării loiale enunțat la articolul 4 alineatul (3) TUE [a se vedea în acest sens Hotărârea din 22 februarie 2022, RS (Efectul deciziilor unei curți constituționale), C-430/21, EU:C:2022:99, punctul 55 și jurisprudența citată].
- 78 Or, Curtea a declarat că articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE, interpretat în lumina articolului 47 din cartă, care stabilește în sarcina statelor membre o obligație de rezultat clară și precisă și care nu este însoțită de nicio condiție, în special în ceea ce privește independența și imparțialitatea instanțelor chemate să interpreteze și să aplice dreptul Uniunii și cerința ca acestea să fie stabilite în prealabil prin lege, beneficiază de un efect direct care implică să se lase neaplicată orice dispoziție, jurisprudență sau practică națională contrară acestor dispoziții ale dreptului Uniunii, astfel cum au fost interpretate de Curte [a se vedea în acest sens Hotărârea din 6 octombrie 2021, W.Ż. (Camera de control extraordinar și cauze publice a Curții Supreme – Numire), C-487/19, EU:C:2021:798, punctele 158 și 159, precum și jurisprudența citată, Hotărârea din 16 februarie 2022, Ungaria/Parlamentul și Consiliul, C-156/21, EU:C:2022:97, punctul 162 și jurisprudența citată, precum și Hotărârea din 22 februarie 2022, RS (Efectul deciziilor unei curți constituționale), C-430/21, EU:C:2022:99, punctele 58 și 59, precum și jurisprudența citată].
- 79 În această privință, este important, în sfârșit, să amintim că, având în vedere că Curtea deține o competență exclusivă pentru a furniza interpretarea definitivă a dreptului Uniunii, ei îi revine, în exercitarea acestei competențe, sarcina de a preciza întinderea principiului supremației dreptului Uniunii în raport cu dispozițiile relevante ale dreptului respectiv, astfel încât această întindere nu poate depinde nici de interpretarea unor dispoziții ale dreptului național, nici de interpretarea unor dispoziții ale dreptului Uniunii reținută de o instanță națională care nu corespunde

interpretării Curții [Hotărârea din 22 februarie 2022, RS (Efectul deciziilor unei curți constituționale), C-430/21, EU:C:2022:99, punctul 52 și jurisprudența citată]. În consecință, revine, dacă este cazul, instanței naționale în cauză obligația de a modifica propria jurisprudență care ar fi incompatibilă cu dreptul Uniunii, după cum a fost interpretat de Curte (a se vedea în acest sens Hotărârea din 19 aprilie 2016, DI, C-441/14, EU:C:2016:278, punctele 33 și 34, precum și Hotărârea din 6 noiembrie 2018, Max-Planck-Gesellschaft zur Förderung der Wissenschaften, C-684/16, EU:C:2018:874, punctul 60).

- 80 Având în vedere tot ceea ce precedă, este necesar să se constate că, contrar celor susținute de Republica Polonă, nici principiile enunțate la articolul 4 alineatele (1) și (2) și la articolul 5 alineatul (1) TUE, nici jurisprudența unei instanțe constituționale naționale precum cea menționată la punctul 60 din prezenta hotărâre nu sunt de natură să se opună ca dispozițiile naționale puse în discuție de Comisie în cadrul acțiunii sale să poată face obiectul unui control din partea Curții, în special în raport cu dispozițiile coroborate ale articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE și ale articolului 47 din cartă, precum și cu principiul supremației dreptului Uniunii.

Cu privire la menținerea obiectului litigiului

- 81 În ședință, Republica Polonă a menționat adoptarea recentă a ustawy o zmianie ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw (Legea de modificare a Legii privind Curtea Supremă și a altor legi) din 9 iunie 2022 (Dz. U., poziția 1259), care ar fi intrat în vigoare la 15 iulie 2022 și ar avea printre altele ca obiect dizolvarea Camerei disciplinare vizate de a doua obiecție a Comisiei. De asemenea, această lege ar fi modificat, precizându-i, termenii în care erau formulate până atunci dispozițiile naționale care făceau obiectul primei și al celei de a doua obiecții. În aceste condiții, Republica Polonă arată că continuarea procedurii nu este justificată în ceea ce privește prima, a treia și a patra obiecție.
- 82 În această privință, este suficient însă să se amintească faptul că, după cum reiese dintr-o jurisprudență constantă, existența unei neîndepliniri a obligațiilor trebuie apreciată în funcție de situația din statul membru în cauză astfel cum se prezenta aceasta la momentul expirării termenului stabilit în avizul motivat, iar schimbările intervenite ulterior nu pot fi luate în considerare de Curte [Hotărârea din 24 iunie 2019, Comisia/Polonia (Independența Curții Supreme), C-619/18, EU:C:2019:531, punctul 30 și jurisprudența citată].
- 83 În speță, este cert că, la datele la care au expirat termenele stabilite de Comisie în avizul motivat și în avizul motivat suplimentar, toate dispozițiile naționale pe care această instituție le contestă prin acțiunea sa erau încă în vigoare. În consecință, Curtea trebuie să se pronunțe cu privire la toate motivele invocate în cadrul acestei acțiuni.

Cu privire la a patra obiecție

Argumentația părților

- 84 Prin intermediul celei de a patra obiecții, care trebuie analizată în primul rând, Comisia concluzionează în sensul încălcării articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE, întrucât Republica Polonă nu și-ar fi îndeplinit obligația de a garanta independența și imparțialitatea Camerei disciplinare, în condițiile în care aceasta din urmă ar ține, în calitate de „instanță”, de

sistemul judiciar polonez în „domeniile reglementate de dreptul Uniunii”, în sensul dispoziției menționate, și i s-ar fi conferit o competență exclusivă de a se pronunța în anumite cauze referitoare la statutul și la exercitarea funcțiilor judecătorilor, ceea ce ar fi susceptibil să afecteze independența acestora.

- 85 În cererea introductivă, Comisia invocă în această privință Hotărârea din 19 noiembrie 2019, A. K. și alții (Independența Camerei disciplinare a Curții Supreme) (C-585/18, C-624/18 și C-625/18, denumită în continuare „Hotărârea A. K. și alții”, EU:C:2019:982), precum și hotărârea din 5 decembrie 2019 (III PO 7/18) și ordonanțele din 15 ianuarie 2020 (III PO 8/18 și III PO 9/18) ale Sąd Najwyższy (Izba Pracy i Ubezpieczeń Społecznych) [Curtea Supremă (Camera pentru litigii de muncă și asigurări sociale), Polonia], care era instanța de trimitere în cauzele principale în care s-a pronunțat Hotărârea A. K. și alții. Din aceste hotărâri judecătorești ar rezulta că o evaluare globală care privește printre altele contextul și condițiile în care Camera disciplinară a fost creată, modul în care este compusă, modul de numire a membrilor săi și intervenția, în acest cadru, a KRS în noua sa componentă, precum și unele dintre caracteristicile acestei camere și competențele specifice care i-au fost conferite este de natură să dea naștere la îndoieli legitime din partea justițiabililor în ceea ce privește independența și imparțialitatea camerei respective.
- 86 Prin investirea Camerei disciplinare, pe de o parte, cu competența de a autoriza inițierea unor proceduri penale împotriva judecătorilor și judecătorilor asistenți, precum și eventuala arestare și reținere a acestora, și pentru a decide, în asemenea ipoteze, suspendarea lor și reducerea remunerației lor, precum și, pe de altă parte, cu competența de a soluționa cauze în materia dreptului muncii și asigurărilor sociale sau în materia pensionării cu privire la judecătorii de la Sąd Najwyższy (Curtea Supremă), articolul 27 alineatul 1 punctele 1a, 2 și 3 din Legea modificată privind Curtea Supremă nu ar permite să se garanteze independența și imparțialitatea acestor judecători, în special în raport cu presiunile externe nejustificate și nici, în consecință, dreptul justițiabililor la o cale de atac efectivă în domeniile reglementate de dreptul Uniunii.
- 87 În memoriul în replică, Comisia adaugă că, între timp, temeinicia celei de a patra obiecții a fost confirmată de concluziile care decurg din Hotărârea din 15 iulie 2021, Comisia/Polonia (Regimul disciplinar al judecătorilor) (C-791/19, EU:C:2021:596). În plus, potrivit celor statuate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în Hotărârea din 22 iulie 2021, Reczkowicz împotriva Poloniei (CE:ECHR:2021:0722JUD004344719), Camera disciplinară nu constituie o instanță instituită de lege, în sensul articolului 6 din CEDO.
- 88 În apărare, Republica Polonă susține că atât procedura de numire a membrilor Camerei disciplinare, cât și celelalte garanții de care beneficiază aceștia odată numiți sunt de natură să garanteze independența camerei respective.
- 89 Astfel, pe de o parte, condițiile pe care candidații la funcția de judecător al Sąd Najwyższy (Curtea Supremă) trebuie să le îndeplinească ar fi definite în mod exhaustiv în dreptul național și procedura de numire a acestora ar implica, după publicarea unui apel public pentru depunerea de candidaturi, o selecție efectuată de KRS pe baza căreia aceasta din urmă ar formula o propunere de numire a candidaților reținuți. Procedura respectivă ar conduce la adoptarea unui act de numire de către președintele Republicii, care nu ar fi obligat să respecte propunerea KRS. În ceea ce privește noua compunere a KRS, a cărei constituționalitate ar fi fost confirmată de Trybunał Konstytucyjny (Curtea Constituțională), aceasta nu ar fi nicidecum diferită de cea care caracterizează consiliile naționale ale magistraturii instituite în alte state membre. Intervenția

puterii legislative în desemnarea membrilor KRS ar contribui, în plus, la consolidarea legitimității democratice a acestuia din urmă, în timp ce noua compunere ar fi permis asigurarea unei reprezentativități mai bune a magistraturii poloneze.

- 90 Pe de altă parte, odată numiți, membrii Camerei disciplinare ar beneficia de garanții legate printre altele de durata nedeterminată a mandatului lor, de inamovibilitatea lor, de imunitatea lor, de obligația lor de a rămâne apolitici, precum și de diverse incompatibilități profesionale și de o remunerație deosebit de ridicată.

Aprecierea Curții

- 91 După cum se amintește la punctele 69-71 din prezenta hotărâre, articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE impune statelor membre să prevadă un sistem de căi de atac și de proceduri care să le asigure justițiabililor respectarea dreptului lor la protecție jurisdicțională efectivă în domeniile reglementate de dreptul Uniunii, în special prin garantarea faptului că entitățile care sunt chemate, în calitate de instanțe, să se pronunțe cu privire la chestiuni legate de aplicarea sau interpretarea acestui drept îndeplinesc cerințele care permit să se asigure o asemenea respectare, printre care cea legată de independența și imparțialitatea entităților respective.
- 92 Or, este cert că atât Sąd Najwyższy (Curtea Supremă) și în special Camera disciplinară care face parte din aceasta, cât și instanțele de drept comun sau administrative poloneze pot fi chemate să statueze cu privire la chestiuni legate de aplicarea sau interpretarea dreptului Uniunii în calitate de „instanțe” care intră sub incidența articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE, astfel încât aceste instanțe trebuie să îndeplinească cerințele unei protecții jurisdicționale efective [a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 iulie 2021, Comisia/Polonia (Regimul disciplinar al judecătorilor), C-791/19, EU:C:2021:59, punctul 55 și jurisprudența citată].
- 93 Pe de altă parte, potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, garanțiile de independență și de imparțialitate astfel impuse în temeiul dreptului Uniunii postulează existența unor norme, în special în ceea ce privește compunerea instanței în cauză, numirea, durata funcției, precum și cauzele de abținere, de recuzare și de revocare a membrilor săi, care să permită înlăturarea oricărei îndoieli legitime, în percepția justițiabililor, referitoare la impenetrabilitatea acestei instanțe în privința unor elemente exterioare și la imparțialitatea sa în raport cu interesele care se înfruntă [Hotărârea din 15 iulie 2021, Comisia/Polonia (Regimul disciplinar al judecătorilor), C-791/19, EU:C:2021:59, punctul 59 și jurisprudența citată].
- 94 În acest sens, trebuie ca judecătorii să se afle la adăpost de intervenții sau de presiuni exterioare care le pot pune în pericol independența. Normele aplicabile statutului judecătorilor și exercitării funcției lor de judecător trebuie în special să permită excluderea nu numai a oricărei influențe directe, sub formă de instrucțiuni, ci și a formelor de influență indirectă susceptibile să orienteze deciziile judecătorilor în discuție și să înlătore astfel o lipsă a aparenței de independență sau de imparțialitate a acestora care să poată aduce atingere încrederii pe care justiția trebuie să o inspire justițiabililor într-o societate democratică și într-un stat de drept [Hotărârea din 15 iulie 2021, Comisia/Polonia (Regimul disciplinar al judecătorilor), C-791/19, EU:C:2021:59, punctul 60 și jurisprudența citată].
- 95 Referitor, mai precis, la normele care guvernează regimul disciplinar aplicabil judecătorilor, reiese astfel dintr-o jurisprudență constantă a Curții că cerința de independență care decurge din dreptul Uniunii și în special din articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE impune ca acest regim să prezinte garanțiile necesare pentru a evita orice risc de utilizare a unui astfel de regim ca sistem de

control politic al conținutului deciziilor judiciare. În această privință, adoptarea unor norme care definesc printre altele atât comportamentele ce constituie încălcări disciplinare, cât și sancțiunile aplicabile în mod concret, ce prevăd intervenția unei instanțe independente în conformitate cu o procedură care garantează pe deplin drepturile consacrate la articolele 47 și 48 din cartă, în special dreptul la apărare, și care consacră posibilitatea de a contesta în justiție deciziile organelor disciplinare constituie un ansamblu de garanții esențiale pentru prezervarea independenței puterii judecătorești [Hotărârea din 15 iulie 2021, Comisia/Polonia (Regimul disciplinar al judecătorilor), C-791/19, EU:C:2021:59, punctul 61 și jurisprudența citată].

- 96 Or, situația trebuie să fie în principiu aceeași, *mutatis mutandis*, în ceea ce privește alte norme aferente statutului judecătorilor și exercitării funcțiilor acestora, precum cele care guvernează ridicarea imunității lor penale atunci când o asemenea imunitate este, precum în speță, prevăzută în dreptul național în cauză (a se vedea în acest sens Hotărârea din 18 mai 2021, Asociația „Forumul Judecătorilor din România” și alții, C-83/19, C-127/19, C-195/19, C-291/19, C-355/19 și C-397/19, EU:C:2021:393, punctul 213).
- 97 Astfel, după cum a arătat în esență domnul avocat general la punctul 206 din concluziile prezentate, aplicarea unor asemenea norme poate avea un impact însemnat atât asupra desfășurării carierei judecătorilor, cât și asupra condițiilor de viață ale acestora din urmă. Acest lucru este, desigur, valabil în cazul unor norme precum cele ale căror aplicare sau control sunt încredințate Camerei disciplinare la articolul 27 alineatul 1 punctele 1a, 2 și 3 din Legea modificată privind Curtea Supremă, în măsura în care o asemenea aplicare poate conduce la autorizarea începerii urmăririi penale împotriva judecătorilor în cauză, la arestarea și reținerea acestora, precum și la suspendarea acestora și la reducerea remunerației lor.
- 98 Același lucru este valabil și pentru deciziile care privesc aspecte esențiale ale regimurilor de drept al muncii sau asigurărilor sociale aplicabile acestor judecători, cum ar fi drepturile lor în materie de emolumente, de concedii sau de protecție socială, sau eventuala lor pensionare anticipată în special din motive medicale.
- 99 În aceste condiții, ordinea juridică a statului membru în cauză trebuie să includă garanții de natură să evite orice risc de utilizare a unor astfel de norme sau decizii ca sistem de control politic al conținutului deciziilor judiciare sau ca instrument de presiune și de intimidare a judecătorilor care poate determina printre altele o aparență de lipsă de independență sau de imparțialitate a acestor judecători, susceptibilă să aducă atingere încrederii pe care justiția trebuie să o inspire justițiabililor într-o societate democratică și într-un stat de drept (a se vedea în acest sens Hotărârea din 18 mai 2021, Asociația „Forumul Judecătorilor din România” și alții, C-83/19, C-127/19, C-195/19, C-291/19, C-355/19 și C-397/19, EU:C:2021:393, punctul 216).
- 100 În acest scop, trebuie astfel ca, asemenea celor amintite la punctul 95 din prezenta hotărâre în privința normelor aplicabile regimului disciplinar al judecătorilor, deciziile ce autorizează începerea urmăririi penale împotriva judecătorilor în cauză, arestarea și plasarea lor în detenție, precum și suspendarea acestora sau reducerea remunerației lor sau deciziile aferente aspectelor esențiale ale regimului de drept al muncii, asigurărilor sociale sau pensionării aplicabile acestor judecători să fie adoptate sau controlate de o entitate care îndeplinește ea însăși garanțiile inerente unei protecții jurisdicționale efective, printre care se numără garanția de independență [a se vedea prin analogie Hotărârea din 15 iulie 2021, Comisia/Polonia (Regimul disciplinar al judecătorilor), C-791/19, EU:C:2021:59, punctul 80, precum și jurisprudența citată].

- 101 În această privință, trebuie subliniat printre altele că simpla perspectivă ca judecătorii să suporte riscul ca o autorizare de a-i urmări penal să poată fi solicitată și obținută de la o instanță a cărei independență nu ar fi garantată poate afecta propria lor independență [a se vedea prin analogie Hotărârea din 15 iulie 2021, Comisia/Polonia (Regimul disciplinar al judecătorilor), C-791/19, EU:C:2021:59, punctul 82, precum și jurisprudența citată]. Situația este aceeași în ceea ce privește riscul ca o astfel de entitate să decidă eventuala suspendare a acestora din funcție și reducerea remunerației sau pensionarea lor anticipată ori chiar pronunțarea cu privire la alte aspecte esențiale ale regimului lor de drept al muncii și asigurărilor sociale.
- 102 Or, în speță trebuie amintit că, având în vedere ansamblul elementelor evidențiate și al considerațiilor enunțate la punctele 89-110 din Hotărârea din 15 iulie 2021, Comisia/Polonia (Regimul disciplinar al judecătorilor) (C-791/19, EU:C:2021:596), la care trebuie să se refere, Curtea a statuat, la punctul 112 din această hotărâre, că, privity împreună, contextul particular și condițiile obiective în care a fost creată Camera disciplinară, caracteristicile acesteia și modalitățile de desemnare a membrilor săi sunt de natură să genereze îndoieli legitime în percepția justițiabililor referitoare la impenetrabilitatea acestei instanțe în privința unor elemente exterioare, în special în raport cu influențele directe sau indirecte din partea puterilor legislative și executive poloneze, și la imparțialitatea sa în raport cu interesele care se înfruntă și, așadar, pot conduce la o absență a aparenței de independență sau de imparțialitate a acestei entități, ceea ce este de natură să submineze încrederea pe care justiția trebuie să o inspire justițiabililor menționați într-o societate democratică și într-un stat de drept.
- 103 În aceste condiții, a patra obiecție trebuie primită.

Cu privire la a treia obiecție

Argumentația părților

- 104 A treia obiecție, care trebuie examinată în al doilea rând, cuprinde două aspecte.
- 105 Prin intermediul primului aspect al acestei obiecții, Comisia contestă compatibilitatea cu dreptul Uniunii a dispozițiilor articolului 72 alineatul 1 punctele 2 și 3 din Legea modificată privind Curtea Supremă și a celor ale articolului 107 alineatul 1 punctele 2 și 3 din Legea modificată privind organizarea instanțelor de drept comun, care califică drept abateri disciplinare, în ceea ce îi privește pe judecătorii Sąd Najwyższy (Curtea Supremă) și pe judecătorii instanțelor de drept comun, pe de o parte, actele sau omisiunile care împiedică sau subminează grav funcționarea unei autorități judiciare și, pe de altă parte, actele care repun în discuție existența raportului de muncă al unui judecător, efectivitatea numirii unui judecător sau legitimitatea unui organ constituțional al Republicii Polone. Comisia precizează în această privință că, după cum reiese din articolul 29 alineatul 1 și din articolul 49 alineatul 1 din Legea modificată privind organizarea instanțelor administrative, dispozițiile articolului 107 alineatul 1 punctele 2 și 3 din Legea modificată privind organizarea instanțelor de drept comun sunt aplicabile și judecătorilor de la instanțele administrative.
- 106 Potrivit Comisiei, aceste dispoziții naționale încalcă, în primul rând, dispozițiile coroborate ale articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE și ale articolului 47 din cartă, în sensul că urmăresc să împiedice toți judecătorii în cauză, pentru a evita riscul unor sancțiuni disciplinare care pot merge până la revocare, să formuleze aprecieri, după cum au totuși obligația în temeiul jurisprudenței Curtii, cu privire la aspectul dacă, în cauzele care repun în discuție drepturi

individuale în cadrul dreptului Uniunii, dreptul justițiabililor la judecarea cauzei lor de o instanță judecătorească independentă și imparțială, constituită în prealabil prin lege, poate fi garantat sau nu a fost încălcat.

- 107 În condițiile în care o abatere disciplinară ar trebui formulată întotdeauna în termeni clari și preciși, termenii „de natură să împiedice” sau „să compromită în mod semnificativ” funcționarea unei autorități judiciare cuprinși la articolul 72 alineatul 1 punctul 2 din Legea modificată privind Curtea Supremă și la articolul 107 alineatul 1 punctul 2 din Legea modificată privind organizarea instanțelor de drept comun nu ar îndeplini o asemenea cerință.
- 108 Acești termeni ar permite astfel, de exemplu, să se constate existența unei încălcări menționate de aceste dispoziții naționale atunci când, în loc să trimită examinarea unei cereri de recuzare Camerei de control extraordinar și cauze publice, după cum impune articolul 26 alineatul 2 din Legea modificată privind Curtea Supremă, o instanță jurisdicțională examinează ea însăși aspectul dacă judecătorul în cauză este independent și concluzionează că nu aceasta este situația, întemeindu-se pe jurisprudența Curții.
- 109 Situația ar fi aceeași atunci când, conformându-se obligațiilor care decurg pentru ea din Hotărârea A. K. și alții, o instanță națională aplică, în privința unei alte instanțe chemate să se pronunțe cu privire la o cauză, criteriile stabilite de Curte la punctele 132-154 din această hotărâre și decide, în considerarea criteriilor menționate, pe de o parte, să înlăture aplicarea dispoziției naționale care conferă o competență acestei din urmă instanțe ca urmare a lipsei sale de independență și, pe de altă parte, să trimită cauza în discuție unei instanțe terțe care oferă astfel de garanții de independență. Într-adevăr, un asemenea demers jurisdicțional ar putea constitui un act sau o omisiune de natură să împiedice sau să compromită în mod semnificativ funcționarea unei autorități judiciare, în sensul dispozițiilor naționale contestate.
- 110 În ceea ce privește actele vizate la articolul 72 alineatul 1 punctul 3 din Legea modificată privind Curtea Supremă și la articolul 107 alineatul 1 punctul 3 din Legea modificată privind organizarea instanțelor de drept comun, acestea ar putea include printre altele nu numai punerea în discuție a validității înseși a actului de numire a unui judecător, ci, mai general, orice apreciere negativă a legalității procedurii de numire a acestuia pentru a verifica respectarea cerinței dreptului Uniunii referitoare la o instanță constituită în prealabil prin lege. Astfel, încălcarea în cauză ar putea, de exemplu, să fie considerată ca fiind constituită atunci când o instanță, care se pronunță în apel, constată că instanța de prim grad de jurisdicție nu constituia o instanță stabilită în prealabil prin lege ca urmare a modalităților care au stat la baza numirii judecătorilor care fac parte din aceasta și anulează, pentru acest motiv, decizia instanței respective.
- 111 În această privință, din cuprinsul punctelor 133 și 134 din Hotărârea A. K. și alții ar reieși în special că, în contextul examinării a cărei obligație revine oricărei instanțe naționale, descrisă la punctul 109 din prezenta hotărâre, este necesar printre altele ca aceasta să se poată asigura că modalitățile procedurale și condițiile de fond care conduc la adoptarea deciziilor de numire a judecătorilor care intră în compunerea instanței a cărei independență este pusă la îndoială nu sunt de natură să dea naștere, în percepția justițiabililor, unor îndoieli legitime referitoare la impenetrabilitatea judecătorilor în discuție în privința unor elemente exterioare și la imparțialitatea lor în raport cu interesele existente, odată ce aceștia sunt numiți. Or, însuși faptul de a efectua un astfel de control ar putea, la rândul său, să fie sancționat disciplinar pe baza dispozițiilor naționale contestate.

- 112 Pe de altă parte, din expunerea de motive a proiectului de lege care a condus la adoptarea legii de modificare ar reieși că noile abateri disciplinare astfel instituite au avut ca obiectiv principal protejarea puterii judecătorești și a organelor constituționale ale statului împotriva repunerilor în discuție care provin de la propriile instanțe.
- 113 În plus, aceste noi încălcări ar privi conținutul hotărârilor judecătorești, deși cerința de independență a judecătorilor se opune ca regimul disciplinar aplicat acestora să riște să fie utilizat în scopul controlului politic al unui asemenea conținut.
- 114 În al doilea rând, Comisia arată că dispozițiile naționale menționate la punctul 105 din prezenta hotărâre încalcă de asemenea articolul 267 TFUE. Astfel, însuși faptul că o instanță națională suspendă o procedură în curs și adresează Curții întrebări preliminare privind interpretarea cerințelor aferente dreptului la protecție jurisdicțională efectivă care decurge din dreptul Uniunii, ca urmare, de exemplu, a unor îndoieli pe care această instanță le are cu privire la conformitatea cu aceste cerințe a competenței atribuite unei instanțe naționale sau unui organ constituțional precum KRS sau a condițiilor în care a intervenit numirea unui judecător, ar putea fi calificat drept abatere disciplinară ținând seama de formularea acestor dispoziții naționale.
- 115 Prin intermediul celui de al doilea aspect al celei de a treia obiecții, Comisia arată că introducerea la articolul 72 alineatul 1 punctul 1 din Legea modificată privind Curtea Supremă a unei abateri disciplinare caracterizate printr-o încălcare „vădită și flagrantă” a normelor de drept atrage aceleași critici ca și cele pe care le-a formulat, în contextul acțiunii în constatarea neîndeplinirii obligațiilor pe care a introdus-o în cauza Comisia/Polonia (Regimul disciplinar al judecătorilor) (C-791/19, EU:C:2021:596), în privința dispoziției formulate în termeni identici, prevăzută la articolul 107 alineatul 1 punctul 1 din Legea privind organizarea instanțelor de drept comun. Astfel, o încălcare formulată în termeni atât de neclari, în plus în contextul, descris de Comisie în această acțiune în constatarea neîndeplinirii obligațiilor, al intensificării acțiunilor desfășurate pe plan disciplinar față de judecători și al multiplicării presiunilor exercitate de puterea executivă asupra activității instanțelor disciplinare, ar genera riscul ca acest articol 72 alineatul 1 punctul 1 să fie utilizat în scopul controlului politic și al paralizării activității jurisdicționale a judecătorilor de la Sąd Najwyższy (Curtea Supremă).
- 116 În memoriul în replică, Comisia susține că consecințele care decurg din Hotărârea din 15 iulie 2021, Comisia/Polonia (Regimul disciplinar al judecătorilor) (C-791/19, EU:C:2021:596), au confirmat pe deplin, între timp, temeinicia celei de a treia obiecții.
- 117 În sfârșit, Comisia a subliniat în ședință că contextul în care a fost adoptată Legea de modificare, în condiții de urgență și la numai o lună de la pronunțarea Hotărârii A. K. și alții, în care se pune în discuție aprecierea independenței Camerei disciplinare și a KRS, confirmă că funcția efectivă a dispozițiilor naționale contestate în cadrul celei de a treia obiecții, la fel ca cea a dispozițiilor naționale pe care această instanță le contestă în cadrul primei obiecții, consta în a împiedica instanțele poloneze să aplice concluziile Hotărârii A. K. și alții, precum și pe cele care reies din Hotărârea din 6 octombrie 2021, W.Ż. (Camera de control extraordinar și cauze publice a Curții Supreme – Numire) (C-487/19, EU:C:2021:798), pronunțată între timp.
- 118 Astfel, ar reieși în special din aceste hotărâri că controlul procedurii de numire a judecătorilor, precum și examinarea prin care se urmărește să se asigure, în acest cadru, că KRS constituie un organ independent se pot dovedi necesare pentru a se asigura că judecătorii în cauză sau instanța din care fac parte sunt independenți și stabiliți în prealabil prin lege. Or, asemenea control și

- examinare ar fi împiedicate de dispozițiile naționale contestate în măsura în care permit sancționarea disciplinară a oricărei repuneri în discuție a efectivității numirii unui judecător sau a legitimității unui organ constituțional.
- 119 În apărare, Republica Polonă susține că Comisia nu îndeplinește sarcina probei și enunță simple prezumții în privința dispozițiilor naționale contestate, reținând din acestea interpretări incompatibile cu modul lor de redactare și cu finalitatea lor și omițând totodată să menționeze vreo practică a administrației sau a instanțelor poloneze care ar putea susține aceste interpretări.
- 120 Astfel, *primo*, aplicarea corectă a dreptului Uniunii de către o instanță națională, în special în ceea ce privește independența judecătorilor sau calitatea de instanță judecătorească constituită în prealabil prin lege sau faptul de a adresa o trimitere preliminară Curții nu pot constitui un act sau o omisiune de natură să împiedice sau să compromită în mod semnificativ funcționarea justiției, finalitatea abaterii disciplinare în cauză constând, dimpotrivă, tocmai în a garanta că judecătorii nu își încalcă obligațiile și nici nu se comportă într-un mod incompatibil cu demnitatea funcțiilor lor.
- 121 *Secundo*, în ceea ce privește abaterile disciplinare legate de repunerea în discuție a mandatului sau a raportului de muncă al unui judecător, acestea nu ar putea rezulta nici din faptul că o instanță examinează aspectul dacă un justițiabil beneficiază de dreptul la protecție jurisdicțională efectivă și nici, în cazul unei eventuale încălcări a unui astfel de drept, din împrejurarea că o asemenea instanță deduce de aici consecințele prevăzute de lege, precum recuzarea unui judecător, trimiterea cauzei unei alte instanțe care să ofere toate garanțiile de independență sau anularea unei hotărâri judecătorești. Asemenea abateri nu ar putea rezulta nici din împrejurarea că întrebările preliminare referitoare la independența justiției sunt adresate Curții, după cum ar atesta de altfel diverse trimiteri care au un astfel de obiect, efectuate recent de instanțe poloneze, fără să fi fost inițiate proceduri disciplinare din acest motiv.
- 122 Abaterile disciplinare vizate de dispozițiile naționale contestate ar consta, în realitate, numai în repunerea în discuție a actului de numire a unui judecător sau a efectelor acestei numiri în cadrul unor proceduri neprevăzute de Constituție, ceea ce ar fi, de altfel, conform cerințelor de inamovibilitate a judecătorilor și de stabilitate a raportului lor de muncă.
- 123 *Tertio*, abaterea disciplinară referitoare la o încălcare „vădită și flagrantă” a normelor de drept ar fi fost introdusă la articolul 72 alineatul 1 punctul 1 din Legea modificată privind Curtea Supremă doar din perspectiva alinierii situațiilor de angajare a răspunderii disciplinare a judecătorilor de la Sąd Najwyższy (Curtea Supremă) la cele aplicabile judecătorilor de la instanțele de drept comun prevăzute la articolul 107 alineatul 1 punctul 1 din Legea privind instanțele de drept comun, astfel încât ar trebui să se recunoască acestor două dispoziții același domeniu de aplicare. Or, articolul 107 alineatul 1 punctul 1 din Legea privind organizarea instanțelor de drept comun ar face obiectul unei interpretări consacrate și foarte restrictive de către Sąd Najwyższy (Curtea Supremă), care exclude ca o asemenea abatere să poată rezulta din conținutul deciziilor judiciare de interpretare a legii. În special, faptul că o instanță națională își îndeplinește obligațiile pe care i le impune dreptul Uniunii, inclusiv pe cea de a garanta unei părți dreptul la protecție jurisdicțională efectivă, în sensul dispozițiilor coroborate ale articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE și ale articolului 47 din cartă, sau împrejurarea că o astfel de instanță solicită Curții să se pronunțe cu privire la interpretarea unor dispoziții ale dreptului Uniunii nu pot, prin definiție, să constituie o încălcare vădită și flagrantă a normelor de drept, în sensul acestui articol 72 alineatul 1 punctul 1.

- 124 În sfârșit, Republica Polonă consideră că a treia obiecție și a doua obiecție sunt contradictorii, în măsura în care nu ar fi posibil să se susțină că dreptul național interzice judecătorilor de la instanțele naționale să controleze existența eventuală a unor încălcări ale dreptului la protecție jurisdicțională efectivă, pentru a evita riscul unei sancțiuni disciplinare, susținând în același timp că respectiva Cameră de control extraordinar și cauze publice dispune de o competență exclusivă de a se pronunța cu privire la motivele întemeiate pe astfel de încălcări.

Aprecierea Curții

– Considerații introductive

- 125 Cu titlu introductiv, trebuie amintit, pe de o parte, că, deși instituirea regimului disciplinar aplicabil judecătorilor intră în competența statelor membre, totuși, în exercitarea acestei competențe, fiecare stat membru este ținut să respecte dreptul Uniunii. Republica Polonă este astfel obligată să se asigure că regimul disciplinar pe care l-a instituit în privința instanțelor naționale este de natură să păstreze independența instanțelor care, asemenea instanțelor de drept comun, instanțelor administrative și Sąd Najwyższy (Curtea Supremă), sunt chemate să statueze cu privire la chestiuni legate de aplicarea sau de interpretarea dreptului Uniunii, pentru a garanta justițiabililor protecția jurisdicțională efectivă impusă la articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE [a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 iulie 2021, Comisia/Polonia (Regimul disciplinar al judecătorilor), C-791/19, EU:C:2021:596, punctul 136 și jurisprudența citată]. Conform principiului separației puterilor, ce caracterizează funcționarea unui stat de drept, o asemenea independență trebuie în special să fie garantată față de puterile legislativă și executivă [Hotărârea din 22 februarie 2022, RS (Efectul deciziilor unei curți constituționale), C-430/21, EU:C:2022:99, punctul 42 și jurisprudența citată].
- 126 În ceea ce privește comportamentele care pot fi calificate drept abateri disciplinare din partea judecătorilor, Curtea a precizat, desigur, că salvagardarea acestei independențe nu poate avea drept consecință excluderea totală a posibilității ca răspunderea disciplinară a unui judecător să fie angajată, în anumite cazuri cu totul excepționale, ca urmare a deciziilor judiciare adoptate de acesta. Astfel, este evident că o asemenea cerință de independență nu are scopul de a justifica eventuale comportamente grave și total impardonabile din partea judecătorilor, care ar consta, de exemplu, în încălcarea în mod deliberat și cu rea-credință sau printr-o neglijență deosebit de serioasă și gravă a normelor de drept național și de drept al Uniunii a căror respectare trebuie să o asigure sau în faptul de a acționa arbitrar ori în denegarea de dreptate, atunci când aceștia sunt chemați, în calitate de persoane însărcinate cu funcția jurisdicțională, să se pronunțe asupra litigiilor cu care sunt sesizați de către justițiabili [Hotărârea din 15 iulie 2021, Comisia/Polonia (Regimul disciplinar al judecătorilor), C-791/19, EU:C:2021:596, punctul 137].
- 127 Curtea a statuat totuși că rămâne esențial ca, pentru a păstra independența respectivă și pentru a evita astfel ca regimul disciplinar să poată fi deturnat de la scopurile sale legitime și utilizat pentru controlul politic al deciziilor judiciare, chestiunea răspunderii disciplinare a unui judecător pentru o asemenea hotărâre să fie limitată la cazuri cu totul excepționale precum cele menționate la punctul anterior și să fie încadrată, în această privință, de criterii obiective și verificabile, referitoare la imperative legate de buna administrare a justiției, precum și de garanții care urmăresc evitarea oricărui risc de presiuni externe asupra conținutului hotărârilor judecătorești. În acest scop, este important în special să fie prevăzute norme care să definească suficient de clar

și de precis comportamentele susceptibile să angajeze răspunderea disciplinară a judecătorilor în cauză [a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 iulie 2021, Comisia/Polonia (Regimul disciplinar al judecătorilor), C-791/19, EU:C:2021:596, punctele 138-140, precum și jurisprudența citată].

- 128 Pe de altă parte, trebuie amintit de asemenea că, astfel cum reiese din jurisprudența Curții, pentru a garanta conservarea caracteristicilor specifice și a autonomiei ordinii juridice a Uniunii, tratatele au instituit un sistem jurisdicțional destinat să asigure coerența și unitatea în interpretarea dreptului Uniunii. În acest cadru, articolul 19 TUE, care, după cum s-a amintit la punctul 69 din prezenta hotărâre, concretizează valoarea statului de drept afirmată la articolul 2 TUE, încredințează instanțelor naționale și Curții obligația de a garanta deplina aplicare a dreptului Uniunii în toate statele membre, precum și protecția jurisdicțională a drepturilor conferite justițiabililor de dreptul menționat [a se vedea în acest sens Hotărârea din 24 octombrie 2018, XC și alții, C-234/17, EU:C:2018:853, punctele 39 și 40, precum și jurisprudența citată, și Hotărârea din 2 martie 2021, A.B. și alții (Numirea judecătorilor la Curtea Supremă – Căi de atac), C-824/18, EU:C:2021:153, punctul 108 și jurisprudența citată].
- 129 După cum amintește Comisia, Curtea a statuat astfel că dreptul fundamental la un proces echitabil și în special garanțiile privind accesul la o instanță judecătorească independentă, imparțială și constituită în prealabil prin lege ce caracterizează acest drept fundamental implică faptul că orice instanță are obligația de a verifica dacă, prin modul în care este compusă, reprezintă o astfel de instanță judecătorească atunci când se ivește o îndoială serioasă cu privire la acest aspect, acea verificare fiind necesară pentru încrederea pe care instanțele dintr-o societate democratică trebuie să o inspire justițiabilului (a se vedea în acest sens Hotărârea din 26 martie 2020, Reexaminare Simpson/Consiliul și HG/Comisia, C-542/18 RX-II și C-543/18 RX-II, EU:C:2020:232, punctul 57).
- 130 Într-un mod mai general, reiese în această privință din jurisprudența Curții că verificarea respectării cerințelor care decurg din dreptul fundamental la protecție jurisdicțională efectivă, în sensul dispozițiilor articolului 19 alineatul (1) TUE și ale articolului 47 din cartă, și în special al celor care privesc un acces la o instanță judecătorească independentă și imparțială, constituită în prealabil prin lege, se poate impune instanțelor naționale în anumite împrejurări [a se vedea, de exemplu, Hotărârea A. K. și alții, punctele 153, 154, 164 și 166, Hotărârea din 2 martie 2021, A.B. și alții (Numirea judecătorilor la Curtea Supremă – Căi de atac), C-824/18, EU:C:2021:153, punctele 139, 149, 165 și 166, precum și Hotărârea din 16 noiembrie 2021, Prokuratura Rejonowa w Mińsku Mazowieckim și alții, C-748/19-C-754/19, EU:C:2021:931, punctele 74 și 87].
- 131 Astfel, este cert printre altele că o instanță națională trebuie să poată, în anumite împrejurări, să verifice dacă o neregularitate care viciază procedura de numire a unui judecător a fost de natură să conducă la o încălcare a acestui drept fundamental [a se vedea în acest sens Hotărârea din 6 octombrie 2021, W.Ż. (Camera de control extraordinar și cauze publice a Curții Supreme – Numire), C-487/19, EU:C:2021:798, punctele 130 și 131, 152-154 și 159].
- 132 În aceste condiții, exercitarea de către o instanță națională a misiunilor care îi sunt astfel încredințate prin tratate și respectarea obligațiilor care îi revin în temeiul acestora, dând efect unei dispoziții precum articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE, nu pot, prin definiție, nici să îi fie interzise și nici să fie considerate abatere disciplinară din partea judecătorilor care compun o asemenea instanță, fără ca respectivele dispoziții ale dreptului Uniunii să fie *ipso facto* încălcate.

– *Cu privire la primul aspect al celei de a treia obiecții*

- 133 Prin intermediul primului aspect al celei de a treia obiecții, Comisia solicită Curții să constate că, prin adoptarea și menținerea dispozițiilor care figurează la articolul 72 alineatul 1 punctele 2 și 3 din Legea modificată privind Curtea Supremă și la articolul 107 alineatul 1 punctele 2 și 3 din Legea modificată privind organizarea instanțelor de drept comun, Republica Polonă nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul, pe de o parte, al dispozițiilor coroborate ale articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE și ale articolului 47 din cartă și, pe de altă parte, al articolului 267 TFUE.
- 134 Astfel cum reiese din modul lor de redactare, aceste dispoziții naționale califică drept abateri disciplinare, din partea judecătorilor de la instanțele de drept comun și de la Sąd Najwyższy (Curtea Supremă), „actele sau omisiunile de natură să împiedice sau să compromită în mod semnificativ funcționarea unei autorități judiciare”, precum și „actele care repun în discuție existența raportului de muncă al unui judecător, efectivitatea numirii unui judecător sau legitimitatea unui organ constituțional al Republicii Polone”. Pe de altă parte, din articolul 29 alineatul 1 și din articolul 49 alineatul 1 din Legea modificată privind organizarea instanțelor administrative reiese că aceste abateri disciplinare se aplică și judecătorilor de la instanțele administrative.
- 135 În ceea ce privește, pe de o parte, pretinsa încălcare a dispozițiilor coroborate ale articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE și ale articolului 47 din cartă, trebuie constatat în primul rând că, contrar celor susținute de Republica Polonă, termenii în care sunt astfel redactate dispozițiile naționale contestate nu permit să se considere că abaterile disciplinare respective ar viza exclusiv actele jurisdicționale având ca obiect pronunțarea asupra validității înseși a actului de numire a unui judecător.
- 136 Astfel, referirile pe care aceste dispoziții naționale le conțin la „acte sau omisiuni” de natură să „împiedice sau să compromită în mod semnificativ” „funcționarea” unei „autorități judiciare” sau chiar la „acte” „care repun în discuție” existența „raportului de muncă al unui judecător”, „efectivitatea” numirii unui judecător sau „legitimitatea unui organ constituțional” sunt de natură să conducă la situația în care o gamă destul de largă de acte sau de omisiuni, în special jurisdicționale, pot, având în vedere conținutul sau efectele lor, să fie calificate drept „abateri disciplinare” din partea judecătorilor în cauză, fără ca interpretarea restrictivă menționată mai sus pe care Republica Polonă o dă dispozițiilor naționale menționate să poată fi, așadar, susținută de termenii pe care i-a utilizat legiuitorul polonez.
- 137 După cum domnul avocat general a arătat în esență la punctele 181 și 183 din concluziile prezentate, asemenea referiri au un caracter atât de cuprinzător și de imprecis încât, în particular, pot conduce la aplicarea dispozițiilor naționale contestate și la inițierea unor proceduri disciplinare împotriva judecătorilor în cauză în ipoteze în care aceștia din urmă examinează și se pronunță asupra aspectului dacă ei înșiși sau instanța din care fac parte ori alți judecători sau instanțele din care fac parte îndeplinesc cerințele care decurg din dispozițiile articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE și ale articolului 47 din cartă.
- 138 Pe de altă parte, ținând seama de termenii lor insuficient de clari și de preciși, aceste dispoziții naționale nu permit nici să se garanteze ca răspunderea judecătorilor în cauză pentru hotărârile judecătorești pe care trebuie să le pronunțe să fie strict limitată la ipoteze cu totul excepționale, precum cele prevăzute la punctul 126 din prezenta hotărâre.

- 139 În al doilea rând, este de asemenea important, după cum arată Comisia, să se țină seama de contextul și condițiile particulare în care au fost adoptate dispozițiile naționale menționate, care sunt, într-adevăr, de natură să contribuie la clarificarea domeniului de aplicare al acestora.
- 140 În această privință, nu se poate ignora printre altele că termenii astfel privilegiați de legiuitorul polonez cu ocazia adoptării, în condiții de urgență și pe baza unui proiect de lege înaintat Seimului la 12 decembrie 2019, a Legii de modificare din 20 decembrie 2019, care a introdus dispozițiile naționale contestate în Legea privind Curtea Supremă, în Legea privind organizarea instanțelor de drept comun și în Legea privind organizarea instanțelor administrative, reflectă în mod vădit și specific o serie de întrebări adresate de diferite instanțe poloneze în ceea ce privește conformitatea cu dreptul Uniunii și, mai precis, cu cerințele care decurg din articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE și din articolul 47 din cartă a diverse modificări legislative recente care au afectat organizarea justiției în Polonia.
- 141 Astfel, *primo*, din Hotărârea A. K. și alții, pronunțată cu puțin înaintea adoptării Legii de modificare, în special din cuprinsul punctelor 134, 139 și 149, precum și din dispozitivul acestei hotărâri, reieșea în mod clar că instanța de trimitere în cauzele conexe care au condus la pronunțarea acesteia și, având în vedere efectul *erga omnes* asociat hotărârilor interpretative pronunțate de Curte în temeiul articolului 267 TFUE [a se vedea în acest sens Hotărârea din 11 iunie 1987, X, 14/86, EU:C:1987:275, punctul 12 și jurisprudența citată, Hotărârea din 24 noiembrie 2020, Openbaar Ministerie (Fals în înscrisuri), C-510/19, EU:C:2020:953, punctul 73 și jurisprudența citată, precum și Hotărârea din 6 octombrie 2021, Consorzio Italian Management și Catania Multiservizi, C-561/19, EU:C:2021:799, punctul 36 și jurisprudența citată], orice alte instanțe naționale care ar fi ulterior chemate să se pronunțe cu privire la cauze similare ar putea fi chemate să se pronunțe, în temeiul dreptului Uniunii, pe de o parte, cu privire la aptitudinea unei entități precum Camera disciplinară de a se pronunța sau nu cu privire la cauze care intră sub incidența dreptului Uniunii, luând în considerare în special condițiile în care a avut loc numirea membrilor acesteia, și, pe de altă parte, cu privire la independența KRS în calitate de organ chemat să intervină în procesul de numire a judecătorilor.
- 142 Or, procedând astfel, instanțele naționale însărcinate să aplice, în cadrul competenței lor, dispozițiile dreptului Uniunii pot fi chemate să adopte acte care se pot dovedi „de natură să împiedice sau să compromită în mod semnificativ funcționarea unei autorități judiciare”, precum Camera disciplinară, și să „repună în discuție” „efectivitatea numirii” judecătorilor care fac parte din aceasta din urmă, precum și acte susceptibile să „repună în discuție [...] legitimitatea unui organ constituțional”, cum este KRS, și care sunt, prin urmare, susceptibile să intre sub incidența dispozițiilor naționale pe care Comisia le contestă în cadrul primului aspect al celei de a treia obiecții.
- 143 De altfel, trebuie să se țină seama în această privință și de faptul că, în Hotărârea din 5 decembrie 2019 (III PO 7/18), Sąd Najwyższy (Izba Pracy i Ubezpieczeń Społecznych) [Curtea Supremă (Camera pentru litigii de muncă și asigurări sociale)] statuase ea însăși, pe baza concluziilor ce decurg din Hotărârea A. K. și alții, că KRS nu constituie, în noua sa compunere, o entitate independentă de puterile legislativă și executivă poloneze, iar Camera disciplinară nu este o instanță judecătorească, în sensul articolului 47 din cartă, articolului 6 din CEDO și articolului 45 alineatul 1 din Constituție.

144 *Secundo*, trebuie arătat că, la data adoptării dispozițiilor naționale contestate, Curtea era, pe de altă parte, sesizată cu titlu preliminar cu diferite întrebări referitoare la interpretarea dispozițiilor articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE care i-au fost adresate de instanțe poloneze și care privesc în special aspectele dacă dispoziția menționată trebuie interpretată în sensul că:

- nu constituie o instanță judecătorească independentă și imparțială, constituită în prealabil prin lege, o instanță compusă dintr-o persoană numită în funcția de judecător cu încălcarea vădită a dispozițiilor legale din statul membru referitoare la numirea în funcție a judecătorilor [cauza C-487/19, W.Ż. (Camera de control extraordinar și cauze publice a Curții Supreme – Numire)];
- o instanță națională se poate pronunța în cadrul unei proceduri privind constatarea inexistenței unui raport de muncă al unui judecător în legătură cu faptul că nu este judecător persoana care a fost numită într-un mod neconform cu principiul protecției jurisdicționale efective [cauza C-508/19, Prokurator Generalny și alții (Camera disciplinară a Curții Supreme – Numire)];
- cerințele privind protecția jurisdicțională efectivă, inclusiv cele privind independența sistemului judiciar, sunt încălcate în situația în care o procedură penală este organizată astfel încât un judecător de la o instanță aflată la un nivel ierarhic imediat inferior poate fi detașat de ministrul justiției pentru a face parte din completul de judecată care trebuie să soluționeze o anumită cauză, fără a se cunoaște criteriile avute în vedere la detașare, iar decizia de detașare respectivă nu poate face obiectul unui control jurisdicțional și permite acestui ministru să revoce detașarea în orice moment (cauzele conexe C-748/19-C-754/19, Prokuratura Rejonowa w Mińsku Mazowieckim și alții).

145 Or, trebuie constatat că, în funcție de conținutul lor, răspunsurile așteptate atunci la aceste diferite chestiuni erau în mod vădit de natură să poată determina instanțele de trimitere care au sesizat Curtea în cauzele respective și, de altfel, toate celelalte instanțe naționale chemate, pe viitor, să se pronunțe cu privire la cauze similare, să adopte, dacă este cazul, acte despre care se poate considera că au „repu[s] în discuție” fie „efectivitatea numirii unui judecător”, fie „existența raportului de muncă al unui judecător” sau că au „compromi[s] în mod semnificativ funcționarea unei autorități judiciare”, în sensul dispozițiilor naționale contestate, și care, prin urmare, pot intra sub incidența acestora.

146 *Tertio*, trebuie subliniat că, în una dintre hotărârile care erau astfel așteptate la data adoptării acestor dispoziții naționale, și anume Hotărârea din 6 octombrie 2021, W.Ż. (Camera de control extraordinar și cauze publice a Curții Supreme – Numire) (C-487/19, EU:C:2021:798), Curtea a statuat că articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE și principiul supremației dreptului Uniunii trebuie interpretate în sensul că o instanță națională sesizată cu o cerere de recuzare formulată în cadrul unei căi de atac prin intermediul căreia un judecător în funcție în cadrul unei instanțe susceptibile să interpreteze și să aplice acest drept contestă o decizie prin care a fost mutat fără consimțământul său are obligația, atunci când o asemenea consecință este indispensabilă având în vedere situația procedurală în cauză pentru a garanta supremația dreptului Uniunii, să considere că este neavenită o ordonanță prin care o instanță care se pronunță în ultim grad și în complet de judecător unic a respins calea de atac respectivă, dacă din ansamblul condițiilor și al împrejurărilor în care s-a desfășurat procesul de numire a acestui judecător unic reiese că numirea a intervenit cu încălcarea vădită a normelor fundamentale care fac parte integrantă din instituirea și din funcționarea sistemului judiciar în cauză și că integritatea rezultatului la care a condus acest proces este pusă în pericol, generând îndoieli legitime, în percepția justițiabililor, în ceea ce privește independența și imparțialitatea

judecătorului în cauză, astfel încât nu se poate considera că ordonanța menționată emană de la o instanță judecătorească independentă și imparțială, constituită în prealabil prin lege, în sensul articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE.

- 147 Or, rezultă că, procedând la examinarea astfel impusă și înlăturând, dacă este cazul, pentru motivele menționate mai sus, o ordonanță precum cea în discuție în litigiul principal în cauza C-487/19, judecătorii care fac parte din instanța de trimitere în această cauză, la fel ca toți judecătorii care ar avea, pe viitor, obligația să efectueze o asemenea examinare și să adopte o asemenea decizie, riscă să li se reproșeze că, procedând astfel, au „repu[s] în discuție” „efectivitatea numirii judecătorului” care a dat o astfel ordonanță sau au adoptat un act „de natură să împiedice sau să compromită în mod semnificativ funcționarea unei autorități judiciare”, în sensul dispozițiilor naționale contestate.
- 148 Pe de altă parte, într-o altă hotărâre așteptată astfel la data adoptării acestor dispoziții naționale, și anume Hotărârea din 16 noiembrie 2021, Prokuratura Rejonowa w Mińsku Mazowieckim și alții (C-748/19-C-754/19, EU:C:2021:931), Curtea a statuat, după cum reiese din dispozitivul acesteia, că articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE, citit în lumina articolului 2 TUE, precum și articolul 6 alineatele (1) și (2) din Directiva (UE) 2016/343 a Parlamentului European și a Consiliului din 9 martie 2016 privind consolidarea anumitor aspecte ale prezumției de nevinovăție și a dreptului de a fi prezent la proces în cadrul procedurilor penale (JO 2016, L 65, p. 1) trebuie interpretate în sensul că se opun unor dispoziții naționale potrivit cărora ministrul justiției dintr-un stat membru poate, pe baza unor criterii care nu sunt făcute publice, pe de o parte, să detașeze un judecător la o instanță penală superioară pentru o perioadă determinată sau nedeterminată și, pe de altă parte, în orice moment și printr-o decizie care nu este motivată, să revoce această detașare, indiferent de perioada determinată sau nedeterminată a detașării menționate.
- 149 Or, rezultă încă o dată că, fiind chemați să acționeze în conformitate cu Hotărârea din 16 noiembrie 2021, Prokuratura Rejonowa w Mińsku Mazowieckim și alții (C-748/19-C-754/19, EU:C:2021:931), judecătorii care compun instanța de trimitere în cauzele principale care a condus la pronunțarea acestei hotărâri sau toți cei care ar fi, pe viitor, chemați să se pronunțe în situații analoge riscă ei înșiși să li se reproșeze că, procedând astfel, au adoptat acte „de natură să împiedice sau să compromită în mod semnificativ funcționarea unei autorități judiciare”, în sensul dispozițiilor naționale contestate, și, în consecință, să fie nevoiți să facă față unor proceduri disciplinare pe acest temei.
- 150 În al treilea rând, în ceea ce privește faptul că abaterile disciplinare menționate în aceste dispoziții naționale nu ar face, potrivit Republicii Polone, decât să vizeze comportamente pe de altă parte interzise în temeiul unor dispoziții constituționale naționale astfel cum au fost interpretate de Trybunał Konstytucyjny (Curtea Constituțională), este suficient să se arate că, după cum reiese din jurisprudența amintită la punctele 75-79 din prezenta hotărâre, o asemenea împrejurare, presupunând că este dovedită, este lipsită de relevanță pentru aprecierea cerințelor care decurg, pentru statele membre, din articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE.
- 151 Pe de altă parte, trebuie amintit că, în ipoteza în care, ca urmare a unor hotărâri pronunțate de Curte, o instanță națională ar ajunge să considere că jurisprudența unei instanțe constituționale este contrară dreptului Uniunii, faptul că o asemenea instanță națională ar lăsa neaplicată jurisprudența menționată, conform principiului supremației acestui drept, nu poate fi nici de

natură să angajeze răspunderea sa disciplinară (a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 decembrie 2021, Euro Box Promotion și alții, C-357/19, C-379/19, C-547/19, C-811/19 și C-840/19, EU:C:2021:1034, punctul 260).

- 152 Rezultă din tot ceea ce precedă că riscul ca dispozițiile naționale menționate la punctul 133 din prezenta hotărâre să facă obiectul unei interpretări care permite ca regimul disciplinar aplicabil judecătorilor și în special sancțiunile pe care le implică regimul respectiv, să fie utilizate pentru a împiedica instanțele naționale în cauză să efectueze anumite constatări sau aprecieri impuse însă acestora de dispozițiile articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE și ale articolului 47 din cartă și să influențeze astfel hotărârile judecătorești așteptate de la aceste instanțe, aducând, așadar, atingere independenței judecătorilor care le compun, este dovedit în speță și aceste dispoziții ale dreptului Uniunii sunt, în consecință, încălcate pe acest dublu temei.
- 153 În ceea ce privește, pe de o parte, pretinsa încălcare a articolului 267 TFUE, considerațiile expuse la punctele 135-149 din prezenta hotărâre ne determină de asemenea să constatăm că judecătorii de la instanțele de drept comun, de la instanțele administrative sau de la Sąd Najwyższy (Curtea Supremă) care ar sesiza Curtea cu întrebări preliminare care privesc interpretarea cerințelor referitoare la independența și imparțialitatea instanțelor, precum și la noțiunea de „instanță judecătorească, constituită în prealabil prin lege”, care decurge din dispozițiile articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE și ale articolului 47 din cartă, precum cele care au fost adresate Curții în cadrul cauzelor preliminare menționate la punctele 141 și 144 din această hotărâre, riscă, chiar ca urmare a faptului că au formulat asemenea întrebări și și-au exprimat îndoielile aflate la originea acestora, să li se reproșeze, în consecință, că au săvârșit abaterile prevăzute de dispozițiile naționale contestate.
- 154 Astfel, aceste dispoziții naționale sunt, după cum s-a arătat la punctele 135-138 din prezenta hotărâre, formulate în termeni atât de cuprinzători și de imprecizi încât nu permit să se excludă ca asemenea îndoieli și întrebări să fie percepute ca „repun[ând] în discuție existența raportului de muncă al unui judecător, efectivitatea numirii unui judecător sau legitimitatea unui organ constituțional al Republicii Polone” și contribuind la faptul că „compromit[...] în mod semnificativ funcționarea unei autorități judiciare”, în sensul dispozițiilor menționate.
- 155 Or, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, articolul 267 TFUE conferă instanțelor naționale cea mai largă posibilitate de a o sesiza în măsura în care consideră că o cauză pendinte ridică probleme care impun interpretarea dispozițiilor de drept al Uniunii necesară în vederea soluționării litigiului dedus judecății acestora [Hotărârea din 15 iulie 2021, Comisia/Polonia (Regimul disciplinar al judecătorilor), C-791/19, EU:C:2021:596, punctul 223 și jurisprudența citată].
- 156 Pe de altă parte, în ceea ce privește instanțe precum Sąd Najwyższy (Curtea Supremă) sau Naczelny Sąd Administracyjny (Curtea Administrativă Supremă), ale căror decizii nu sunt supuse vreunei căi de atac în dreptul intern în sensul articolului 267 al treilea paragraf TFUE, această posibilitate se transformă, sub rezerva excepțiilor recunoscute de jurisprudența Curții, chiar într-o obligație de a sesiza Curtea cu titlu preliminar [Hotărârea din 15 iulie 2021, Comisia/Polonia (Regimul disciplinar al judecătorilor), C-791/19, EU:C:2021:596, punctul 224 și jurisprudența citată].
- 157 De asemenea, potrivit unei jurisprudențe constante, o normă de drept național nu poate împiedica o instanță națională să utilizeze posibilitatea respectivă sau să se conformeze obligației menționate, care sunt, astfel, inerente sistemului de cooperare între instanțele naționale și Curte,

stabilit la articolul 267 TFUE, și funcțiilor de instanță însărcinată cu aplicarea dreptului Uniunii încredințate de această dispoziție instanțelor naționale [Hotărârea din 15 iulie 2021, Comisia/Polonia (Regimul disciplinar al judecătorilor), C-791/19, EU:C:2021:596, punctul 225 și jurisprudența citată].

- 158 În plus, o normă națională care riscă în special să aibă drept consecință ca un judecător național să prefere să se abțină de la a adresa Curții întrebări preliminare aduce atingere prerogativelor recunoscute astfel instanțelor naționale prin articolul 267 TFUE și, în consecință, eficacității acestui sistem de cooperare [Hotărârea din 15 iulie 2021, Comisia/Polonia (Regimul disciplinar al judecătorilor), C-791/19, EU:C:2021:596, punctul 226 și jurisprudența citată].
- 159 Așadar, dispozițiile naționale din care ar rezulta că judecătorii naționali se pot expune unor proceduri disciplinare ca urmare a faptului că au sesizat Curtea cu o trimitere preliminară nu pot fi admise. Astfel, simpla perspectivă de a putea, dacă este cazul, să facă obiectul unor proceduri disciplinare ca urmare a faptului că au efectuat o astfel de trimitere sau că au decis să o mențină ulterior introducerii sale este de natură să aducă atingere exercitării efective de către judecătorii naționali respectivi a posibilității și a funcțiilor vizate la punctul 157 din prezenta hotărâre [Hotărârea din 15 iulie 2021, Comisia/Polonia (Regimul disciplinar al judecătorilor), C-791/19, EU:C:2021:596, punctul 227 și jurisprudența citată].
- 160 În acest context, mai trebuie subliniat că Curtea a fost chemată să precizeze, în mai multe hotărâri, că, într-adevăr, au fost efectuate deja anchete prealabile inițierii unor eventuale proceduri disciplinare referitoare la decizii prin care instanțe de drept comun poloneze au adresat Curții cereri de decizie preliminară privind în special interpretarea articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE [a se vedea Hotărârea din 2 martie 2021, A.B. și alții (Numirea judecătorilor la Curtea Supremă – Căi de atac), C-824/18, EU:C:2021:153, punctul 101 și jurisprudența citată, precum și Hotărârea din 15 iulie 2021, Comisia/Polonia (Regimul disciplinar al judecătorilor), C-791/19, EU:C:2021:596, punctul 231].
- 161 Rezultă astfel din tot ceea ce precedă că riscul ca dispozițiile naționale pe care Comisia le contestă în cadrul primului aspect al celei de a treia obiecții să poată face obiectul unei interpretări care să permită ca regimul disciplinar în cauză să fie utilizat în scopul sancționării judecătorilor naționali ca urmare a faptului că au adresat Curții trimiteri preliminare sau au susținut astfel de trimiteri este de asemenea stabilit și aceste dispoziții naționale încalcă, în consecință, articolul 267 TFUE.
- 162 În sfârșit, argumentația Republicii Polone reluată la punctul 124 din prezenta hotărâre și întemeiată pe o pretinsă contradicție între a treia obiecție și a doua obiecție trebuie înlăturată. În această privință, este suficient, astfel, să se arate că, deși această a doua obiecție urmărește să denunțe împrejurarea că examinarea anumitor aspecte juridice este de competența exclusivă a Camerei de control extraordinar și cauze publice, a treia obiecție privește, la rândul său, conformitatea cu dreptul Uniunii a unor dispoziții care califică drept abateri disciplinare anumite tipuri de comportamente ale judecătorilor de la instanțele de drept comun, de la instanțele administrative și de la Sąd Najwyższy (Curtea Supremă), inclusiv, de altfel, ale judecătorilor Camerei de control extraordinar și cauze publice.
- 163 Având în vedere tot ceea ce precedă, este necesar să se constate că dispozițiile articolului 72 alineatul 1 punctele 2 și 3 din Legea modificată privind Curtea Supremă și ale articolului 107 alineatul 1 punctele 2 și 3 din Legea modificată privind organizarea instanțelor de drept comun

încalcă atât dispozițiile coroborate ale articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE și ale articolului 47 din cartă, cât și pe cele ale articolului 267 TFUE, astfel încât primul aspect al celei de a treia obiecții a Comisiei trebuie primit.

– *Cu privire la al doilea aspect al celei de a treia obiecții*

- 164 Trebuie arătat de la bun început că, după cum subliniază Comisia, dispoziția articolului 72 alineatul 1 punctul 1 din Legea modificată privind Curtea Supremă care califică drept abatere disciplinară, din partea judecătorilor de la Sąd Najwyższy (Curtea Supremă), „încălc[area] vădit[ă] și flagrant[ă] a normelor de drept”, reia în această privință o formulă identică cu cea pe care o conținea deja articolul 107 alineatul 1 punctul 1 din Legea privind organizarea instanțelor de drept comun înainte de modificarea sa prin Legea de modificare și care califica de asemenea o astfel de încălcare drept abatere disciplinară din partea judecătorilor acestor instanțe.
- 165 Or, după cum reiese din cuprinsul punctului 157 și din cea de a doua liniuță a punctului 1 din dispozitivul Hotărârii din 15 iulie 2021, Comisia/Polonia (Regimul disciplinar al judecătorilor) (C-791/19, EU:C:2021:596), pronunțată în cursul prezentei proceduri, Curtea a statuat, în privința normei prevăzute la articolul 107 alineatul 1 punctul 1 din Legea privind organizarea instanțelor de drept comun, că, ținând seama de toate considerațiile enunțate la punctele 134-156 din hotărârea respectivă, este cert că, în contextul particular rezultat din reformele recente care afectează puterea judecătorească și regimul disciplinar aplicabil judecătorilor de la instanțele de drept comun în Polonia, definiția noțiunii de „abatere disciplinară” cuprinse la această dispoziție nu permite evitarea utilizării acestui regim disciplinar pentru a genera presiuni și un efect disuasiv asupra judecătorilor care sunt chemați să interpreteze și să aplice dreptul Uniunii, ceea ce poate influența conținutul deciziilor lor. La acest punct 157, Curtea a concluzionat astfel că, din acest motiv, articolul 107 alineatul 1 punctul 1 aducea atingere independenței judecătorilor de la instanțele de drept comun, cu încălcarea articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE.
- 166 În aceste condiții, din motive în esență identice cu cele prezentate la punctele 134-156 din Hotărârea din 15 iulie 2021, Comisia/Polonia (Regimul disciplinar al judecătorilor) (C-791/19, EU:C:2021:596), la care trebuie să se facă trimitere, este necesar să se constate că articolul 72 alineatul 1 punctul 1 din Legea modificată privind Curtea Supremă încalcă de asemenea articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE. Astfel, această dispoziție națională aduce atingere independenței judecătorilor de la Sąd Najwyższy (Curtea Supremă), care, după cum s-a arătat la punctul 92 din prezenta hotărâre, sunt de asemenea chemați să interpreteze și să aplice dreptul Uniunii, întrucât dispoziția națională menționată nu permite să se evite ca regimul disciplinar aplicabil în privința acestor judecători să fie utilizat pentru a genera presiuni și un efect disuasiv care pot influența conținutul deciziilor lor, în special cele privind cerințele care decurg din dreptul la protecție jurisdicțională efectivă referitoare la existența unor instanțe judecătorești independente și imparțiale, constituite în prealabil prin lege.
- 167 Pe de altă parte, trebuie amintit că, în Hotărârea din 15 iulie 2021, Comisia/Polonia (Regimul disciplinar al judecătorilor) (C-791/19, EU:C:2021:596), Curtea a statuat de asemenea, după cum reiese din cuprinsul punctului 234 și al punctului 2 din dispozitivul acesteia, că, dată fiind existența abaterii disciplinare prevăzute la articolul 107 alineatul 1 punctul 1 din Legea privind organizarea instanțelor de drept comun și pentru motivele prezentate la punctele 222-233 din această hotărâre, Republica Polonă nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul

articolului 267 al doilea și al treilea paragraf TFUE prin faptul că a permis ca dreptul instanțelor naționale în cauză de a adresa Curții cereri de decizie preliminară să fie limitat de posibilitatea de a iniția o procedură disciplinară.

- 168 În aceste condiții, este necesar, pentru motive în esență identice cu cele astfel reținute la punctele 222-233 din Hotărârea din 15 iulie 2021, Comisia/Polonia (Regimul disciplinar al judecătorilor) (C-791/19, EU:C:2021:596), la care trebuie să se facă trimitere, să se constate că, prin adoptarea și menținerea dispoziției articolului 72 alineatul 1 punctul 1 din Legea modificată privind Curtea Supremă și prin faptul că a permis, în acest fel, ca obligația Sąd Najwyższy (Curtea Supremă) de a adresa Curții cereri de decizie preliminară să fie limitată de posibilitatea de a iniția o procedură disciplinară în privința judecătorilor acestei instanțe naționale, Republica Polonă nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 267 TFUE.
- 169 Rezultă că al doilea aspect al celei de a treia obiecții este de asemenea întemeiat și, în consecință, această obiecție trebuie primită în totalitate.

Cu privire la prima obiecție

Argumentația părților

- 170 Prin intermediul primei obiecții, care trebuie examinată în al treilea rând, Comisia susține că dispozițiile articolului 42a alineatele 1 și 2 din Legea modificată privind organizarea instanțelor de drept comun, ale articolului 26 alineatul 3 și ale articolului 29 alineatele 2 și 3 din Legea modificată privind Curtea Supremă și ale articolului 5 alineatele 1a și 1b din Legea modificată privind organizarea instanțelor administrative, precum și dispozițiile articolului 55 alineatul 4 din Legea modificată privind organizarea instanțelor de drept comun și cele ale articolului 8 din Legea de modificare încalcă dispozițiile coroborate ale articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE și ale articolului 47 din cartă, principiul supremației dreptului Uniunii și articolul 267 TFUE.
- 171 Potrivit Comisiei, aceste dispoziții naționale ar avea ca obiect să interzică instanțelor naționale cărora li se aplică să verifice, așa cum acestea din urmă ar avea totuși obligația, din oficiu sau la cererea unei părți, dacă dreptul justițiabililor la judecarea cauzei lor de către o instanță independentă și imparțială, constituită în prealabil prin lege, în cauzele referitoare la drepturile individuale conferite acestora de dreptul Uniunii, poate fi garantat sau nu a fost încălcat, controlând dacă propria compunere sau cea a unei alte instanțe, de exemplu un complet de grad inferior, îndeplinește cerințele adecvate pentru a oferi o astfel de garanție. Un asemenea control ar trebui, astfel, să poată privi în special legalitatea procesului de numire a membrilor care compun instanțele în cauză sau să permită aprecierea legitimității acestora și a membrilor lor, ceea ce ar urmări să împiedice dispozițiile naționale contestate.
- 172 Invocând principiul inamovibilității judecătorilor și imposibilitatea constituțională de a invalida actul de numire a acestora, Republica Polonă ar confunda obligația de a permite un astfel de control jurisdicțional care decurge din dreptul Uniunii cu consecințele constatării, în urma acestui control jurisdicțional, a eventualei nerespectări a cerințelor care decurg din dreptul de acces la o instanță judecătorească independentă și imparțială, constituită în prealabil prin lege. Or, asemenea consecințe, care ar trebui stabilite de instanța națională chemată să se pronunțe, întemeindu-se pe dreptul național aplicabil și ținând seama în mod corespunzător de deplina eficacitate a dreptului Uniunii și de necesitatea de a evalua comparativ cerințele privind aplicarea principiului securității juridice și cele privind respectarea dreptului aplicabil, nu ar trebui să

constea în mod necesar într-o anulare a actului de numire în cauză sau într-o revocare a judecătorului vizat. În general, aceste consecințe ar fi de altfel stabilite în cadrul unui control jurisdicțional efectuat în a doua instanță și al cărui obiect este o hotărâre sau un alt act decât un act de numire într-un post de judecător.

- 173 În cazul stabilirii unei încălcări a dreptului fundamental al justițiabililor la o cale de atac jurisdicțională efectivă, principiul supremației și efectivitatea dreptului Uniunii ar impune, pe de altă parte, ca, atunci când rezultatul evaluării comparative menționate mai sus impune acest lucru, normele naționale în cauză să fie lăsate neaplicate.
- 174 În apărare, Republica Polonă susține că Comisia nu și-a îndeplinit sarcina probei care îi revine, abținându-se să își susțină afirmațiile cu privire la eventuale încălcări ale articolului 267 TFUE și ale principiului supremației dreptului Uniunii. În orice caz, dispozițiile naționale contestate nu ar privi formularea de întrebări preliminare de către instanțele naționale și nici nu ar avea ca obiect chestiunea conflictului dintre norme în cadrul cărora acest principiu ar putea fi necesar să se aplice. Pe de altă parte, Comisia nu ar fi explicat nici în ce măsură una dintre dispozițiile naționale contestate, și anume articolul 26 alineatul 3 din Legea modificată privind Curtea Supremă, ar putea încălca dispozițiile coroborate ale articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE și ale articolului 47 din cartă.
- 175 În ceea ce privește celelalte pretense încălcări ale acestor două ultime dispoziții ale dreptului Uniunii, Republica Polonă arată că obligația unei instanțe naționale de a examina respectarea garanțiilor impuse în temeiul acestora pentru a se asigura că neregularitățile din procedura de numire a unui judecător nu au adus atingere dreptului unei părți la o instanță judecătorească constituită prin lege într-o anumită cauză nu implică a se recunoaște, fără temei legal, oricărui justițiabil dreptul de a solicita ca un judecător să fie privat de mandatul său și oricărei instanțe naționale, competența de a repune în discuție, indiferent de procedură, actul de numire a unui judecător și perenitatea efectelor sale. Potrivit acestui stat membru, orice altă interpretare ar conduce, de altfel, la o încălcare a principiilor inamovibilității și independenței judecătorilor.
- 176 După cum reiese din interpretarea lor literală, contextuală, teleologică și sistemică, și contrar sensului eronat pe care Comisia l-ar atribui acestora, articolul 42a alineatele 1 și 2 din Legea modificată privind organizarea instanțelor de drept comun, articolul 26 alineatul 3 și articolul 29 alineatele 2 și 3 din Legea modificată privind Curtea Supremă, precum și articolul 5 alineatele 1a și 1b din Legea modificată privind organizarea instanțelor administrative nu ar împiedica respectarea garanțiilor impuse în temeiul articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE și al articolului 47 din cartă.
- 177 În primul rând, aceste dispoziții naționale ar fi fost introduse numai ca urmare a unor amenințări grave la adresa securității raporturilor juridice și a justiției, legate de o multiplicare recentă a încercărilor de repunere în discuție a existenței înseși a mandatelor judecătorilor. Procedând astfel, legiuitorul polonez nu ar fi urmărit de altfel decât să asigure respectarea dreptului național preexistent. Într-adevăr, Constituția și o jurisprudență constantă atât a instanțelor constituționale, cât și a instanțelor administrative ar fi exclus, în orice moment, posibilitatea ca validitatea sau efectivitatea actului de numire a unui judecător să facă obiectul unui control jurisdicțional.
- 178 În al doilea rând, dispozițiile naționale menționate ar trebui interpretate în lumina și în conformitate cu dispozițiile de rang superior din ierarhia normelor, și anume articolul 45 din Constituție, articolul 6 din CEDO și dispozițiile corespunzătoare din dreptul Uniunii.

- 179 În al treilea rând, controlul efectiv al garanțiilor aferente accesului la o instanță judecătorească independentă și imparțială, constituită în prealabil prin lege, care decurge din dreptul Uniunii, ar fi pe deplin asigurat prin aplicarea diferitelor alte dispoziții naționale. Acest lucru ar fi valabil, *primo*, în cazul articolelor 48-54 din ustawa – Kodeks postępowania cywilnego (Legea de instituire a Codului de procedură civilă) (denumit în continuare „Codul de procedură civilă”), al articolelor 40-44 din ustawa – Kodeks postępowania karnego (Legea de instituire a Codului de procedură penală) și al articolelor 18-24 din ustawa – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Legea de instituire a procedurii în fața instanțelor administrative), dispoziții care permit să se solicite recuzarea judecătorilor în cazul unor îndoieli legate de imparțialitatea sau de independența lor. *Secundo*, posibilitatea ca un justițiabil care are îndoieli cu privire la aptitudinea unei instanțe de a garanta dreptul său la o astfel de instanță judecătorească, de a solicita ca acea cauză să fie trimisă la o altă instanță, în conformitate cu concluziile care decurg din Hotărârea A. K. și alții, ar fi garantată la articolul 200 alineatul 1⁴ din Codul de procedură civilă, în temeiul căruia instanțele naționale trebuie să examineze din oficiu dacă sunt competente și, în lipsa unei asemenea competențe, să trimită cauza la instanța competentă. *Tertio*, în cazul în care compunerea instanței care s-a pronunțat este contrară legii, instanța superioară în fața căreia a fost introdusă o cale de atac ar fi obligată să procedeze, din oficiu, la anularea procedurii respective și la revocarea hotărârii în cauză, în conformitate cu articolul 379 punctul 4 din Codul de procedură civilă, cu articolul 439 alineatul 1 punctul 1 din Codul de procedură penală și cu articolul 183 alineatul 2 punctul 4 din Codul de procedură administrativă.
- 180 Pe de altă parte, Comisia s-ar înșela cu privire la domeniul de aplicare al articolului 55 alineatul 4 din Legea modificată privind organizarea instanțelor de drept comun și, în consecință, cu privire la domeniul de aplicare al articolului 8 din Legea de modificare, care prevede aplicarea acestui articol 55 alineatul 4 cauzelor pendinte. Astfel, articolul 55 alineatul 4 menționat nu ar interzice nicidecum aprecierea aspectului dacă o instanță este compusă în mod corect, în special prin intermediul unei cereri de recuzare sau pentru a controla dacă această compunere a avut un impact negativ asupra soluționării litigiului în cauză. Același articol 55 alineatul 4 ar efectua în realitate o simplă codificare a unei jurisprudențe constante a Sąd Najwyższy (Curtea Supremă), potrivit căreia împrejurarea că o cauză a fost examinată de un complet de judecată cu încălcarea dispozițiilor „administrative” referitoare la atribuirea cauzelor către judecători și la desemnarea completelor de judecată nu ar constitui un motiv de ordine publică de natură să invalideze automat procedura respectivă și nici un caz de introducere a unei căi extraordinare de atac.
- 181 În sfârșit, Republica Polonă susține, în termeni similari celor menționați la punctul 124 din prezenta hotărâre, că prima și a doua obiecție sunt contradictorii, în măsura în care nu ar fi posibil să se susțină în același timp că dreptul național interzice instanțelor naționale să controleze eventuala existență a unor încălcări ale dreptului la protecție jurisdicțională efectivă și, în același timp, Camera de control extraordinar și cauze publice este investită cu o competență exclusivă pentru a se pronunța cu privire la motivele întemeiate pe astfel de încălcări.
- 182 În memoriul său în replică, Comisia arată printre altele, în ceea ce privește pretinsa încălcare a articolului 267 TFUE, că a precizat în avizul motivat și, de altfel, ar fi evident că, prin faptul că interzice instanțelor naționale să aprecieze dacă o instanță sau un judecător îndeplinește anumite cerințe aferente protecției jurisdicționale efective care decurge din dreptul Uniunii, dispozițiile naționale contestate împiedică în mod automat aceste instanțe naționale să inițieze un dialog preliminar cu Curtea în această privință. Pretinsa încălcare a articolului 267 TFUE ar fi fost, în plus, susținută în detaliu în cererea introductivă în ceea ce privește a doua obiecție. În ceea ce privește articolul 26 alineatul 3 din Legea modificată privind Curtea Supremă, acesta ar avea același conținut normativ ca articolul 29 alineatul 3 din legea menționată și ca articolul 42a din

Legea modificată privind organizarea instanțelor de drept comun, astfel încât același raționament juridic s-ar aplica în ceea ce privește toate aceste dispoziții, fără a fi necesar să fie precizat în motivarea cererii introductive.

- 183 În ceea ce privește pretinsa încălcare a dispozițiilor coroborate ale articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE și ale articolului 47 din cartă, precum și principiul supremației dreptului Uniunii, dispozițiile naționale menționate la punctul 176 din prezenta hotărâre ar interzice nu numai să se „constate”, ci și să se „aprecieze” legalitatea numirii, precum și „a competenței de a îndeplini misiuni în materia administrării justiției care decurge din această numire”, fără a menționa actul de numire în cauză, astfel încât, pe baza unei asemenea formulări, aprecierea competenței unei instanțe de a se pronunța într-o anumită cauză ar fi interzisă. Această interpretare ar reieși de asemenea din articolul 26 alineatul 3 din Legea modificată privind Curtea Supremă, potrivit căruia cererea menționată la alineatul 2 al aceluiași articol nu poate privi aprecierea legalității numirii unui judecător sau a legitimității acestuia pentru exercitarea unor funcții jurisdicționale.
- 184 În ceea ce privește articolul 55 alineatul 4 din Legea modificată privind organizarea instanțelor de drept comun, Comisia arată că această dispoziție națională nu vizează cazurile de încălcare a dispozițiilor referitoare la atribuirea cauzelor, precum și la desemnarea și la modificarea completelor de judecată, astfel încât argumentele invocate de Republica Polonă și întemeiate pe o asemenea încălcare ar fi lipsite de relevanță.
- 185 În memoriul în duplică, Republica Polonă arată că, în ceea ce privește preținsele încălcări ale articolului 267 TFUE și ale principiului supremației dreptului Uniunii, Comisia nu este îndreptățită să se limiteze nici la o pretinsă „evidență”, orice prezumție fiind exclusă în această privință, nici la faptul că o argumentație neinvocată în cererea introductivă ar figura în avizul motivat. În ceea ce privește articolul 26 alineatul 3 din Legea modificată privind Curtea Supremă, ar fi revenit Comisiei sarcina de a-și susține obiecțiile fără a se putea aștepta din partea părții să prevadă că argumentele invocate în cererea introductivă referitoare la alte dispoziții naționale puteau de asemenea să justifice aceste obiecții.
- 186 În ceea ce privește articolul 55 alineatul 4 din Legea modificată privind organizarea instanțelor de drept comun, nu ar reieși din a doua teză a acestei dispoziții și în special din utilizarea termenilor „nu pot fi invocate” care figurează în aceasta că conformitatea cu normele administrative privind atribuirea cauzelor sau desemnarea ori modificarea completelor de judecată ar fi de natură să remedieze toate celelalte vicii care au afectat, dacă este cazul, procedura respectivă și care pot conduce la o decizie care încalcă dreptul justițiabilului la o instanță judecătorească independentă și imparțială, constituită în prealabil prin lege.
- 187 În ședință, pe lângă considerațiile evocate la punctele 117 și 118 din prezenta hotărâre, Comisia a arătat că, în ceea ce privește articolul 55 alineatul 4 din Legea modificată privind organizarea instanțelor de drept comun, această dispoziție națională este, de exemplu, de natură să se opună respectării de către instanțele naționale a concluziilor care decurg, pe de o parte, din cuprinsul punctului 176 din Hotărârea din 15 iulie 2021, Comisia/Polonia (Regimul disciplinar al judecătorilor) (C-791/19, EU:C:2021:596), și, pe de altă parte, din dispozitivul Hotărârii din 16 noiembrie 2021, Prokuratura Rejonowa w Mińsku Mazowieckim și alții (C-748/19-C-754/19, EU:C:2021:931).

Aprecierea Curții

– Cu privire la admisibilitate

- 188 În ceea ce privește, în primul rând, pretinsa încălcare a articolului 267 TFUE, trebuie amintit că, conform articolului 120 litera (c) din Regulamentul de procedură al Curții și jurisprudenței acesteia referitoare la dispoziția menționată, orice cerere de sesizare trebuie să indice obiectul litigiului, motivele și argumentele invocate, precum și o expunere sumară a acestor motive. O astfel de indicație trebuie să fie suficient de clară și de precisă pentru a permite părâtului să își pregătească apărarea, iar Curții să își exercite controlul. Rezultă că elementele esențiale de fapt și de drept pe care se întemeiază o acțiune trebuie să reiasă în mod coerent și comprehensibil din textul cererii introductive înseși, iar concluziile acesteia din urmă trebuie să fie formulate în mod neechivoc, pentru a evita ca Curtea să se pronunțe *ultra petita* sau să omită să se pronunțe asupra unei critici [Hotărârea din 19 septembrie 2017, Comisia/Irlanda (Taxă de înmatriculare), C-552/15, EU:C:2017:698, punctul 38 și jurisprudența citată].
- 189 Curtea a statuat de asemenea că, în cadrul unei acțiuni introduse în temeiul articolului 258 TFUE, aceasta trebuie să prezinte motivele în mod coerent și precis pentru a permite statului membru și Curții să determine cu exactitate întinderea încălcării imputate a dreptului Uniunii, condiție necesară pentru ca statul respectiv să poată invoca în mod util mijloacele sale de apărare, iar Curtea să poată verifica existența pretinsei neîndepliniri a obligațiilor [Hotărârea din 8 martie 2022, Comisia/Regatul Unit (Combaterea fraudei privind subevaluarea), C-213/19, EU:C:2022:167, punctul 133 și jurisprudența citată].
- 190 În special, acțiunea formulată de Comisie trebuie să cuprindă o expunere coerentă și detaliată a motivelor care au determinat Comisia să ajungă la convingerea că statul membru în cauză nu și-a îndeplinit una dintre obligațiile care îi revin în temeiul dreptului Uniunii (Hotărârea din 31 octombrie 2019, Comisia/Țările de Jos, C-395/17, EU:C:2019:918, punctul 54 și jurisprudența citată).
- 191 Or, în speță trebuie arătat că, deși articolul 267 TFUE este menționat în special în petitul cererii introductive aferent primei obiecții, considerațiile acesteia din urmă consacrate expunerii obiecției respective și argumentației Comisiei aferente acesteia nu mai cuprind, în schimb, nici cea mai mică mențiune a acestui articol și a eventualei sale încălcări și nici, *a fortiori*, cea mai mică precizare în ceea ce privește motivele pentru care dispozițiile naționale contestate în cadrul acelei obiecții ar fi de natură să încalce articolul menționat.
- 192 În aceste condiții, trebuie constatat, asemenea domnului avocat general la punctul 128 din concluziile prezentate, că, în ceea ce privește pretinsa încălcare a articolului 267 TFUE în cadrul primei obiecții, cererea introductivă nu îndeplinește cerințele amintite la punctele 188-190 din prezenta hotărâre. În această privință, nici împrejurarea că cea pretinsă încălcare a fost, în ceea ce privește prima obiecție, susținută de Comisie în avizul motivat, nici faptul că o încălcare analogă a articolului 267 TFUE a făcut obiectul unei argumentații în ceea ce privește alte obiecții formulate în cererea introductivă în legătură cu alte dispoziții naționale decât cele vizate de prima obiecție menționată nu sunt de natură să poată remedia neregularitatea de care este astfel afectat actul de sesizare a instanței. Într-adevăr, acesta din urmă nu permite, în ceea ce privește prima obiecție, cristalizarea în mod coerent, clar și precis a diferendului aferent articolului 267 TFUE, care a fost în speță înaintat Curții la finalul procedurii precontencioase.

- 193 În al doilea rând, în ceea ce privește pretinsa încălcare a principiului supremației dreptului Uniunii, trebuie, în schimb, să se arate că, în considerațiile consacrate primei obiecții pe care le-a prezentat în cererea introductivă, Comisia menționează acest principiu, subliniind printre altele la punctul 75 din această cerere introductivă, că, împiedicând instanțele poloneze să se pronunțe cu privire la aspectul dacă sunt îndeplinite cerințele care decurg din dispozițiile coroborate ale articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE și ale articolului 47 din cartă, în ipotezele vizate de dispozițiile naționale contestate, acestea din urmă erau, ca urmare a acestui fapt, de asemenea susceptibile să împiedice instanțele respective să adopte, în conformitate cu principiul menționat, actele care s-ar putea dovedi necesare pentru a asigura respectarea efectivă a acestor cerințe în astfel de ipoteze.
- 194 În ceea ce privește, în al treilea rând, articolul 26 alineatul 3 din Legea modificată privind Curtea Supremă, este adevărat, desigur, după cum arată Republica Polonă, că, deși această dispoziție națională figurează în petitul cererii introductive referitor la prima obiecție, argumentația formulată în susținerea acestei obiecții în cererea respectivă nu cuprinde considerații aferente în mod specific dispoziției menționate.
- 195 Cu toate acestea, după cum arată Comisia, prevăzând că respectiva Cameră de control extraordinar și cauze publice nu poate examina o cerere privind constatarea și aprecierea legalității numirii unui judecător sau a legitimității acestuia de a exercita funcții jurisdicționale, acest articol 26 alineatul 3 se limitează în esență să reitereze ceea ce reiese deja din articolul 29 alineatul 3 din Legea modificată privind Curtea Supremă, și anume că i se interzice Sąd Najwyższy (Curtea Supremă), în special Camerei de control extraordinar și cauze publice, să constate sau să aprecieze legalitatea numirii unui judecător sau a competenței de a îndeplini misiuni în materia administrării justiției care decurge din această numire.
- 196 În aceste condiții, trebuie considerat că criticile adresate de Comisie cu privire la articolul 29 alineatul 3 din Legea modificată privind Curtea Supremă privesc *ipso facto* și articolul 26 alineatul 3 din ea și înglobează astfel această din urmă dispoziție. Rezultă că nu era necesară furnizarea de către Comisie a unei explicații specifice în ceea ce privește această din urmă dispoziție națională și, în consecință, că lipsa unei astfel de explicații nu a fost de natură să afecteze dreptul la apărare al Republicii Polone.
- 197 Rezultă din toate considerațiile care precedă că prima obiecție a Comisiei este inadmisibilă în măsura în care privește pretinsa încălcare a articolului 267 TFUE și este admisibilă în rest.

– *Cu privire la fond*

- 198 În ceea ce privește, mai întâi, articolul 42a alineatele 1 și 2 din Legea modificată privind organizarea instanțelor de drept comun, articolul 29 alineatele 2 și 3 din Legea modificată privind Curtea Supremă și articolul 5 alineatele 1a și 1b din Legea modificată privind organizarea instanțelor administrative, din termenii primelor două dispoziții naționale menționate reiese că, pe de o parte, „în cadrul activităților” diferitelor instanțe în cauză „sau ale organelor [acestora]”, nu este „permisă repunerea în discuție a legitimității [instanțelor], a organelor constituționale ale statului și a organelor de control și de protecție a dreptului” și, pe de altă parte, aceste instanțe „nu po[t] să constate și nici să aprecieze legalitatea numirii unui judecător sau a competenței de a îndeplini misiuni în materia administrării justiției care decurge din această numire”. În ceea ce privește articolul 26 alineatul 3 din Legea modificată privind Curtea Supremă, această dispoziție exclude posibilitatea Camerei de control extraordinar și cauze publice, în urma transmiterii către aceasta de către o altă instanță a unei cereri privind recuzarea unui judecător sau desemnarea unei

instanțe în fața căreia trebuie să se desfășoare o procedură și care cuprinde, eventual, criticile întemeiate pe lipsa de independență a judecătorului sau a instanței în cauză, de a examina cererea respectivă atunci când aceasta din urmă „privește constatarea sau aprecierea legalității numirii unui judecător și a legitimității acestuia pentru exercitarea unor funcții jurisdicționale”.

- 199 În această privință, trebuie observat, în primul rând, că, asemenea celor arătate în esență la punctele 135-137 din prezenta hotărâre în legătură cu dispozițiile naționale puse în discuție de Comisie în cadrul celei de a treia obiecții, termenii ce caracterizează dispozițiile naționale vizate de prima obiecție nu permit să se considere, contrar celor susținute de Republica Polonă, că interdicțiile astfel edictate ar viza exclusiv actele judiciare care au ca obiect pronunțarea asupra validității actului de numire a unui judecător.
- 200 Astfel, pe de o parte, aceste din urmă dispoziții naționale interzic nu numai să se „constate”, ci și să se „aprecieze”, în raport cu „legalitatea” lor, atât „numirea” însăși, cât și „competența de a îndeplini misiuni în materia administrării justiției care decurge din această numire”. Pe de altă parte, aceleași dispoziții interzic, în termeni și mai generali, orice „repunere în discuție” a „legitimității” „instanțelor” și a „organelor constituționale ale statului sau a organelor de control și de protecție a dreptului”.
- 201 Având în vedere caracterul lor relativ amplu și imprecis, astfel de formulări par a fi de natură să poată conduce la posibilitatea ca o gamă largă de acte sau de comportamente ale instanțelor de drept comun, ale instanțelor administrative sau ale Sąd Najwyższy (Curtea Supremă) ori ale organelor lor, dat fiind conținutul și efectele lor, să intre sub incidența interdicțiilor astfel edictate. Acesta poate fi cazul în special atunci când instanțele respective sunt ținute, în conformitate cu obligațiile care le revin și sunt amintite la punctele 128-131 din prezenta hotărâre, să verifice, în anumite împrejurări, dacă ele însele sau judecătorii care le compun ori alți judecători sau instanțe, fiind chemate să se pronunțe cu privire la cauze care au legătură cu dreptul Uniunii sau în care s-au pronunțat cu privire la acestea, îndeplinesc cerințele care decurg din articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE și din articolul 47 din cartă aferente independenței, imparțialității și constituirii prealabile prin lege a instanțelor și judecătorilor în cauză.
- 202 În al doilea rând, trebuie arătat că termenii pe care i-a utilizat astfel legiuitorul polonez sunt, asemenea celor arătate la punctul 140 din prezenta hotărâre cu privire la dispozițiile naționale contestate de Comisie în cadrul celei de a treia obiecții, strâns legați de o serie de chestionare adresate de diferite instanțe poloneze privind conformitatea cu dreptul Uniunii și, mai precis, de cerințele care decurg din articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE și din articolul 47 din cartă, a diverse modificări legislative recente care au afectat organizarea justiției în Polonia.
- 203 Astfel, Legea de modificare și dispozițiile naționale vizate de prima obiecție au fost adoptate, în regim de urgență, în contextul descris la punctele 141-145 din prezenta hotărâre, care se caracterizează printre altele prin existența, pe de o parte, a unor considerații jurisprudențiale recente aferente menținerii statului de drept și, mai precis, a independenței puterii judecătorești în Polonia, rezultate din Hotărârea A. K. și alții, precum și, pe de altă parte, a mai multor trimiteri preliminare aflate atunci pe rolul Curții și care au legătură cu o atare problematică.
- 204 În această privință, reiese în special din cuprinsul punctelor 134, 139 și 149, precum și din dispozitivul Hotărârii A. K. și alții că concluziile acestei hotărâri, la fel ca cele ale jurisprudenței naționale, menționată la punctul 143 din prezenta hotărâre, care s-a dezvoltat în lumina Hotărârii A. K. și alții menționate, s-au referit la conformitatea cu dreptul Uniunii a competențelor care au

fost atribuite Camerei disciplinare, având în vedere în special modalitățile care au stat la baza numirii membrilor acestei camere și lipsa de independență atât a camerei amintite, cât și a KRS care a intervenit în acest proces de numire.

- 205 În special, după cum s-a arătat la punctul 141 din prezenta hotărâre, din Hotărârea A. K. și alții rezulta în mod clar că instanțele naționale chemate să se pronunțe cu privire la cauze de acest tip ar putea fi determinate, în temeiul dreptului Uniunii, pe de o parte, să se pronunțe cu privire la aptitudinea unei entități precum Camera disciplinară de a se pronunța cu privire la cauze care intră sub incidența dreptului Uniunii, luând în considerare în special condițiile în care a intervenit numirea membrilor acesteia, și, pe de altă parte, să examineze independența KRS și, în lipsa unei astfel de independențe, să se pronunțe cu privire la consecințele asociate intervenției acestui organ în procesul de numire a judecătorilor Camerei disciplinare.
- 206 Or, era evident că, procedând astfel, aceste instanțe naționale, însărcinate să aplice, în cadrul competenței lor, dispoziții ale dreptului Uniunii, ar putea fi chemate să adopte acte care pot fi considerate de natură să „repună în discuție” „legitimitatea [instanțelor]”, cum ar fi Camera disciplinară, sau cea a „organelor constituționale ale statului [...] [sau] de protecția a dreptului”, precum KRS, care privesc, în plus, cu această ocazie, „aprecieri” privind „legalitatea” „numirii” judecătorilor care fac parte din camera respectivă și „a competenței [acestora] de a exercita funcții jurisdicționale în materia administrării justiției”, în sensul dispozițiilor naționale pe care Comisia le contestă în cadrul primei obiecții.
- 207 În ceea ce privește întrebările preliminare, menționate la punctul 144 din prezenta hotărâre, cu care Curtea a fost sesizată la data adoptării dispozițiilor naționale contestate, acestea priveau, pe de o parte, lipsa eventuală de conformitate cu dreptul Uniunii a unor norme naționale noi în temeiul cărora mai multe persoane fuseseră numite recent în posturi de judecători la Sąd Najwyższy (Curtea Supremă) și efectele susceptibile să rezulte dintr-o asemenea lipsă de conformitate în ceea ce privește actele judiciare adoptate de judecătorii în cauză. Aceste întrebări preliminare priveau, pe de altă parte, eventuala lipsă de conformitate cu acest drept a unor norme naționale care autorizează adoptarea unor decizii ministeriale ce constau în detașarea judecătorilor la alte instanțe decât instanța lor de origine.
- 208 În funcție de conținutul lor, răspunsurile așteptate la acel moment din partea Curții la întrebările preliminare menționate erau de natură să poată determina instanțele naționale să formuleze, dacă este cazul, „aprecieri” cu privire la „legalitatea” „numirii” judecătorilor de la Sąd Najwyższy (Curtea Supremă) sau „a competenței [acestora] de a exercita funcții jurisdicționale în materia administrării justiției” sau să adopte acte despre care se poate considera că au „repu[s] în discuție” „legitimitatea [instanțelor]”, în special a celor la care fuseseră detașați judecători.
- 209 În plus, astfel cum reiese din hotărârile menționate la punctele 146 și 148 din prezenta hotărâre, răspunsurile date de Curte la întrebările preliminare al căror conținut este amintit la punctul 207 din această hotărâre au confirmat riscul ca actele sau aprecierile ce revin, în anumite împrejurări, instanțelor naționale în temeiul dispozițiilor coroborate ale articolului 19 alineatul (1) TUE și ale articolului 47 din cartă să poată intra efectiv sub incidența interdicțiilor prevăzute de dispozițiile naționale contestate în cadrul primei obiecții.
- 210 Argumentul Republicii Polone menționat la punctul 175 din prezenta hotărâre nu este de natură să repună în discuție analiza ce precedă. Astfel, din aceasta nu rezultă că oricărei instanțe naționale ar trebui să i se recunoască competența de a repune în discuție, din oficiu sau la cererea

unui justițiabil, în cadrul oricărei proceduri, actul de numire a unui judecător, raportul său de muncă sau exercitarea puterii sale jurisdicționale, după ce a solicitat, dacă este cazul, o interpretare preliminară din partea Curții.

- 211 Astfel, în Hotărârea din 22 martie 2022, Prokurator Generalny și alții (Camera disciplinară a Curții Supreme – Numire) (C-508/19, EU:C:2022:201, punctele 70, 71 și 81-83), Curtea a considerat inadmisibilă o cerere de decizie preliminară formulată în cadrul unei contestații în fața instanței de trimitere cu privire la validitatea numirii unui judecător la Sąd Najwyższy (Curtea Supremă), după ce a arătat printre altele, pe de o parte, că întrebările adresate în această cerere se refereau în mod intrinsec la un alt litigiu decât litigiul principal și, pe de altă parte, că acțiunea principală urmărea obținerea unei forme de invalidare *erga omnes* a numirii judecătorului în cauză în funcția de judecător al acestei instanțe, chiar dacă dreptul național nu îi autorizează și nu i-a autorizat niciodată pe toți justițiabilii să conteste numirea judecătorilor prin intermediul unei acțiuni directe în anularea sau în invalidarea unei asemenea numiri.
- 212 În al treilea rând, în ceea ce privește afirmațiile Republicii Polone potrivit cărora alte norme naționale ar permite îndeplinirea cerințelor care decurg din dispozițiile articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE și ale articolului 47 din cartă, trebuie arătat, *primo*, că, în ceea ce privește dispozițiile naționale în materie de recuzare a judecătorilor menționate la punctul 179 din prezenta hotărâre, rezultă, pe de o parte, din articolul 26 alineatul 3 din Legea modificată privind Curtea Supremă că aprecierea legalității numirii unui judecător sau a legitimității sale pentru exercitarea unor funcții jurisdicționale nu este autorizată în contextul unei asemenea proceduri de recuzare.
- 213 Pe de altă parte, după cum reiese din însuși modul de redactare a dispozițiilor naționale în materie de recuzare a judecătorilor la care Republica Polonă s-a referit și al căror text l-a prezentat, la cererea Curții, controlul pe care aceste dispoziții naționale îl permit pare să poată privi numai respectarea unei părți din cerințele care decurg din principiul independenței judecătorilor și, mai precis, a celor legate de aspectul intern al acestui principiu, care se suprapun cu noțiunea de „imparțialitate” și care vizează echidistanța pe care judecătorii trebuie să o respecte în raport cu părțile în litigiu și cu interesele lor respective. În schimb, având în vedere acest mod de redactare, dispozițiile naționale menționate nu par să autorizeze controlul altor aspecte care decurg din cerințele respective, în special cele legate de aspectul extern al principiului menționat și care privesc în special apărarea entității vizate de intervenții sau de presiuni exterioare ori chiar necesitatea ca această entitate să fi fost constituită în prealabil prin lege.
- 214 În ședință, Republica Polonă a indicat, de altfel, în această privință că din hotărâri recente ale Trybunał Konstytucyjny (Curtea Constituțională) rezultă că aceleași dispoziții naționale nu autorizează printre altele cererile sau declarațiile fondate pe motive întemeiate pe nelegalitatea numirii unui judecător sau pe orice altă împrejurare referitoare la procedura de numire a unui judecător.
- 215 *Secundo*, în ceea ce privește celelalte mecanisme naționale invocate de Republica Polonă, menționate de asemenea la punctul 179 din prezenta hotărâre, și anume cele aferente trimerii unei cauze la instanța competentă și controlului exercitat de instanțele superioare, trebuie observat că, după cum s-a arătat la punctele 200 și 201 din prezenta hotărâre, dispozițiile naționale contestate în cadrul primei obiecții sunt formulate în termeni largi și imprecisi care nu permit să se excludă ca acestea să fie de asemenea de natură să paralizeze astfel de mecanisme.

- 216 Într-adevăr, interdicțiile prevăzute de aceste dispoziții naționale au de asemenea vocația de a se aplica instanțelor în fața cărora se pune problema unei eventuale trimiteri a cauzei la o altă instanță în temeiul articolului 200 alineatul 1⁴ din Codul de procedură civilă și par, prin urmare, de natură să poată împiedica aceste instanțe să efectueze o asemenea trimitere, de exemplu atunci când aceasta ar implica, în condițiile enunțate în Hotărârea A. K. și alții, să repună în discuție conformitatea cu cerințele de independență care decurg din dreptul Uniunii și, în consecință, legitimitatea instanței în fața căreia cauza respectivă ar trebui să fie în mod normal examinată sau să repună în discuție, în acest context, legitimitatea unui organ constituțional precum KRS.
- 217 Ținând seama de formularea lor amplă și imprecisă, dispozițiile naționale contestate sunt, pe de altă parte, și de natură să împiedice o instanță superioară, sesizată cu examinarea unei decizii a unei instanțe inferioare, să aprecieze legalitatea numirii unui judecător sau a competenței sale de a exercita funcțiile jurisdicționale care decurg dintr-o astfel de numire sau chiar să pună la îndoială legitimitatea tribunalelor și a curților, indiferent dacă se pronunță cu privire la propria compunere sau legitimitate în calitate de instanță de al doilea grad sau la cele ale instanței inferioare.
- 218 În al patrulea rând, argumentația Republicii Polone menționată la punctul 181 din prezenta hotărâre și întemeiată pe o pretinsă contradicție între prima și a doua obiecție trebuie să fie de asemenea înlăturată. În această privință, este astfel suficient să se sublinieze că, în timp ce a doua obiecție urmărește să denunțe împrejurarea că examinarea anumitor aspecte ține de competența exclusivă a Camerei de control extraordinar și cauze publice, prima obiecție privește conformitatea cu dreptul Uniunii a unor dispoziții care prevăd anumite interdicții ce se aplică instanțelor de drept comun, instanțelor administrative și Sąd Najwyższy (Curtea Supremă), inclusiv Camerei de control extraordinar și cauze publice.
- 219 Rezultă din cele ce precedă că dispozițiile naționale menționate la punctul 198 din prezenta hotărâre încalcă dispozițiile coroborate ale articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE și ale articolului 47 din cartă.
- 220 În continuare, în ceea ce privește articolul 55 alineatul 4 din Legea modificată privind organizarea instanțelor de drept comun și articolul 8 din Legea de modificare care prevede aplicarea acestui articol 55 alineatul 4 în cauzele deschise sau încheiate înainte de data intrării în vigoare a acestei din urmă legi, reiese în special din modul de redactare a celei de a doua teze a articolului 55 alineatul 4 menționat că „[d]ispozițiile referitoare la atribuirea cauzelor, precum și la desemnarea și modificarea completelor de judecată [...] nu pot fi invocate pentru a se constata [...] că o instanță este alcătuită în mod necorespunzător sau că o persoană care nu este abilitată sau competentă să se pronunțe face parte din aceasta”.
- 221 Or, trebuie subliniat că, asemenea dispozițiilor naționale menționate la punctele 133 și 198 din prezenta hotărâre, articolul 55 alineatul 4 din Legea modificată privind organizarea instanțelor de drept comun a fost la rândul său introdus foarte recent în ordinea juridică poloneză prin Legea de modificare, în contextul particular amintit la punctele 140-145 din această hotărâre.
- 222 În această privință, trebuie subliniat, mai precis, că, la data adoptării acestei dispoziții naționale, se adresaseră printre altele Curții cererile de decizie preliminară evocate la a treia liniuță a punctului 144 din prezenta hotărâre în cauzele conexe în care s-a pronunțat, între timp, Hotărârea din 16 noiembrie 2021, Prokuratura Rejonowa w Mińsku Mazowieckim și alții (C-748/19-C-754/19, EU:C:2021:931).

- 223 Or, în această din urmă hotărâre, Curtea a statuat că articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE trebuie interpretat în sensul că se opune unor dispoziții naționale potrivit cărora ministrul justiției dintr-un stat membru poate, pe baza unor criterii care nu sunt făcute publice, pe de o parte, să detașeze un judecător la o instanță penală superioară pentru o perioadă determinată sau nedeterminată și, pe de altă parte, în orice moment și printr-o decizie care nu este motivată, să revoce această detașare, indiferent de perioada determinată sau nedeterminată a unei astfel de detașări.
- 224 Pe de altă parte, la momentul adoptării articolului 55 alineatul 4 din Legea modificată privind organizarea instanțelor de drept comun, Curtea era de asemenea sesizată, în cauza C-791/19, cu o acțiune în constatarea neîndeplinirii obligațiilor, introdusă de Comisie și îndreptată împotriva Republicii Polone, în special în scopul de a se constata că acest stat membru nu își îndeplinește obligațiile care îi revin în temeiul articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE, prin faptul că a conferit președintelui Camerei disciplinare puterea discreționară de a desemna instanța disciplinară competentă în primă instanță în cauzele referitoare la judecătorii de la instanțele de drept comun.
- 225 Or, trebuie subliniat în această privință că, în Hotărârea din 15 iulie 2021, Comisia/Polonia (Regimul disciplinar al judecătorilor) (C-791/19, EU:C:2021:596), pronunțată între timp, Curtea a admis, la punctele 164-177 din aceasta, o asemenea critică și a constatat, în consecință, că, prin faptul că a conferit președintelui Camerei disciplinare o asemenea putere discreționară și, prin urmare, nu a garantat examinarea cauzelor disciplinare de către o instanță „instituită prin lege”, Republica Polonă nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE.
- 226 Rezultă astfel că, atunci când sunt chemate să acționeze în conformitate cu hotărârile Curții menționate la punctele 222 și 225 din prezenta hotărâre, instanțele naționale pot fi determinate să examineze și, în consecință, să „invoce” dispoziții naționale, precum cele care erau repuse în discuție în aceste hotărâri, referitoare la „desemnarea” sau la „modificarea completelor de judecată”, pentru a se constata, într-un caz concret, că, având în vedere aplicarea dispozițiilor naționale menționate și caracterul lor contrar dreptului Uniunii, o instanță națională este „alcătuită în mod necorespunzător” sau o persoană „care nu este abilitată sau competentă să se pronunțe face parte din aceasta”. Or, în aceste condiții, instanțele naționale în cauză ar intra sub incidența interdicțiilor astfel enunțate la articolul 55 alineatul 4 din Legea modificată privind organizarea instanțelor de drept comun. În plus, aceste interdicții au vocația de a se aplica într-un mod mai general, în pofida unor eventuale obiecții ale unui justițiabil întemeiate pe faptul că dispoziții naționale referitoare fie la atribuirea cauzelor, fie la desemnarea sau la modificarea completelor de judecată ori aplicarea unor astfel de dispoziții ar fi contrare cerințelor dreptului Uniunii inerente dreptului la o instanță judecătorească independentă și imparțială, constituită în prealabil prin lege.
- 227 Având în vedere cele ce precedă, este necesar să se constate că articolul 55 alineatul 4 din Legea modificată privind organizarea instanțelor de drept comun și, pe cale de consecință, articolul 8 din Legea de modificare încalcă de asemenea dispozițiile coroborate ale articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE și ale articolului 47 din cartă.
- 228 În sfârșit, în ceea ce privește pretinsa încălcare a principiului supremației dreptului Uniunii, trebuie amintit că acest principiu impune instanței naționale însărcinate cu aplicarea, în cadrul competenței proprii, a dispozițiilor dreptului Uniunii să asigure efectul deplin al cerințelor acestui drept în litigiul cu care este sesizată. În particular, aceasta trebuie să lase neaplicată, din

oficiu, orice reglementare sau practică națională, chiar și ulterioară, care este contrară unei dispoziții de drept al Uniunii care are efect direct, fără a trebui să solicite sau să aștepte eliminarea prealabilă a acestei reglementări sau practici naționale pe cale legislativă sau prin orice alt procedeu constituțional [a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 martie 1978, Simmenthal, 106/77, EU:C:1978:49, punctul 24, precum și Hotărârea din 22 februarie 2022, RS (Efectul deciziilor unei curți constituționale), C-430/21, EU:C:2022:99, punctul 53 și jurisprudența citată].

- 229 Or, după cum rezultă dintr-o jurisprudență constantă, articolul 47 din cartă are un asemenea efect direct (a se vedea în special Hotărârea din 29 iulie 2019, Torubarov, C-556/17, EU:C:2019:626, punctul 56 și jurisprudența citată) și este, de altfel, amintit la punctul 78 din prezenta hotărâre că același lucru este valabil și pentru articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE.
- 230 Prin urmare, în măsura în care dispozițiile naționale menționate la punctele 198 și 220 din prezenta hotărâre sunt, ca urmare a înseși interdicțiilor pe care le prevăd, de natură să se poată opune ca instanțele poloneze în cauză să lase neaplicate anumite dispoziții considerate contrare unor dispoziții de drept al Uniunii care au efect direct, acestea sunt de asemenea de natură să încalce principiul supremației dreptului respectiv.
- 231 Având în vedere tot ceea ce precedă, este necesar să se admită prima critică în măsura în care denunță încălcări ale dispozițiilor coroborate ale articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE și ale articolului 47 din cartă, precum și ale principiului supremației dreptului Uniunii.

Cu privire la a doua obiecție

Argumentația părților

- 232 Prin intermediul celei de a doua obiecții, care trebuie examinată în al patrulea rând, Comisia susține în esență că aspectele referitoare la independența unei instanțe sau a unui judecător constituie „chestiuni orizontale” pe care orice instanță națională sesizată cu o cauză care intră sub incidența dreptului Uniunii are, inclusiv *in limine litis* și atunci când se pronunță în primă instanță, obligația de a le examina în lumina articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE și a articolului 47 din cartă, și în legătură cu care trebuie să poată adresa Curții întrebări preliminare în temeiul articolului 267 TFUE, lăsând ulterior neaplicate, dacă este necesar, în conformitate cu principiul supremației dreptului Uniunii, toate dispozițiile naționale contrare acestor dispoziții ale dreptului Uniunii, așa cum au fost interpretate de Curte. Asemenea chestiuni nu ar constitui aspecte juridice specifice într-un domeniu de drept propriu-zis care poate, în acest temei, să țină de competența exclusivă a unei instanțe pretins specializate.
- 233 Republica Polonă nu și-ar fi îndeplinit astfel obligațiile care decurg din dispozițiile menționate ale dreptului Uniunii și din acest principiu al supremației, în primul rând, prin faptul că a conferit, în temeiul articolului 26 alineatul 2 din Legea modificată privind Curtea Supremă, Camerei de control extraordinar și cauze publice o competență exclusivă de a se pronunța cu privire la aspectele referitoare la recuzarea judecătorilor și la desemnarea instanței competente să soluționeze o cauză în care este invocat un motiv întemeiat pe lipsa de independență a unei instanțe sau a unui judecător și a obligat instanța sesizată cu o cauză în fața căreia se ridică astfel de chestiuni să le transmită camerei respective, chiar dacă aceasta din urmă nu ar fi competentă să soluționeze fondul cauzei în discuție.

- 234 Procedând astfel, legiuitorul polonez ar fi dorit, în plus, să împiedice instanțele naționale sesizate cu un litigiu să verifice, dacă este cazul solicitând Curții să se pronunțe, dacă instanța jurisdicțională chemată să îl soluționeze îndeplinește cerințele de independență și de imparțialitate care decurg din dreptul Uniunii și, în lipsa unei asemenea independente și a unei asemenea imparțialități, să își respecte obligația, evidențiată de Curte în Hotărârea A. K. și alții, de a lăsa neaplicată dispoziția națională care rezervă acestei instanțe jurisdicționale competența de a soluționa un asemenea litigiu. Dispoziția națională astfel contestată ar urmări de asemenea să împiedice instanțele naționale să examineze, din proprie inițiativă sau la cererea unei părți la procedură, necesitatea de a recuza un judecător care nu îndeplinește aceste cerințe sau de a solicita Curții să se pronunțe în această privință.
- 235 În al doilea rând, dispozițiile și principiul de drept al Uniunii menționate la punctul 232 din prezenta hotărâre ar fi de asemenea încălcate de dispozițiile articolului 82 alineatele 2-5 din Legea modificată privind Curtea Supremă. Astfel, prin faptul că prevăd, pe de o parte, că, respectiva Cameră de control extraordinar și cauze publice este singura competentă să soluționeze chestiunile de drept referitoare la independența unui judecător sau a unei instanțe care se ridică în cauze pendinte în fața Sąd Najwyższy (Curtea Supremă), pe de altă parte, că, atunci când această cameră adoptă o asemenea decizie, ea nu este legată de nicio altă decizie a Sąd Najwyższy (Curtea Supremă) și, în sfârșit, că deciziile camerei respective sunt obligatorii pentru toate celelalte complete ale Sąd Najwyższy (Curtea Supremă), aceste dispoziții naționale ar priva completele de judecată care fac parte din celelalte camere ale Sąd Najwyższy (Curtea Supremă) de posibilitatea de a se pronunța cu privire la asemenea chestiuni de drept și de a solicita Curții să statueze în această privință.
- 236 În al treilea rând, aceste dispoziții și principiul de drept al Uniunii ar fi încălcate prin articolul 26 alineatele 4-6 din Legea modificată privind Curtea Supremă, care conferă Camerei de control extraordinar și cauze publice o competență exclusivă de a judeca acțiuni având ca obiect constatarea nelegalității unor hotărâri sau decizii definitive ale tuturor instanțelor poloneze atât judiciare, cât și administrative, inclusiv cele ale celorlalte camere ale Sąd Najwyższy (Curtea Supremă), dacă nelegalitatea constă în repunerea în discuție a statutului persoanei numite într-un un post de judecător care s-a pronunțat în cauza respectivă, astfel de acțiuni putând fi introduse independent de aspectul dacă partea în cauză a epuizat celelalte căi de atac care erau la dispoziția sa. Într-adevăr, asemenea dispoziții naționale ar împiedica aceste alte camere ale Sąd Najwyższy (Curtea Supremă) să se pronunțe cu privire la aspectele respective și să adreseze Curții eventuale întrebări preliminare în această privință.
- 237 În al patrulea rând, dispozițiile și principiul de drept al Uniunii menționate la punctul 232 din prezenta hotărâre ar fi încălcate și de dispozițiile tranzitorii ale articolului 10 din Legea de modificare, care prevăd, mai întâi, că instanțele poloneze, inclusiv celelalte camere ale Sąd Najwyższy (Curtea Supremă), trimit Camerei de control extraordinar și cauze publice, înainte de 21 februarie 2020, cauzele în curs la data de 14 februarie a aceluiași an, referitoare la aspectele care țin în prezent de competența exclusivă a acestei camere, în continuare, aceasta din urmă poate, în acest caz, să revoce actele îndeplinite anterior de instanța care s-a desesizat în favoarea sa, acte care pot cuprinde o eventuală trimitere preliminară în fața Curții, și, în sfârșit, actele îndeplinite în astfel de cauze după 14 februarie 2020, precum o eventuală trimitere preliminară, sunt lipsite de efecte.
- 238 În apărare, Republica Polonă susține, în primul rând, că Comisia interpretează în mod eronat Hotărârea A. K. și alții. Astfel, din această hotărâre ar rezulta numai că, dacă o parte susține că examinarea cauzei sale de către instanța competentă în mod normal ar determina o încălcare a

- drepturilor pe care le are în temeiul articolului 47 din cartă, instanța sesizată se poate pronunța cu privire la o asemenea obiecție și, dacă aceasta din urmă este întemeiată, poate trimite cauza la o altă instanță care oferă garanțiile de independență necesare și care ar fi competentă în temeiul legii în lipsa unor dispoziții care rezervă competența instanței care nu oferă asemenea garanții.
- 239 În schimb, nu ar rezulta din hotărârea menționată că toate instanțele naționale au dreptul de a soluționa acest tip de cauze. Teza astfel susținută de Comisie ar încălca de altfel cerința referitoare la dreptul la o instanță constituită prin lege, care exclude ca determinarea instanței competente să fie lăsată la discreția autorităților judiciare. În Hotărârea A. K. și alții, Curtea ar fi creat astfel, în favoarea instanțelor de trimitere în cauză, nu competența de a adopta acte fără temei juridic, ci chiar pe aceea de a trimite cauzele respective la o altă instanță a cărei competență rezultă dintr-un act al Parlamentului, în conformitate cu articolul 200 alineatul 1⁴ din Codul de procedură civilă. Singura obligație care revine statelor membre ar fi, în această privință, de a se asigura, după cum impune articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE, ca acele cauze care prezintă un element de legătură cu dreptul Uniunii să fie aduse în fața instanțelor care oferă garanțiile impuse de această dispoziție.
- 240 În plus, ipoteza astfel vizată de Hotărârea A. K. și alții nu ar avea nicio legătură cu dispozițiile naționale contestate, în măsura în care acestea vizează poziția unei instanțe sesizate cu o cerere de recuzare, cu o chestiune de drept referitoare la independența unei instanțe sau cu o îndoială cu privire la legalitatea unei decizii definitive.
- 241 În al doilea rând, în ceea ce privește, mai precis, conținutul dispozițiilor naționale contestate, Republica Polonă subliniază, *primo*, în legătură cu articolul 26 alineatul 2 din Legea modificată privind Curtea Supremă, că examinarea unei cereri de recuzare nu a fost niciodată, în dreptul polonez, de competența judecătorului sau a instanței respective, ci trebuia să fie efectuată anterior fie de un alt complet al aceleiași instanțe, fie de o instanță superioară. Astfel, această dispoziție națională nu ar priva judecătorii sau instanțele în fața cărora este invocată o asemenea chestiune incidentă de o competență de care ar fi dispus înainte. Ea ar prevedea pur și simplu că, atunci când motivele care justifică recuzarea anumitor judecători privesc independența lor, această chestiune trebuie trimisă pe viitor Camerei de control extraordinar și cauze publice. Or, fiecare stat membru ar rămâne liber să stabilească instanța care trebuie să judece un atare tip de cauză, dreptul Uniunii impunând doar ca instanța investită cu competența de a judeca o cauză de acest tip să ofere garanțiile menționate la articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE.
- 242 În ceea ce privește, *secundo*, articolul 26 alineatele 4-6 din Legea modificată privind Curtea Supremă, constatarea nelegalității unei decizii definitive nu ar constitui o chestiune „incidentă” care poate fi examinată *in limine litis* în cadrul unei alte proceduri, ci ar impune introducerea unei căi de atac extraordinare care, prin definiție, poate fi formulată numai în cazul pronunțării unei asemenea decizii definitive în fața unei instanțe competente în temeiul legii, care trebuie să fie în mod necesar diferită de instanța care a emis această decizie. Pe de altă parte, prevăzând astfel că un anumit tip de cale de atac este examinat de Sąd Najwyższy (Curtea Supremă), într-o cameră specializată în examinarea chestiunilor referitoare la independența puterii judecătorești, aceste dispoziții naționale ar consolida garanțiile procedurale de care beneficiază părțile.
- 243 În ceea ce privește, *tertio*, articolul 82 alineatele 2-5 din Legea modificată privind Curtea Supremă, Republica Polonă subliniază că, în conformitate cu articolul 1 punctul 1 litera a) din această lege, ține de competența Sąd Najwyższy (Curtea Supremă) adoptarea unor rezoluții privind chestiuni de drept referitoare la toate cauzele care țin de competența instanței respective. În această privință, a doua obiecție s-ar întemeia în totalitate pe o pretinsă cerință potrivit căreia, atunci

când astfel de chestiuni de drept sunt referitoare la independența puterii judecătorești, ele trebuie să fie soluționate de instanțele în fața cărora sunt invocate aceste chestiuni, cerință a cărei existență nu ar fi fost însă nicidecum susținută de Comisie. De altfel, însuși obiectul procedurii referitoare la soluționarea unei chestiuni de drept ar consta tocmai, în prezența unei probleme complexe susceptibile să dea naștere unor divergențe de interpretare, în a permite unei instanțe în fața căreia a fost ridicată o asemenea problemă să trimită examinarea acesteia unui complet specializat de grad superior pentru a beneficia de clarificările necesare și pentru a preveni, în interesul securității juridice, divergențe semnificative și persistente în jurisprudență. În plus, un asemenea mecanism nu ar obliga instanțele în cauză să solicite o decizie cu privire la o chestiune de drept, ci le-ar conferi această posibilitate, iar o astfel de decizie ar privi numai interpretarea dreptului, iar nu aplicarea sa, care ar continua să țină de competența instanței sesizate cu fondul litigiului respectiv.

- 244 *Quarto*, dispozițiile tranzitorii pe care le conține articolul 10 din Legea de modificare ar fi expirat și ar fi permis, în orice caz, doar să se asigure că, în conformitate cu dreptul la o instanță judecătorească constituită prin lege, instanțele care au încetat să mai fie competente transferă cauzele respective instanței competente în prezent.
- 245 În al treilea rând, Republica Polonă consideră că dispozițiile naționale contestate nu limitează competența instanțelor poloneze de a adresa Curții întrebări preliminare în măsura în care acționează în cadrul competențelor lor teritoriale și materiale. În plus, întrucât Camera de control extraordinar și cauze publice este o instanță de ultim grad de jurisdicție, ea ar fi obligată să adreseze Curții o cerere de decizie preliminară de fiecare dată când are îndoieli cu privire la interpretarea articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE, ceea ce ar spori astfel, în practică, numărul de cazuri în care poate exista o obligație de a sesiza Curtea cu o trimitere preliminară și, în consecință, ar consolida efectivitatea exercitării drepturilor conferite de articolul 47 din cartă.
- 246 Pe de altă parte, dispozițiile tranzitorii pe care le conține articolul 10 din Legea de modificare nu ar autoriza Camera de control extraordinar și cauze publice să procedeze la retragerea unei trimiteri preliminare, această cameră fiind obligată, dimpotrivă, în cazul unor îndoieli cu privire la interpretarea dreptului Uniunii, să confirme întrebările adresate anterior sau să adreseze la rândul său întrebări. Aceste dispoziții tranzitorii ar permite, de altfel, revocarea unor acte anterioare numai dacă acestea împiedică examinarea cauzei respective „în conformitate cu legea”, ceea ce nu ar putea, prin definiție, să fie cazul unei trimiteri preliminare. În plus, dispozițiile tranzitorii menționate nu ar interzice instanțelor naționale supuse obligației de a transfera cauzele cu care erau sesizate până atunci să adreseze întrebări preliminare, după cum ar atesta, de altfel, numeroase întrebări preliminare privind cerințele de independență a judecătorilor adresate recent Curții.
- 247 În al patrulea rând, Comisia nu ar fi susținut a doua obiecție cu privire la o încălcare a principiului supremației dreptului Uniunii, iar dispozițiile naționale contestate nu ar privi conflicte între norme în care acest principiu ar trebui să fie aplicat.
- 248 În memoriul în replică, Comisia precizează că a doua obiecție urmărește în esență să critice faptul că se retrage diferitelor instanțe naționale sau camerelor Sąd Najwyższy (Curtea Supremă) până atunci competente și se conferă, fără motive legitime speciale, unei noi camere jurisdicționale care nu poate fi considerată o instanță specializată competența exclusivă de a examina respectarea cerințelor dreptului Uniunii în discuție. Astfel, pe de o parte, această nouă cameră jurisdicțională ar avea doar 20 de judecători dintre cei 10 000 de judecători pe care îi numără Republica Polonă, astfel încât dreptul justițiabililor la protecție jurisdicțională și efectivitatea

- dreptului Uniunii ar fi considerabil diminuate, în condițiile în care din jurisprudența Curții ar rezulta că toate instanțele naționale trebuie să aplice în cea mai mare măsură posibil dispozițiile dreptului Uniunii referitoare la independența judecătorilor. Pe de altă parte, întrucât toți membrii Camerei de control extraordinar și cauze publice au fost numiți la propunerea KRS în noua sa compunere, și anume în împrejurări care, foarte adesea, sunt exact cele invocate în cererile de recuzare întemeiate pe lipsa de independență a unui judecător, s-ar ridica problema aprecierii imparțiale a unor astfel de chestiuni de către această cameră.
- 249 În ceea ce privește articolul 267 TFUE, Comisia arată că, având în vedere în special contextul reformelor justiției în care au fost adoptate dispozițiile naționale contestate și au fost luate măsuri repetate de către autoritățile poloneze pentru a împiedica buna funcționare a mecanismului preliminar instituit prin acest articol, este clar că aceste dispoziții naționale au exclus, în mod artificial, de la competența materială a instanțelor naționale până atunci competente examinarea „chestiunii orizontale” a independenței judecătorilor care se poate ridica în orice cauză, în scopul de a priva aceste instanțe naționale de posibilitatea de a adresa întrebări Curții în acest domeniu, cu încălcarea articolului 267 TFUE coroborat cu articolul 4 alineatul (3) al treilea paragraf TUE.
- 250 În această privință, Comisia arată de asemenea că normele naționale care riscă, precum în speță, să aibă drept consecință faptul că o instanță națională preferă să se abțină de la a adresa Curții întrebări preliminare aduc atingere prerogativelor recunoscute instanțelor naționale la articolul 267 TFUE. În ceea ce privește argumentul potrivit căruia faptul de a transfera întreaga competență materială unei instanțe ale cărei decizii nu sunt supuse vreunei căi de atac ar consolida efectul util al articolului menționat, acesta nu ar ține seama de economia articolului amintit, care prevede, într-adevăr, că instanțele inferioare au posibilitatea de a sesiza Curtea.
- 251 În ceea ce privește principiul supremației dreptului Uniunii, Comisia arată că a subliniat, atât în avizul motivat, cât și în cererea introductivă, că competența exclusivă a Camerei de control extraordinar și cauze publice în cele trei categorii de cauze în discuție împiedică instanțele poloneze să lase neaplicate dispozițiile naționale în temeiul cărora competența de a soluționa cauze care intră sub incidența dreptului Uniunii este conferită unor instanțe și judecători care nu îndeplinesc cerințele dreptului Uniunii în materie de independență a judecătorilor.
- 252 În memoriul în duplică, Republica Polonă arată că, în memoriul în replică, Comisia invocă „motive noi”, prevalându-se de faptul că respectiva Cameră de control extraordinar și cauze publice, care există totuși încă din anul 2018 și ale cărei condiții de numire a membrilor sunt bine cunoscute, nu ar fi independentă și imparțială. Or, din moment ce aceste motive nu ar fi avut ca obiect elemente care au apărut după deschiderea procedurii, iar afirmațiile Comisiei în legătură cu o pretinsă lipsă de independență și de imparțialitate ar fi fost formulate numai în susținerea celei de a patra obiecții care vizează doar Camera disciplinară, motivele respective ar fi tardive și ar trebui înlăturate în conformitate cu articolul 127 alineatul (1) din Regulamentul de procedură.
- 253 Potrivit statului membru respectiv, aceste „motive noi” ar fi, în orice caz, nefondate. Într-adevăr, simplul fapt că judecătorii Camerei de control extraordinar și cauze publice sunt, la fel ca toți ceilalți judecători polonezi, numiți prin intervenția unei entități precum KRS nu ar fi de natură să creeze o dependență a acestor judecători față de puterea politică. În plus, jurisprudența dezvoltată de camera respectivă ar demonstra pe deplin independența și imparțialitatea acesteia.

- 254 Pe de altă parte, afirmând că articolul 26 alineatele 4-6 din Legea modificată privind Curtea Supremă privează celelalte camere ale Sąd Najwyższy (Curtea Supremă) de competența de a judeca acțiuni în constatarea nelegalității unei decizii definitive atunci când nelegalitatea respectivă constă în repunerea în discuție a statutului persoanei numite în funcția de judecător, Comisia s-ar înșela cu privire la domeniul de aplicare al dispoziției naționale menționate. Astfel, competența acestor diferite camere ale Sąd Najwyższy (Curtea Supremă) ar fi definită la articolele 23-25 din Legea modificată privind Curtea Supremă, care rezervă Camerei civile competența de a se pronunța în cauzele civile, cea de a se pronunța în cauze penale, Camerei penale, și cea de a se pronunța printre altele în cauzele referitoare la dreptul muncii și asigurărilor sociale Camerei pentru litigii de muncă și asigurări sociale. Or, astfel de competențe materiale ar fi toate străine cauzelor în care este repusă în discuție existența mandatului unui judecător, problematică a cărei examinare ar ține de competența exclusivă a Camerei de control extraordinar și cauze publice.
- 255 În orice caz, Comisia nu ar fi demonstrat că articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE impune o obligație de a garanta că acțiunile în constatarea nelegalității unei decizii definitive sunt examinate de toate camerele Sąd Najwyższy (Curtea Supremă) și nici că dreptul Uniunii este aplicat în mod efectiv în temeiul dispozițiilor naționale anterioare și nu l-ar mai fi aplicat în temeiul dispozițiilor naționale contestate.
- 256 În ceea ce privește articolul 82 alineatele 2-5 din Legea modificată privind Curtea Supremă, afirmația Comisiei potrivit căreia Camera de control extraordinar și cauze publice nu ar constitui o instanță specializată ar fi arbitrară, această cameră fiind compusă, într-adevăr, din juriști experimentați și titulari, cel puțin, ai unei diplome de nivel postdoctoral în științe juridice.
- 257 În sfârșit, dispozițiile naționale contestate nu ar împiedica nici instanțele competente din punct de vedere material, nici pe cele care nu sunt competente să sesizeze Curtea cu întrebări preliminare, iar Comisia nu ar explica nici modul în care aceste dispoziții naționale ar avea drept consecință descurajarea instanțelor naționale să adreseze astfel de întrebări sau să le determine să le retragă.

Aprecierea Curții

– Cu privire la admisibilitate

- 258 În completarea principiilor evocate la punctele 188-190 din prezenta hotărâre, trebuie amintit că rezultă de asemenea dintr-o jurisprudență constantă că, în cadrul unei acțiuni introduse în temeiul articolului 258 TFUE, scrisoarea de punere în întârziere adresată de Comisie statului membru în cauză și, ulterior, avizul motivat emis de aceasta delimitează obiectul litigiului, care, din acel moment, nu mai poate fi extins. Astfel, posibilitatea acestui stat membru de a-și prezenta observațiile reprezintă, chiar dacă acesta consideră că nu trebuie să o utilizeze, o garanție esențială urmărită de Tratatul FUE, iar respectarea sa constituie un aspect esențial al regularității procedurii de constatare a neîndeplinirii obligațiilor de către un stat membru. În consecință, acest aviz motivat și acțiunea Comisiei trebuie să se întemeieze pe aceleași obiecțiuni precum cele formulate în scrisoarea de punere în întârziere care declanșează procedura precontencioasă (Hotărârea din 22 septembrie 2016, Comisia/Republica Cehă, C-525/14, EU:C:2016:714, punctul 17 și jurisprudența citată).

- 259 Astfel, procedura precontencioasă are ca scop să acorde statului membru vizat posibilitatea, pe de o parte, de a se conforma obligațiilor care îi revin în temeiul dreptului Uniunii și, pe de altă parte, de a invoca în mod util mijloacele sale de apărare împotriva motivelor formulate de Comisie. Regularitatea acestei proceduri constituie o garanție esențială prevăzută de Tratatul FUE nu numai pentru protejarea drepturilor statului membru în cauză, ci și pentru a se asigura că eventuala procedură contencioasă va avea ca obiect un litigiu clar definit [Hotărârea din 8 martie 2022, Comisia/Regatul Unit (Combaterea fraudei privind subevaluarea), C-213/19, EU:C:2022:167, punctul 131 și jurisprudența citată].
- 260 Or, în speță trebuie constatat că, așa cum arată Republica Polonă în mod întemeiat, nici în faza precontencioasă și nici în cererea de sesizare a instanței, Comisia nu a susținut că dispozițiile naționale pe care le contestă în cadrul celei de a doua obiecții ar încălca dreptul Uniunii ca urmare a compunerii Camerei de control extraordinar și cauze publice căreia aceste dispoziții naționale îi conferă o competență exclusivă și, mai precis, ca urmare a unei eventuale lipse de imparțialitate susceptibile să afecteze această cameră în exercitarea competenței respective, având în vedere modalitățile care au stat la baza numirii membrilor ei, chiar dacă Comisia avea cunoștința de compunere și de aceste modalități de numire.
- 261 Deoarece a menționat asemenea considerații numai în stadiul memoriului în replică, Comisia invocă, așadar, argumente noi de natură să modifice în mod substanțial conținutul celei de a doua obiecții, astfel cum aceasta din urmă fusese formulată până atunci.
- 262 Întrucât au fost formulate tardiv și cu încălcarea cerințelor amintite la punctele 258 și 259 din prezenta hotărâre, aceste argumente sunt inadmisibile și, prin urmare, trebuie să fie respinse.
- *Cu privire la fond*
- 263 În primul rând, trebuie arătat că din principiile amintite la punctele 63-74 din prezenta hotărâre reiese că, deși este adevărat că repartizarea sau reorganizarea competențelor jurisdicționale în cadrul unui stat membru intră, în principiu, sub incidența libertății statelor membre care este garantată de articolul 4 alineatul (2) TUE (a se vedea prin analogie Hotărârea din 21 decembrie 2016, Remondis, C-51/15, EU:C:2016:985, punctul 47), acest lucru se întâmplă numai sub rezerva în special ca o asemenea repartizare sau reorganizare să nu aducă atingere respectării valorii statului de drept, prevăzută la articolul 2 TUE, și cerințelor care decurg, în această privință, din articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE, printre care cele referitoare la independența, imparțialitatea și constituirea prealabilă prin lege a instanțelor chemate să interpreteze și să aplice dreptul Uniunii.
- 264 În al doilea rând, trebuie amintit că, desigur, Curtea a admis în mod repetat că, în exercitarea competenței sale privind repartizarea competențelor jurisdicționale în cadrul său, un stat membru poate, în anumite împrejurări, să fie pus în situația de a încredința unei instanțe unice sau mai multor instanțe descentralizate competența exclusivă de a soluționa anumite aspecte materiale care țin de dreptul Uniunii.
- 265 În această privință, Curtea a subliniat printre altele că faptul că un litigiu material specific ține de competența exclusivă a unei singure instanțe se poate dovedi, eventual, de natură să permită acesteia din urmă să se specializeze pentru a limita durata medie a procedurilor și a asigura o practică uniformă la nivelul teritoriului național, contribuind astfel la securitatea juridică (a se vedea în acest sens Hotărârea din 27 iunie 2013, Agroconsulting-04, C-93/12, EU:C:2013:432, punctul 56). De asemenea, aceasta a arătat că desemnarea instanțelor descentralizate, mai puțin

numeroase și mai înalte în grad decât instanțele locale și ai căror judecători dispun de o experiență profesională mai importantă, poate fi de natură să favorizeze o administrare a justiției mai omogenă și specializată în domeniul dreptului material al Uniunii în cauză, precum și o protecție mai eficace a drepturilor conferite justițiabililor de acest drept (Hotărârea din 12 februarie 2015, Baczó și Vizsnyiczai, C-567/13, EU:C:2015:88, punctele 46 și 58).

- 266 Deși este adevărat că revine astfel fiecărui stat membru atribuția de a desemna, în ordinea juridică internă, instanțele competente și de a stabili modalitățile procedurale aplicabile acțiunilor destinate să asigure protecția drepturilor conferite justițiabililor de dreptul Uniunii, nu este mai puțin adevărat că statele membre au responsabilitatea de a asigura, în fiecare caz, o protecție efectivă a drepturilor respective. În acest sens, după cum rezultă dintr-o jurisprudență consacrată, modalitățile procedurale aplicabile acțiunilor care urmăresc să asigure protecția drepturilor conferite justițiabililor de dreptul Uniunii nu trebuie printre altele să facă imposibilă în practică sau excesiv de dificilă exercitarea drepturilor conferite de ordinea juridică a Uniunii și o asemenea cerință se aplică și în ceea ce privește desemnarea instanțelor competente să judece acțiuni întemeiate pe acest drept. Într-adevăr, nerespectarea pe acest plan a cerinței menționate este, la fel ca și o încălcare a acesteia pe planul definirii modalităților procedurale, de natură să aducă atingere principiului protecției jurisdicționale efective (a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 aprilie 2008, Impact, C-268/06, EU:C:2008:223, punctele 44-48, Hotărârea din 27 iunie 2013, Agroconsulting-04, C-93/12, EU:C:2013:432, punctele 35-37 și jurisprudența citată, precum și Hotărârea din 24 octombrie 2018, XC și alții, C-234/17, EU:C:2018:853, punctele 22 și 23).
- 267 În speță, trebuie constatat că Comisia nu invocă însă în acțiunea sa și nici, *a fortiori*, nu dovedește că concentrarea de competențe realizată de dispozițiile naționale contestate în favoarea Camerei de control extraordinar și cauze publice este de natură să genereze inconveniente procedurale care ar fi ca atare susceptibile să aducă atingere efectivității drepturilor conferite de ordinea juridică a Uniunii prin faptul că fac practic imposibilă sau excesiv de dificilă exercitarea acestor drepturi de către justițiabili.
- 268 În aceste condiții, este important, în al treilea rând, să se arate că, spre deosebire de competențele aferente unor dispoziții de drept material al Uniunii care erau printre altele în discuție în cauzele care au condus la pronunțarea hotărârilor menționate la punctele 265 și 266 din prezenta hotărâre, reorganizarea și concentrarea competențelor jurisdicționale contestate de Comisie prin intermediul celei a doua obiecții privesc anumite cerințe care decurg din dispozițiile articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE și ale articolului 47 din cartă, și anume dispoziții atât de natură constituțională, cât și procedurală, a căror respectare trebuie, în plus, să fie garantată în mod transversal în toate domeniile materiale de aplicare ale dreptului Uniunii și în fața tuturor instanțelor naționale sesizate cu cauze care se încadrează în domeniile respective.
- 269 Astfel, după cum se amintește la punctul 69 din prezenta hotărâre, articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE concretizează valoarea statului de drept prevăzută la articolul 2 TUE și stabilește în această privință obligația statelor membre de a prevedea un sistem de căi de atac și de proceduri care să asigure justițiabililor respectarea dreptului lor la protecție jurisdicțională efectivă în toate domeniile reglementate de dreptul Uniunii, principiul protecției jurisdicționale efective la care face trimitere articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE constituind un principiu general al dreptului Uniunii consacrat în prezent la articolul 47 din cartă.

- 270 În această privință, ultimele două dispoziții ale dreptului Uniunii citate și acest principiu general au o legătură strânsă cu principiul supremației dreptului respectiv. Astfel, punerea în aplicare a acestui din urmă principiu de către instanțele naționale contribuie la asigurarea protecției efective a drepturilor conferite particularilor de dreptul Uniunii (a se vedea în acest sens Hotărârea din 8 septembrie 2010, *Winner Wetten*, C-409/06, EU:C:2010:503, punctele 53-55 și jurisprudența citată).
- 271 Or, principiul supremației dreptului Uniunii, care are de asemenea o natură constituțională, impune, potrivit unei jurisprudențe constante amintite la punctul 228 din prezenta hotărâre, ca instanțele naționale însărcinate să aplice, în cadrul competențelor lor, dispozițiile dreptului Uniunii să asigure efectul deplin al acestor dispoziții în litigiile cu care sunt sesizate, lăsând dacă este cazul neaplicată, din oficiu, orice dispoziție națională contrară unei dispoziții de drept al Uniunii care are efect direct, fără a solicita sau aștepta eliminarea prealabilă a acestei dispoziții naționale pe cale legislativă și prin orice alt procedeu constituțional.
- 272 Astfel, Curtea a statuat că este incompatibilă cu cerințele inerente înseși naturii dreptului Uniunii orice dispoziție dintr-o ordine juridică națională sau orice practică legislativă, administrativă sau judiciară care ar avea ca efect diminuarea eficacității dreptului Uniunii prin negarea instanței competente să aplice acest drept a prerogativei de a face, chiar în momentul acestei aplicări, tot ceea ce este necesar pentru a înlătura dispozițiile legislative naționale care ar constitui eventual un obstacol în calea eficacității depline a normelor direct aplicabile ale dreptului Uniunii (Hotărârea din 4 decembrie 2018, *Minister for Justice and Equality și Commissioner of An Garda Síochána*, C-378/17, EU:C:2018:979, punctul 36, precum și jurisprudența citată).
- 273 Curtea a precizat că aceasta ar fi situația în cazul în care, în ipoteza unui conflict între o dispoziție de drept al Uniunii și o lege națională, soluția acestui conflict ar fi rezervată unei autorități, alta decât instanța chemată să asigure aplicarea dreptului Uniunii, investită cu o putere de apreciere proprie (Hotărârea din 4 decembrie 2018, *Minister for Justice and Equality și Commissioner of An Garda Síochána*, C-378/17, EU:C:2018:979, punctul 37, precum și jurisprudența citată), chiar dacă obstacolul astfel provocat în calea eficienței depline a dreptului Uniunii nu ar fi decât temporar (Hotărârea din 8 septembrie 2010, *Winner Wetten*, C-409/06, EU:C:2010:503, punctul 57 și jurisprudența citată).
- 274 Or, așa cum s-a amintit la punctul 128 din prezenta hotărâre, pentru a garanta conservarea caracteristicilor specifice și a autonomiei ordinii juridice a Uniunii, tratatele au instituit un sistem jurisdicțional destinat să asigure coerența și unitatea în interpretarea dreptului Uniunii și, în acest cadru, revine instanțelor naționale și Curții sarcina de a garanta atât deplina aplicare a dreptului Uniunii în toate statele membre, cât și protecția jurisdicțională efectivă a drepturilor conferite justițiabililor de dreptul menționat.
- 275 Rezultă, pe de altă parte, dintr-o jurisprudență constantă a Curții că cheia de boltă a sistemului jurisdicțional astfel conceput o constituie procedura trimiterii preliminare prevăzută la articolul 267 TFUE, care, prin instituirea unui dialog de la instanță la instanță între Curte și instanțele din statele membre, are drept scop asigurarea unității de interpretare a dreptului Uniunii, permițând astfel asigurarea coerenței acestuia, a efectului său deplin și a autonomiei sale, precum și, în ultimă instanță, a caracterului propriu al dreptului instituit de tratate (Hotărârea din 24 octombrie 2018, *XC și alții*, C-234/17, EU:C:2018:853, punctul 41 și jurisprudența citată).

- 276 În acest context, Curtea a statuat în special, după cum s-a amintit la punctele 129-131 din prezenta hotărâre, că dreptul fundamental la o instanță judecătorească independentă și imparțială, constituită în prealabil prin lege, implică faptul că orice instanță națională chemată să aplice dreptul Uniunii are obligația de a verifica dacă, prin modul în care este compusă, constituie o asemenea instanță judecătorească atunci când apar îndoieli serioase cu privire la acest aspect, o asemenea verificare fiind necesară pentru încrederea pe care instanțele trebuie să o inspire justițiabilului într-o societate democratică, sau chiar că o asemenea instanță națională trebuie, în anumite împrejurări, să poată verifica dacă o neregularitate care afectează procedura de numire a unui judecător a putut conduce la o încălcare a acestui drept fundamental.
- 277 În aceste condiții, se poate justifica faptul ca un judecător care nu s-a recuzat el însuși și care face obiectul unei cereri de recuzare formulate de o parte la cauză ca urmare a unui potențial conflict de interese din partea acestui judecător să nu participe la decizia prin care se soluționează o astfel de cerere, iar competența de a se pronunța asupra acesteia să fie încredințată, în funcție de ipoteze, fie unui alt complet al instanței respective, fie instanței de grad imediat superior acesteia, așa cum era situația în Polonia înainte de intrarea în vigoare a dispozițiilor naționale contestate. De asemenea, se poate dovedi conform bunei administrări a justiției ca acele conflicte de competență materială sau teritorială care pot surveni între mai multe instanțe să fie soluționate de o terță instanță.
- 278 În schimb, obligațiile menționate la punctul 276 din prezenta hotărâre sunt de natură să excludă posibilitatea ca controlul respectării și al aplicării subsecvente de către instanțele naționale a cerințelor care decurg din dispozițiile articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE și ale articolului 47 din cartă, astfel cum au fost interpretate de Curte cu ocazia unei reorganizări a competențelor jurisdicționale precum cea pe care o contestă Comisia prin intermediul celei de a doua obiecții, să țină, în general și nediferențiat, de competența unei singure instanțe naționale, cu atât mai mult în cazul în care această instanță nu poate, în temeiul dreptului național, să examineze anumite aspecte inerente cerințelor respective.
- 279 În această privință, trebuie arătat de altfel că considerațiile la care face referire Curtea în jurisprudența sa amintită la punctul 265 din prezenta hotărâre și care privesc avantajele potențial legate de o specializare în ceea ce privește administrarea justiției, expertiza, limitarea duratei medii a procedurilor sau chiar uniformitatea aplicării dreptului nu pot prevala în raport cu cerințele care decurg din principiul protecției jurisdicționale efective, a căror respectare trebuie ca orice instanță națională, prin definiție, indiferent de gradul sau de domeniul său de competență materială, să o poată garanta respectarea, pentru litigiul concret cu care este sesizată, dacă este necesar prin inițierea unui dialog cu Curtea în temeiul articolului 267 TFUE.
- 280 Or, în speță trebuie constatat, pe de o parte, că dispozițiile naționale pe care Comisia le contestă prin intermediul celei de a doua obiecții au ca obiect să rezerve unei singure instanțe, în speță o cameră specifică a Sąd Najwyższy (Curtea Supremă), controlul generalizat al cerințelor care decurg din acest principiu referitoare la independența tuturor instanțelor și judecătorilor atât din ordinea judiciară, cât și din ordinea administrativă, excluzând posibilitatea ca un asemenea control să fie exercitat de una dintre aceste alte instanțe, inclusiv, așadar, de celelalte camere ale Sąd Najwyższy (Curtea Supremă) și Naczelny Sąd Administracyjny (Curtea Administrativă Supremă) și privând astfel de competențele lor instanțele naționale competente până atunci să exercite diferitele tipuri de control care privesc asemenea cerințe și să aplice în mod direct, în acest cadru, concluziile care decurg din jurisprudența Curtii.

- 281 Într-adevăr, *primo*, după cum reiese din articolul 26 alineatul 2 din Legea modificată privind Curtea Supremă, Camerei de control extraordinar și cauze publice i s-a conferit o competență exclusivă de a soluționa „cererile sau declarațiile” privind „recuzarea” unui judecător sau „desemnarea instanței” în fața căreia trebuie să se desfășoare o procedură, inclusiv „căile de atac întemeiate pe lipsa de independență a instanței sau a judecătorului” respective, cereri sau declarații care trebuie să fie astfel transmise imediat acestei camere de către orice altă instanță sesizată cu o cauză, inclusiv atunci când fondul cauzei respective ține de un domeniu reglementat de dreptul Uniunii.
- 282 *Secundo*, din articolul 82 alineatele 2-5 din Legea modificată privind Curtea Supremă reiese că respectiva Cameră de control extraordinar și cauze publice care statuează în complet constituit din toți membrii dispune de o competență, tot exclusivă, atunci când, cu ocazia examinării unui recurs sau a unei alte căi de atac pendinte în fața Sąd Najwyższy (Curtea Supremă), inclusiv în fața celorlalte camere ale acestei instanțe, „se ridică o chestiune de drept privind independența unui judecător sau a unei instanțe”. Astfel, în această situație, articolul 82 alineatul 2 din legea menționată prevede că completul Sąd Najwyższy (Curtea Supremă) sesizat cu cauza respectivă „suspendă judecarea cauzei și înaintează această chestiune” Camerei de control extraordinar și cauze publice, precizându-se, pe de altă parte, că o decizie adoptată de camera respectivă în acest temei este „obligatorie pentru toate completul Sąd Najwyższy (Curtea Supremă)”.
- 283 *Tertio*, dispozițiile articolului 26 alineatele 4-6 din Legea modificată privind Curtea Supremă prevăd printre altele că respectiva Cameră de control extraordinar și cauze publice este singura competentă să soluționeze „căile de atac prin care se urmărește să se constate nelegalitatea hotărârilor sau a deciziilor definitive ale [Sąd Najwyższy (Curtea Supremă)], ale instanțelor de drept comun, ale instanțelor militare și ale instanțelor administrative, inclusiv ale [Naczelny Sąd Administracyjny (Curtea Administrativă Supremă)]”, în cazul în care „nelegalitatea constă în repunerea în discuție a statutului persoanei numite într-un post de judecător care s-a pronunțat în cauză”.
- 284 Or, este necesar să se observe că termenii largi în care este astfel formulat articolul 26 alineatele 4-6 din Legea modificată privind Curtea Supremă par de natură să permită Camerei de control extraordinar și cauze publice să efectueze controlul *ex post* al tuturor deciziilor definitive pronunțate de ansamblul celorlalte instanțe judiciare și administrative poloneze, inclusiv al deciziilor definitive ale altor camere ale Sąd Najwyższy (Curtea Supremă) și ale Naczelny Sąd Administracyjny (Curtea Administrativă Supremă), de fiecare dată când este repus în discuție statutul unei persoane numite într-un post de judecător și care a fost chemată să se pronunțe într-un stadiu oarecare al soluționării cauzei respective.
- 285 Pe de altă parte, este necesar să se țină seama de faptul că dispozițiile naționale contestate în cadrul celei de a doua obiecții au fost introduse în Legea privind Curtea Supremă prin Legea de modificare, în condiții de urgență și în contextul particular descris anterior la punctele 140-145 din prezenta hotărâre, în același timp cu celelalte dispoziții contestate de Comisie în cadrul primei și al celei de a treia obiecții. Or, după cum reiese din constatările efectuate de Curte cu ocazia examinării primei și a celei de a treia obiecții, primirea acestora din urmă este motivată printre altele de împrejurarea că dispozițiile naționale contestate sunt, ca urmare a interdicțiilor și abaterilor disciplinare pe care le stabilesc în privința judecătorilor de la Sąd Najwyższy (Curtea Supremă) și de la toate instanțele de drept comun și administrative, de natură să îi împiedice să efectueze anumite constatări și aprecieri care, în anumite împrejurări, le revin totuși în temeiul dreptului Uniunii, în raport cu cerințele care decurg din dispozițiile articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE și ale articolului 47 din cartă.

- 286 Într-un asemenea context, faptul că legiuitorul național reorganizează competențele jurisdicționale în vigoare și conferă unei singure instanțe naționale competența de a verifica respectarea anumitor cerințe esențiale care decurg din dreptul fundamental la protecție jurisdicțională efectivă consacrat la articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE și la articolul 47 din cartă, în condițiile în care necesitatea unei asemenea verificări se poate ridica, în funcție de împrejurări, în fața oricărei instanțe naționale, este, combinată cu instituirea unor interdicții și abateri disciplinare menționate mai sus, de natură să contribuie la a submina în și mai mare măsură efectivitatea controlului respectării acestui drept fundamental, pe care dreptul Uniunii îl încredințează totuși tuturor instanțelor naționale. Acest lucru este valabil cu atât mai mult cu cât, după cum s-a arătat la punctul 198 din prezenta hotărâre, entitatea respectivă nu poate, în speță, să examineze o cerere care i-a fost transmisă de o instanță națională și care privește „constatarea și aprecierea legalității numirii unui judecător sau a legitimității acestuia pentru exercitarea unor funcții jurisdicționale”.
- 287 Pe de altă parte, întrucât împiedică astfel în mod nediferențiat toate aceste alte instanțe, indiferent de gradul lor sau de stadiul procedural în care se pronunță și chiar dacă sunt sesizate, eventual, cu cauze care au legătură cu aplicarea unor dispoziții materiale de drept al Uniunii, să facă imediat ceea ce este necesar pentru a asigura respectarea dreptului justițiabililor în cauză la protecție jurisdicțională efectivă înlăturând, dacă este necesar, ele însele aplicarea normelor naționale contrare cerințelor care decurg din acest drept, dispozițiile naționale pe care Comisia le contestă în cadrul celei de a doua obiecții încalcă de asemenea principiul supremației dreptului Uniunii.
- 288 În ceea ce privește, în sfârșit, articolul 10 din Legea de modificare, este suficient să se arate că, întrucât acest articol are în esență ca obiect să precizeze măsura și modul în care trebuie exercitată competența exclusivă conferită Camerei de control extraordinar și cauze publice de dispozițiile naționale menționate la punctele 281-283 din prezenta hotărâre în ceea ce privește cauzele care erau pendinte la data intrării în vigoare a legii respective, articolul menționat este indisociabil legat de aceste alte dispoziții și încalcă, în consecință, pentru aceleași motive precum cele expuse la punctele 268-287 din această hotărâre, atât dispozițiile coroborate ale articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE și ale articolului 47 din cartă, cât și principiul supremației dreptului Uniunii.
- 289 Rezultă din tot ceea ce precedă că a doua obiecție trebuie primită în măsura în care se întemeiază pe încălcarea dispozițiilor coroborate ale articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE și ale articolului 47 din cartă, precum și a principiului supremației dreptului Uniunii.
- 290 În ceea ce privește articolul 267 TFUE, trebuie constatat că faptul însuși de a încredința astfel unei singure entități, în speță Camerei de control extraordinar și cauze publice, competența exclusivă de a soluționa anumite chestiuni legate de aplicarea articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE și a articolului 47 din cartă este de natură să împiedice sau, cel puțin, să descurajeze celelalte instanțe, care au fost astfel private de orice competență internă de a se pronunța ele însele asupra acestor chestiuni, să adreseze Curții întrebări preliminare în această privință, ceea ce, după cum rezultă din principiile amintite la punctele 155-158 din prezenta hotărâre, încalcă articolul 267 TFUE.
- 291 De altfel, în privința contextului mai general în care se înscrie adoptarea Legii de modificare și a dispozițiilor naționale contestate, trebuie amintit de asemenea că, după cum arată Comisia și așa cum reiese din indicațiile care figurează în mai multe hotărâri recente ale Curții, încercările autorităților poloneze prin care se urmărește astfel descurajarea sau împiedicarea instanțelor naționale să sesizeze Curtea cu titlu preliminar cu chestiuni de interpretare privind articolul 19

alineatul (1) al doilea paragraf TUE și articolul 47 din cartă în legătură cu recente reforme legislative care au afectat puterea judecătorească în Polonia s-au multiplicat recent [a se vedea în special Hotărârea din 2 martie 2021, A.B. și alții (Numirea judecătorilor la Curtea Supremă – Căi de atac), C-824/18, EU:C:2021:153, punctele 99-106 și jurisprudența citată].

292 Având în vedere tot ceea ce precedă, a doua obiecție trebuie primită.

Cu privire la a cincea obiecție

Argumentația părților

293 Prin intermediul celei de a cincea obiecții, Comisia susține că articolul 88a din Legea modificată privind organizarea instanțelor de drept comun, articolul 45 alineatul 3 din Legea modificată privind Curtea Supremă și articolul 8 alineatul 2 din Legea modificată privind organizarea instanțelor administrative încalcă articolul 7 și articolul 8 alineatul (1) din cartă, precum și articolul 6 alineatul (1) primul paragraf literele (c) și (e) și alineatul (3) și articolul 9 alineatul (1) din RGPD.

294 Potrivit Comisiei, în măsura în care aceste dispoziții naționale obligă judecătorii de la diferitele instanțe în cauză să depună o declarație scrisă cu privire la calitatea lor de membru al unei asociații, fundații fără scop lucrativ sau partid politic, precum și funcțiile deținute în cadrul acestora, și impun publicarea acestor informații în *Biuletyn Informacji Publicznej*, ele implică o prelucrare a datelor cu caracter personal întrucât astfel de informații privesc persoane fizice clar identificate ce acționează în sfera privată.

295 Pe de altă parte, colectarea și publicarea acestor date cu caracter personal nu ar ține de organizarea justiției și, în orice caz, eventuala legătură funcțională dintre datele menționate și exercitarea funcției de judecător nu ar permite excluderea unor asemenea măsuri din domeniul de aplicare al RGPD. Astfel, măsurile menționate ar fi destinate să influențeze cariera judecătorilor și exercitarea atribuțiilor lor și ar fi susceptibile să le afecteze independența, în condițiile în care protecția acestora ar trebui garantată în temeiul articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE atunci când judecătorii respectivi sunt chemați să aplice și să interpreteze dreptul Uniunii.

296 În plus, datele personale în cauză ar face parte din categoriile de date sensibile supuse regimului de interdicție și de protecție consolidată instituit la articolul 9 alineatul (1) din RGPD, ca date susceptibile să dezvăluie opiniile politice sau convingerile filozofice ale judecătorilor în cauză.

297 Or, Comisia consideră că, presupunând că obiectivele, care reies din expunerea de motive referitoare la proiectul care a condus la adoptarea articolului 88a din Legea modificată privind organizarea instanțelor de drept comun, ce vizează menținerea neutralității politice și a imparțialității judecătorilor, precum și încrederea în această imparțialitate și protejarea demnității funcțiilor acestora pot fi considerate legitime, obligațiile de declarare și de publicare în discuție nu ar fi însă necesare pentru atingerea obiectivelor respective. Ca urmare a acestui fapt, ingerințele pe care acele obligații le implică în dreptul persoanelor în cauză la respectarea vieții lor private și la protecția datelor lor cu caracter personal nu ar fi conforme principiului proporționalității și ar încălca astfel cerințele care decurg din diferitele dispoziții ale dreptului Uniunii menționate la punctul 293 din prezenta hotărâre.

- 298 În fapt, asemenea măsuri nu ar fi strict limitate la ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivelor menționate, existând mijloace mai puțin restrictive existente în acest scop, precum procedurile de recuzare și de punere la dispoziția organelor însărcinate cu garantarea respectării normelor profesionale sau cu desemnarea membrilor completelor de judecată, de informații referitoare la anumite activități desfășurate de judecători în afara funcțiilor lor și care ar putea da naștere unor conflicte de interese în privința lor într-o anumită cauză. Aceste mijloace mai puțin intruzive ar permite, în plus, să se evite o utilizare a informațiilor astfel colectate în alte scopuri decât cele pretins urmărite, precum exercitarea unor presiuni externe asupra judecătorilor care le afectează independența sau intenția de a aduce atingere, pe de o parte, reputației lor profesionale și autorității lor, prin promovarea neîncrederii publicului față de ei, și, pe de altă parte, desfășurării carierei lor, prin expunerea acestora la discriminări.
- 299 În plus, apartenența anterioară a unei persoane la un partid politic ar ține de viața privată a acesteia înainte de numirea sa ca judecător și nu ar fi de natură să afecteze în mod direct activitatea sa actuală. Aceasta ar fi situația în special în cazul unei apartenențe la un partid politic anterior datei de 29 decembrie 1989, obținerea unor asemenea informații fiind lipsită de orice relevanță pentru aprecierea imparțialității unui judecător în cauzele cu care este sesizat după mai mult de 30 de ani. Astfel, nici declarația obligatorie, nici publicarea unor asemenea date cu caracter personal nu ar fi de natură să atingă obiectivele invocate în speță.
- 300 Măsurile naționale în discuție s-ar asemăna în realitate cu un dispozitiv de supraveghere a judecătorilor a cărui introducere neașteptată nu ar răspunde niciunei justificări sau necesități concrete, din moment ce apolitismul și imparțialitatea acestora erau deja garantate de mult timp, în special prin articolul 178 din Constituție, care prevede un atare apolitism, precum și prin jurământul pe care în depun judecătorii în sensul de a administra justiția „în mod imparțial” și prin obligația de a se abține de la orice act care ar putea „să submineze încrederea în imparțialitatea lor” de care sunt ținuți, în temeiul articolelor 66 și 82 din Legea privind organizarea instanțelor de drept comun.
- 301 În apărare, Republica Polonă susține mai întâi că RGPD nu se aplică prelucrării datelor cu caracter personal în cauză, pentru motivul că acestea sunt efectuate în cadrul unei activități care nu intră sub incidența dreptului Uniunii, în sensul articolului 2 alineatul (2) litera (a) din acest regulament, și anume organizarea și administrarea justiției, cu care informațiile respective au un „raport direct”, întrucât se referă la exercitarea funcției de judecător.
- 302 În continuare, Republica Polonă arată că, presupunând chiar că RGPD este aplicabil în speță, dispozițiile naționale contestate au ca obiectiv legitim consolidarea imparțialității și a neutralității politice a judecătorilor prin informarea justițiabililor cu privire la eventuala existență a unor motive de recuzare care pot fi invocate de ei într-o anumită cauză și că dispozițiile naționale respective sunt proporționale în acest scop.
- 303 Astfel, în primul rând, o fostă afiliere la un partid politic, inclusiv atunci când este anterioară datei de 29 decembrie 1989 și se înscrie într-un context istoric de politizare a puterii judecătorești, ar putea avea un efect asupra activității judiciare actuale și viitoare a judecătorului în cauză.
- 304 În al doilea rând, Comisia nu și-ar susține în niciun mod afirmațiile potrivit cărora dispozițiile naționale contestate sunt susceptibile să aducă atingere reputației profesionale a judecătorilor și independenței acestora, precum și să determine un risc de discriminare în parcursul lor profesional sau să fie utilizate în astfel de scopuri. În special, furnizarea informațiilor respective nu ar avea incidență asupra competenței judecătorului de a face justiție, nici asupra atribuirii

cauzelor în cadrul instanței din care face parte, nici asupra desfășurării carierei persoanei interesate. Furnizarea acestor informații nu ar avea nici consecința de a afecta independența judecătorului în cauză sau imparțialitatea acestuia în cauzele cu care este sesizat sau de a conduce la recuzarea automată a persoanei respective în cadrul acestora. De altfel, Comisia nu ar menționa niciun caz concret în care asemenea informații ar fi fost utilizate în modul astfel sugerat.

- 305 În al treilea rând, obiectivul urmărit de dispozițiile naționale contestate nu ar putea fi atins prin mijloace mai puțin restrictive, întrucât, în lipsa accesului la informațiile respective, justițiabilii nu ar putea avea cunoștință de eventuale motive de recuzare în legătură cu judecătorii chemați să se pronunțe într-o cauză care îi privește.
- 306 Pe de altă parte, datele în cauză nu s-ar încadra în categoriile prevăzute la articolul 9 alineatul (1) din RGPD, întrucât dispozițiile naționale contestate nu urmăresc astfel ca un judecător să comunice informații referitoare la opiniile sale politice sau la convingerile sale filozofice. Aceste dispoziții naționale nu ar cuprinde de altfel nicio enumerare a tipurilor de afiliere care trebuie menționate și, prin urmare, ar trebui să se aprecieze, de la caz la caz, dacă obligația de declarare în cauză se aplică, ținând seama în special de limitele care încadrează ingerințele în viața privată și în special de articolul 53 alineatul 7 din Constituție, care interzice autorităților publice să impună divulgarea „viziunii asupra lumii”, a convingerilor sau a religiei unei persoane. În orice caz, pentru motivele expuse anterior de Republica Polonă, dispozițiile naționale menționate ar îndeplini de asemenea cerința proporționalității prevăzută la articolul 9 alineatul (2) litera (g) din RGPD.
- 307 În sfârșit, Comisia ar încerca să răstoarne sarcina probei care îi revine, sugerând că Republica Polonă are obligația de a prezenta faptele care justifică adoptarea și proporționalitatea dispozițiilor naționale menționate pentru simplul fapt că acestea din urmă nu existau înainte.

Aprecierea Curții

– Considerații introductive

- 308 Cu titlu introductiv, trebuie observat, în primul rând, că, prin intermediul celei de a cincea obiecții, Comisia solicită Curții să constate că, prin adoptarea articolului 88a din Legea modificată privind organizarea instanțelor de drept comun, a articolului 45 alineatul 3 din Legea modificată privind Curtea Supremă și a articolului 8 alineatul 2 din Legea modificată privind organizarea instanțelor administrative, Republica Polonă nu și-a îndeplinit nici obligațiile care decurg din articolul 6 alineatul (1) primul paragraf literele (c) și (e), articolul 6 alineatul (3) și articolul 9 alineatul (1) din RGPD, nici pe cele care rezultă din articolul 7 și articolul 8 alineatul (1) din cartă.
- 309 În aceste condiții, revine Curții sarcina de a se pronunța cu privire la neîndepliniri distincte ale obligațiilor astfel pretinse de Comisie [a se vedea prin analogie Hotărârea din 21 mai 2019, Comisia/Ungaria (Drepturi de uzufruct asupra terenurilor agricole), C-235/17, EU:C:2019:432, punctul 131, precum și Hotărârea din 18 iunie 2020, Comisia/Ungaria (Transparență asociativă), C-78/18, EU:C:2020:476, punctul 143].
- 310 În al doilea rând, în ceea ce privește obiectul dispozițiilor naționale contestate de Comisie în cadrul celei de a cincea obiecții, trebuie arătat, pe de o parte, că acestea impun judecătorilor de la Sąd Najwyższy (Curtea Supremă), de la instanțele de drept comun și de la instanțele

administrative să furnizeze, în funcție de instanța din care fac parte și de poziția pe care o ocupă în cadrul acesteia, o declarație care trebuie, în majoritatea cazurilor, să fie adresată președintelui unei instanțe judiciare sau administrative și, în mod excepțional, în ceea ce privește președinții unei Sąd Apelacyjny (Curtea de Apel), prim-președintele Sąd Najwyższy (Curtea Supremă) și președintele Naczelny Sąd Administracyjny (Curtea Administrativă Supremă), fie către KRS, fie ministrului justiției. În temeiul dispozițiilor naționale menționate, aceste diferite autorități naționale trebuie să procedeze ulterior, în termen de 30 de zile, la publicarea online, în *Biuletyn Informacji Publicznej*, a informațiilor care figurează în declarațiile respective.

- 311 Întrucât colectarea acestor informații este denunțată de Comisie în măsura în care are loc în scopul acestei publicări online, aceste două operațiuni trebuie analizate împreună în raport cu dispozițiile dreptului Uniunii a căror încălcare este invocată de Comisie în speță.
- 312 Pe de altă parte, trebuie arătat că, după cum reiese din dispozițiile naționale contestate și mai precis din modul de redactare a articolului 88a din Legea modificată privind organizarea instanțelor de drept comun, dispoziție la care fac trimitere la rândul lor articolul 45 alineatul 3 din Legea modificată privind Curtea Supremă și articolul 8 alineatul 2 din Legea modificată privind organizarea instanțelor administrative, informațiile care fac astfel obiectul unei declarații în vederea publicării online sunt de trei tipuri. Într-adevăr, aceste informații au ca obiect, *primo*, calitatea de membru al unei asociații a judecătorului în cauză, cu menționarea denumirii și a sediului acestei asociații, a funcțiilor deținute și a perioadei de afiliere, *secundo*, funcțiile deținute de judecător în cadrul unui organism al unei fundații fără scop lucrativ, cu menționarea denumirii și a sediului acestei fundații și a perioadei în care au fost deținute funcțiile respective, și, *tertio*, calitatea de membru al unui partid politic a persoanei în cauză înainte de numirea sa în funcția de judecător și pe durata mandatului său înainte de data de 29 decembrie 1989, cu menționarea denumirii partidului politic respectiv, a funcțiilor deținute și a perioadei de afiliere la acesta.

– *Cu privire la aplicabilitatea RGPD*

- 313 Întrucât Republica Polonă susține că RGPD nu se aplică dispozițiilor naționale contestate, trebuie amintit de la bun început că, potrivit articolului 2 alineatul (1) din RGPD, acest regulament se aplică prelucrării datelor cu caracter personal, efectuată total sau parțial prin mijloace automatizate, precum și prelucrării prin alte mijloace decât cele automatizate a datelor cu caracter personal care fac parte dintr-un sistem de evidență a datelor sau care sunt destinate să facă parte dintr-un sistem de evidență a datelor.
- 314 Articolul 2 alineatul (2) litera (a) din RGPD prevede însă că regulamentul menționat nu se aplică prelucrării datelor cu caracter personal „în cadrul unei activități care nu intră sub incidența dreptului Uniunii”.
- 315 În această privință, trebuie arătat, în primul rând, că nici faptul că informațiile care fac obiectul dispozițiilor naționale contestate au ca obiect judecătorii, nici împrejurarea că aceste informații ar fi eventual susceptibile să prezinte anumite legături cu exercitarea funcțiilor acestora nu sunt, ca atare, de natură să excludă dispozițiile naționale menționate din domeniul de aplicare al RGPD.
- 316 Astfel, trebuie amintit că, întrucât excepția prevăzută la articolul 2 alineatul (2) litera (a) din RGPD face inaplicabil regimul de protecție a datelor cu caracter personal prevăzut de acest regulament și se îndepărtează astfel de la obiectivul subiacent al acestuia care constă în asigurarea protecției libertăților și a drepturilor fundamentale ale persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal, precum dreptul la respectarea vieții private și familiale, precum și

dreptul la protecția datelor cu caracter personal, garantate de articolele 7 și 8 din cartă, această excepție trebuie, asemenea altor excepții de la o asemenea aplicabilitate prevăzute la articolul 2 alineatul (2) menționat, să facă obiectul unei interpretări stricte [a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 februarie 2019, Buivids, C-345/17, EU:C:2019:122, punctul 41 și jurisprudența citată, precum și Hotărârea din 22 iunie 2021, Latvijas Republikas Saeima (Puncte de penalizare), C-439/19, EU:C:2021:504, punctul 62 și jurisprudența citată].

- 317 Curtea a statuat astfel că articolul 2 alineatul (2) litera (a) din RGPD interpretat în lumina considerentului (16) și a articolului 2 alineatul (2) litera (b) din acest regulament, precum și a articolului 3 alineatul (2) prima liniuță din Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date (JO 1995, L 281, p. 31, Ediție specială, 13/vol. 17, p. 10) în continuarea căruia se înscrie parțial articolul 2 alineatul (2) literele (a) și (b) din regulamentul menționat, trebuie considerat ca având ca unic obiectiv excluderea din domeniul de aplicare al RGPD a prelucrărilor de date cu caracter personal efectuate de autoritățile de stat în cadrul unei activități de apărare a securității naționale sau al unei activități care poate fi încadrată în aceeași categorie, astfel încât simplul fapt că o activitate este proprie statului sau unei autorități publice nu este suficient pentru ca această excepție să fie automat aplicabilă unei asemenea activități [a se vedea în acest sens Hotărârea din 22 iunie 2021, Latvijas Republikas Saeima (Puncte de penalizare), C-439/19, EU:C:2021:504, punctele 63-66 și jurisprudența citată, precum și Hotărârea din 20 octombrie 2022, Koalitsia „Demokraticzna Bulgaria – Obedinenie”, C-306/21, EU:C:2022:813, punctele 36-39].
- 318 Activitățile care au ca scop apărarea securității naționale prevăzute la articolul 2 alineatul (2) litera (a) din RGPD cuprind în special activitățile care au ca obiect protejarea funcțiilor esențiale ale statului și a intereselor fundamentale ale societății [Hotărârea din 22 iunie 2021, Latvijas Republikas Saeima (Puncte de penalizare), C-439/19, EU:C:2021:504, punctul 67, și Hotărârea din 20 octombrie 2022, Koalitsia „Demokraticzna Bulgaria – Obedinenie”, C-306/21, EU:C:2022:813, punctul 40].
- 319 Or, deși asigurarea bunei administrări a justiției în statele membre și în special adoptarea unor norme aplicabile statutului judecătorilor și exercitării funcțiilor lor intră în competența acestor state, nu este mai puțin adevărat că nu se poate considera că operațiunile reglementate de dispozițiile naționale contestate de Comisie în cadrul celei de a cincea obiectii participă la o activitate care nu intră sub incidența dreptului Uniunii, în sensul articolului 2 alineatul (2) litera (a) din RGPD, precum o activitate care are ca scop apărarea securității naționale.
- 320 În această privință, reiese în mod expres din considerentul (20) al RGPD că regulamentul menționat se aplică în special activităților instanțelor și ale altor autorități judiciare, sub rezerva anumitor ajustări prevăzute sau autorizate de regulamentul respectiv atunci când asemenea instanțe sau alte autorități judiciare acționează în exercitarea funcțiilor lor jurisdicționale.
- 321 Or, trebuie observat că, deși, după cum s-a arătat la punctul 312 din prezenta hotărâre, dispozițiile naționale contestate prevăd că operațiunile de colectare și de publicare online a informațiilor în cauză revin, desigur, ca regulă generală, președinților instanțelor fie din ordinea judiciară, fie din ordinea administrativă și, în mod excepțional, KRS sau ministrului justiției, asemenea operațiuni nu contribuie la exercitarea funcțiilor jurisdicționale ale autorităților în cauză, astfel încât articolul 2 alineatul (2) litera (a) din RGPD nu se aplică acestor operațiuni.

- 322 În al doilea rând, trebuie amintit că, potrivit articolului 4 punctul 1 din RGPD, „date cu caracter personal” înseamnă „orice informații privind o persoană fizică identificată sau identificabilă”. În ceea ce privește articolul 4 punctul 2 din RGPD, acesta definește termenul „prelucrare” ca fiind „orice operațiune sau set de operațiuni efectuate asupra datelor cu caracter personal sau asupra seturilor de date cu caracter personal, cu sau fără utilizarea de mijloace automatizate”, citând, cu titlu de exemple, asemenea operațiuni, inclusiv „colectarea, înregistrarea, [...] diseminarea sau punerea la dispoziție în orice alt mod” a unor astfel de date.
- 323 Or, în speță, trebuie constatat că, pe de o parte, informațiile a căror declarare și publicare online sunt obligatorii se raportează la persoane fizice identificate sau identificabile și intră așadar în sfera noțiunii de „date cu caracter personal”, în sensul articolului 4 punctul 1 din RGPD. Astfel, aceste informații privesc persoane identificate nominal și se referă la calitatea de membru al unor asociații, fundații fără scop lucrativ și partide politice și la funcțiile pe care le exercită sau le-au exercitat persoanele respective în cadrul acestora. În ceea ce privește împrejurarea că informațiile respective s-ar înscrie în contextul activității profesionale a declaranților, aceasta nu este de natură să le înlăture o astfel de calificare (Hotărârea din 1 august 2022, Vyriausioji tarnybinės etikos komisija, C-184/20, EU:C:2022:601, punctul 65 și jurisprudența citată).
- 324 Pe de altă parte, dispoziții naționale care constau, precum în speță, în a face obligatorii declararea și publicarea online a informațiilor în cauză implică operațiuni care constau în colectarea, înregistrarea și diseminarea acestor informații, și anume un set de operațiuni care constituie o „prelucrare” de date cu caracter personal, în sensul articolului 4 punctul 2 din RGPD (a se vedea, în ceea ce privește publicarea pe internet de date cu caracter personal, Hotărârea din 1 august 2022, Vyriausioji tarnybinės etikos komisija, C-184/20, EU:C:2022:601, punctul 65 și jurisprudența citată).
- 325 Având în vedere cele ce precedă, este necesar să se constate că dispozițiile naționale contestate intră în domeniul de aplicare al RGPD și, prin urmare, acestea trebuie să fie conforme cu dispozițiile acestui regulament, a căror încălcare este invocată de Comisie în speță.
- *Cu privire la aplicabilitatea articolului 7 și a articolului 8 alineatul (1) din cartă*
- 326 Astfel cum prevede articolul 51 alineatul (1) din cartă, dispozițiile acesteia se adresează statelor membre în cazul în care pun în aplicare dreptul Uniunii.
- 327 În speță, din considerațiile expuse la punctele 313-325 din prezenta hotărâre rezultă că dispozițiile naționale contestate implică prelucrarea de date cu caracter personal și intră în domeniul de aplicare al RGPD. Rezultă că, la adoptarea dispozițiilor naționale menționate, Republica Polonă era chemată printre altele să pună în aplicare RGPD.
- 328 Pe de altă parte, din moment ce aceste date cu caracter personal cuprind informații despre persoane fizice identificate, accesul oricărui membru al publicului larg la datele respective afectează dreptul fundamental al persoanelor interesate la respectarea vieții private, garantat la articolul 7 din cartă, fără a fi relevant în acest context faptul că acestea sunt susceptibile să se refere la activități profesionale. În plus, punerea la dispoziția publicului larg a unor astfel de date constituie o prelucrare a datelor cu caracter personal care intră în domeniul de aplicare al articolului 8 din cartă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 22 noiembrie 2022, Luxembourg Business Registers, C-37/20 și C-601/20, EU:C:2022:912, punctul 38, precum și jurisprudența citată).

329 Astfel, punerea aceluiași date cu caracter personal la dispoziția unor terți constituie o ingerință în drepturile fundamentale consacrate la articolele 7 și 8 din cartă, indiferent de utilizarea ulterioară a informațiilor comunicate. În această privință, este irelevant dacă informațiile referitoare la viața privată prezintă sau nu un caracter sensibil sau dacă persoanele interesate au suferit sau nu eventuale inconveniente ca urmare a acestei ingerințe (a se vedea în acest sens Hotărârea din 22 noiembrie 2022, *Luxembourg Business Registers*, C-37/20 și C-601/20, EU:C:2022:912, punctul 39, precum și jurisprudența citată).

330 Rezultă din cele ce precedă că articolul 7 și articolul 8 alineatul (1) din cartă se aplică în speță și dispozițiile naționale contestate trebuie, așadar, să fie conforme cu aceste articole [a se vedea în acest sens Hotărârea din 18 iunie 2020, *Comisia/Ungaria (Transparență asociativă)*, C-78/18, EU:C:2020:476, punctul 103].

– Cu privire la pretinsa încălcare a dispozițiilor articolului 6 alineatul (1) primul paragraf literele (c) și (e) și alineatul (3) și ale articolului 9 alineatul (1) din RGPD, precum și ale articolului 7 și ale articolului 8 alineatul (1) din cartă

331 Trebuie să se sublinieze de la bun început, pe de o parte, legăturile strânse care există între RGPD și dispozițiile articolului 7 și ale articolului 8 alineatul (1) din cartă, dispoziții în lumina cărora trebuie interpretat regulamentul menționat.

332 De altfel, din articolul 1 alineatul (2) din RGPD coroborat cu considerentele (4) și (10) ale acestuia reiese că regulamentul menționat are ca obiectiv în special să asigure un nivel ridicat de protecție a drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal, drept care este recunoscut și la articolul 8 din cartă și care este strâns legat de dreptul la viață privată consacrat la articolul 7 din aceasta (Hotărârea din 1 august 2022, *Vyriausioji tarnybinės etikos komisija*, C-184/20, EU:C:2022:601, punctul 61). Așadar, în special, după cum a arătat domnul avocat general la punctul 235 din concluziile prezentate, atât timp cât condițiile unei prelucrări legale a datelor cu caracter personal în temeiul regulamentulului menționat sunt îndeplinite, se consideră că această prelucrare îndeplinește, în principiu, și cerințele stabilite la articolele 7 și 8 din cartă (a se vedea prin analogie Hotărârea din 27 septembrie 2017, *Puškár*, C-73/16, EU:C:2017:725, punctul 102).

333 Pe de altă parte, după cum reiese din argumentația pe care o dezvoltă în susținerea celei de a cincea obiecții, Comisia pune la îndoială faptul că dispozițiile naționale contestate urmăresc în mod real obiectivele invocate de Republica Polonă și arată că ingerințele în drepturile fundamentale la protecția datelor cu caracter personal și la respectarea vieții private rezultate din aceste dispoziții naționale nu sunt, în orice caz, conforme cerinței proporționalității care decurge din diferite dispoziții ale dreptului Uniunii a căror încălcare o invocă. Întrucât Comisia nu a susținut că dispozițiile naționale menționate nu ar îndeplini alte cerințe care decurg din aceste dispoziții ale dreptului Uniunii, Curtea trebuie, așadar, să se limiteze la examinarea obiecției astfel formulate de Comisie și, în consecință, să examineze aceleași dispoziții naționale numai din perspectiva proporționalității lor în raport cu obiectivele invocate de Republica Polonă.

334 În această privință, trebuie amintit, în primul rând, că, după cum rezultă dintr-o jurisprudență constantă, drepturile fundamentale la respectarea vieții private și la protecția datelor cu caracter personal, garantate la articolele 7 și 8 din cartă, nu sunt prerogative absolute, ci trebuie să fie luate în considerare în raport cu funcția lor în societate și trebuie echilibrate cu alte drepturi fundamentale. Astfel, pot fi impuse restrângeri, cu condiția ca, în conformitate cu articolul 52 alineatul (1) din cartă, acestea să fie prevăzute de lege și să respecte substanța drepturilor

fundamentale, precum și principiul proporționalității. În temeiul acestui din urmă principiu, pot fi impuse restrângeri numai în cazul în care acestea sunt necesare și numai dacă răspund efectiv obiectivelor de interes general recunoscute de Uniune sau necesității protejării drepturilor și a libertăților celorlalți. Acestea trebuie să fie efectuate în limitele strictului necesar, iar reglementarea care presupune o ingerință trebuie să prevadă norme clare și precise care să reglementeze conținutul și aplicarea măsurii respective (Hotărârea din 1 august 2022, Vyriausioji tarnybinės etikos komisija, C-184/20, EU:C:2022:601, punctul 70 și jurisprudența citată).

- 335 În ceea ce privește, în al doilea rând, articolul 6 alineatul (1) primul paragraf din RGPD, această dispoziție prevede o listă exhaustivă și limitativă de cazuri în care prelucrarea datelor cu caracter personal poate fi considerată legală. Astfel, pentru a fi considerată ca atare, o prelucrare trebuie să se încadreze în unul dintre cazurile prevăzute de dispoziția menționată (Hotărârea din 1 august 2022, Vyriausioji tarnybinės etikos komisija, C-184/20, EU:C:2022:601, punctul 67 și jurisprudența citată).
- 336 În temeiul articolului 6 alineatul (1) primul paragraf litera (c) din RGPD, este legală prelucrarea necesară în vederea îndeplinirii unei obligații legale care îi revine operatorului. Potrivit articolului 6 alineatul (1) primul paragraf litera (e) din acest regulament, este legală și o prelucrare necesară pentru îndeplinirea unei sarcini care servește unui interes public sau care rezultă din exercitarea autorității publice cu care este investit operatorul.
- 337 Articolul 6 alineatul (3) din RGPD precizează, în ceea ce privește aceste două ipoteze de legalitate, că prelucrarea trebuie să se bazeze pe dreptul Uniunii sau pe dreptul intern care se aplică operatorului și că acest temei juridic trebuie să urmărească un obiectiv de interes public și să fie proporțional cu obiectivul legitim urmărit. Întrucât aceste cerințe sunt o expresie a celor care rezultă de la articolul 52 alineatul (1) din cartă, ele trebuie interpretate în lumina acestei din urmă dispoziții (Hotărârea din 1 august 2022, Vyriausioji tarnybinės etikos komisija, C-184/20, EU:C:2022:601, punctul 69).
- 338 În speță, obiectul dispozițiilor naționale contestate constă, după cum s-a subliniat la punctul 310 din prezenta hotărâre, în a impune judecătorilor în cauză să efectueze, în funcție de instanța din care fac parte și de poziția pe care o ocupă în cadrul acesteia, o declarație care trebuie, în majoritatea cazurilor, să fie adresată președinților de instanțe fie din ordinea judiciară, fie din ordinea administrativă și, în mod excepțional, către KRS sau ministrului justiției, în vederea publicării în *Biuletyn Informacji Publicznej* de către astfel de autorități, a informațiilor care figurează în această declarație.
- 339 Or, întrucât obligația de colectare, de înregistrare și de publicare online, la care sunt astfel supuse aceste autorități, rezultă din dispozițiile menționate la punctul 310 din prezenta hotărâre, trebuie considerat că prelucrarea datelor cu caracter personal în cauză este necesară pentru îndeplinirea unei obligații legale pe care o are fiecare dintre autoritățile respective în calitate de operator. Prin urmare, această prelucrare se încadrează în ipoteza prevăzută la articolul 6 alineatul (1) primul paragraf litera (c) din RGPD (a se vedea în acest sens Hotărârea din 1 august 2022, Vyriausioji tarnybinės etikos komisija, C-184/20, EU:C:2022:601, punctul 71).
- 340 În ceea ce privește ipoteza legalității prevăzută la articolul 6 alineatul (1) primul paragraf litera (e) din RGPD, trebuie arătat că urmărirea obiectivului de imparțialitate a judecătorilor, invocat în special în expunerea de motive a Legii de modificare referitoare la dispozițiile naționale

contestate de Comisie în cadrul celei de a cincea obiecții, contribuie la asigurarea bunei exercitări a funcției jurisdicționale ce constituie o sarcină care servește unui interes public, în sensul acestei dispoziții din regulamentul menționat.

- 341 În ceea ce privește, în al treilea rând, articolul 9 alineatul (1) din RGDP, acesta interzice printre altele prelucrarea de date cu caracter personal care dezvăluie opiniile politice, confesiunea religioasă sau convingerile filozofice ale unei persoane fizice. Este vorba, potrivit titlului acestui articol 9, de „categorii speciale de date cu caracter personal”, aceste date fiind de asemenea calificate drept „date sensibile” în considerentul (10) al RGPD.
- 342 Anumite excepții de la o astfel de interdicție sunt prevăzute la articolul 9 alineatul (2) din RGDP. După cum reiese din articolul 9 alineatul (2) litera (g) din acest regulament, interdicția respectivă nu se aplică printre altele atunci când prelucrarea în cauză este necesară din motive de interes public major, în temeiul dreptului Uniunii sau al dreptului intern, care este proporțional cu obiectivul urmărit, respectă esența dreptului la protecția datelor și prevede măsuri corespunzătoare și specifice pentru protejarea drepturilor fundamentale și a intereselor persoanei vizate.
- 343 Din modul de redactare a articolului 9 din RGDP reiese astfel că interdicția pe care o stabilește această dispoziție se aplică, sub rezerva excepțiilor prevăzute de regulamentul respectiv, oricărui tip de prelucrare a categoriilor speciale de date prevăzute de dispoziția menționată și ansamblului operatorilor care efectuează asemenea prelucrări [a se vedea în acest sens Hotărârea din 24 septembrie 2019, GC și alții (Dezindexarea unor date sensibile), C-136/17, EU:C:2019:773, punctul 42].
- 344 Pentru a stabili dacă dispozițiile naționale contestate intră în domeniul de aplicare al articolului 9 din RGPD, trebuie amintit de la bun început că dispoziția menționată se aplică unor prelucrări care nu privesc numai date intrinsec sensibile la care se referă acest articol, ci și date care, la finalul unei operațiuni intelectuale de deducție sau de suprapunere a informațiilor, dezvăluie indirect informații de această natură (a se vedea în acest sens Hotărârea din 1 august 2022, Vyriausioji tarnybinės etikos komisija, C-184/20, EU:C:2022:601, punctul 123).
- 345 Trebuie amintit de asemenea că, după cum a statuat Curtea, o interpretare în sens larg a noțiunii de „date sensibile” este susținută de obiectivul RGPD, amintit la punctul 316 din prezenta hotărâre, care este acela de a asigura un nivel ridicat de protecție a drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanelor fizice, în special a vieții private a acestora, în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal referitoare la acestea. O astfel de interpretare este conformă și cu finalitatea articolului 9 alineatul (1) din RGPD, care constă în a asigura o protecție sporită împotriva unor asemenea prelucrări care, din cauza caracterului deosebit de sensibil al acestor date, sunt susceptibile să constituie, după cum reiese din considerentul (51) al regulamentulului menționat, o ingerință deosebit de gravă în drepturile fundamentale la respectarea vieții private și la protecția datelor cu caracter personal, garantate de articolele 7 și 8 din cartă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 1 august 2022, Vyriausioji tarnybinės etikos komisija, C-184/20, EU:C:2022:601, punctele 125 și 126, precum și jurisprudența citată).
- 346 În speță, trebuie constatat că colectarea și publicarea online a informațiilor aferente „calității de membru” anterioare a unui judecător al unui „partid politic” și „funcțiilor” deținute în acest partid, prevăzute la articolul 88a alineatul 1 punctul 3 din Legea modificată privind organizarea instanțelor de drept comun, constituie prelucrări de natură să dezvăluie opiniile politice ale persoanei interesate, în sensul articolului 9 alineatul (1) din RGPD.

- 347 În ceea ce privește informațiile referitoare la „calitatea de membru” anterioară sau actuală a unui judecător al unei „asociații” și la „funcțiile” deținute de judecătorul respectiv în cadrul acesteia sau la „funcțiile” anterioare sau actuale deținute de acel judecător în cadrul unui organism al unei „fundații fără scop lucrativ”, menționate la articolul 88a alineatul 1 punctele 1 și 2 din Legea modificată privind organizarea instanțelor de drept comun, trebuie să se constate, asemenea domnului avocat general la punctele 244 și 245 din concluziile prezentate, că, având în vedere caracterul foarte larg și imprecis al termenilor utilizați de legiuitorul polonez, colectarea și publicarea unor astfel de informații sunt, în funcție de natura exactă a asociațiilor și fundațiilor în cauză, susceptibile să dezvăluie confesiunea religioasă sau convingerile filozofice ale persoanelor interesate, în sensul articolului 9 alineatul (1) din RGPD, după cum susține Comisia.
- 348 Rezultă că, pentru a eluda interdicția prevăzută la acest articol 9 alineatul (1), dispozițiile naționale contestate trebuie să corespundă uneia dintre ipotezele vizate la alineatul (2) al articolului 9 menționat și să îndeplinească cerințele stipulate, și anume, în speță, cerințele prevăzute la articolul 9 alineatul (2) litera (g) din RGPD.
- 349 Rezultă din tot ceea ce precedă că, întrucât dispozițiile naționale contestate se încadrează în domeniul de aplicare al articolului 6 alineatul (1) primul paragraf literele (c) și (e) și al articolului 9 alineatul (1) din RGPD, precum și al articolului 7 și al articolului 8 alineatul (1) din cartă, trebuie să se aprecieze în prezent eventuala lor justificare în raport cu articolul 6 alineatul (3) și cu articolul 9 alineatul (2) litera (g) din acest regulament, precum și cu articolul 52 alineatul (1) din cartă.
- 350 În această privință, din cuprinsul punctelor 334, 337 și 342 din prezenta hotărâre reiese că, pentru ca dispozițiile naționale contestate, în calitate de temeuri juridice ale prelucrărilor de date cu caracter personal în discuție, să îndeplinească cerințele care decurg din articolul 52 alineatul (1) din cartă, din articolul 6 alineatul (3) din RGPD și, respectiv, din articolul 9 alineatul (2) litera (g) din acesta, prelucrările amintite trebuie printre altele să răspundă unui obiectiv de interes public și să fie proporționale cu scopul legitim astfel urmărit (a se vedea în acest sens Hotărârea din 1 august 2022, Vyriausioji tarnybinės etikos komisija, C-184/20, EU:C:2022:601, punctul 73).
- 351 În speță, Comisia arată în cererea sa introductivă că din expunerea de motive aferentă proiectului care a condus la adoptarea articolului 88a din Legea modificată privind organizarea instanțelor de drept comun reiese că acest proiect era animat de intenția de a menține neutralitatea politică și imparțialitatea judecătorilor, încrederea publicului în această imparțialitate și, în sfârșit, demnitatea funcțiilor exercitate de ei.
- 352 În apărare, Republica Polonă a făcut referire, pentru a justifica adoptarea dispozițiilor naționale contestate, la obiectivul care constă în consolidarea neutralității politice, a imparțialității judecătorilor și a încrederii justițiabililor în această imparțialitate, precizând totodată, în ceea ce privește acea neutralitate politică, că, în speță, dispozițiile naționale contestate urmăresc, mai precis, să permită justițiabililor să fie informați cu privire la activitățile politice anterioare ale judecătorilor în cauză atunci când aceste activități sunt de natură să pună la îndoială obiectivitatea judecătorului într-o anumită cauză și să conducă, din acest motiv, la eventuala sa recuzare.
- 353 În această privință, trebuie arătat de la bun început că obiectivul astfel invocat de Republica Polonă, în măsura în care ar consta în garantarea neutralității politice și imparțialității judecătorilor și în reducerea riscului ca aceștia din urmă să poată fi influențați, în îndeplinirea atribuțiilor lor, de considerente de interes privat sau politice, este, după cum se subliniază la punctul 340 din prezenta hotărâre, fără îndoială, de interes public și, prin urmare, legitim (a se

vedea prin analogie Hotărârea din 1 august 2022, Vyriausioji tarnybinės etikos komisija, C-184/20, EU:C:2022:601, punctele 75 și 76). Situația este aceeași în ceea ce privește obiectivul care constă în consolidarea încrederii justițiabililor în existența unei asemenea imparțialități.

- 354 Într-adevăr, după cum a subliniat Curtea în repetate rânduri, cerința de independență și de imparțialitate a instanțelor, care este inerentă activității de judecată, ține de conținutul esențial al dreptului fundamental la protecție jurisdicțională efectivă și la un proces echitabil, care are o importanță esențială în calitate de garant al protecției ansamblului drepturilor conferite justițiabililor de dreptul Uniunii și al menținerii valorilor comune ale statelor membre prevăzute la articolul 2 TUE, în special a valorii statului de drept (a se vedea în acest sens Hotărârea din 20 aprilie 2021, Repubblica, C-896/19, EU:C:2021:311, punctul 51 și jurisprudența citată, precum și Hotărârea din 29 martie 2022, Getin Noble Bank, C-132/20, EU:C:2022:235, punctul 94 și jurisprudența citată).
- 355 Potrivit unei jurisprudențe constante, garanțiile de independență și de imparțialitate impuse în temeiul dreptului Uniunii postulează astfel existența unor norme, în special în ceea ce privește compunerea unei instanței și cauzele de recuzare a membrilor săi, care să permită înlăturarea oricărei îndoieli legitime, în percepția justițiabililor, referitoare la impenetrabilitatea acestei instanțe în privința unor elemente exterioare și la neutralitatea sa în raport cu interesele care se înfruntă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 29 martie 2022, Getin Noble Bank, C-132/20, EU:C:2022:235, punctul 95 și jurisprudența citată). După cum s-a amintit la punctul 95 din prezenta hotărâre, aceste norme trebuie în special să permită excluderea formelor de influență indirectă susceptibile să orienteze deciziile judecătorilor în discuție și să înlătore astfel o lipsă a aparenței de independență sau de imparțialitate a acestora de natură să aducă atingere încrederii pe care justiția trebuie să o inspire justițiabililor într-o societate democratică și într-un stat de drept.
- 356 Rezultă că obiectivul pe care Republica Polonă susține că l-a urmărit în speță corespunde, ca atare, unui obiectiv de interes general recunoscut de Uniune, în sensul articolului 52 alineatul (1) din cartă sau chiar unui obiectiv de interes public și, prin urmare, legitim, în sensul articolului 6 alineatul (3) din RGPD, un asemenea obiectiv de interes public putând, în plus, să fie calificat drept „major”, în sensul articolului 9 alineatul (2) litera (g) din acest regulament.
- 357 În consecință, în conformitate cu aceste dispoziții de drept al Uniunii, un asemenea obiectiv permite limitări ale exercițiului drepturilor garantate de articolele 7 și 8 din cartă, cu condiția printre altele ca aceste limitări să răspundă în mod efectiv obiectivului respectiv și să fie proporționale cu el (a se vedea în acest sens Hotărârea din 1 august 2022, Vyriausioji tarnybinės etikos komisija, C-184/20, EU:C:2022:601, punctul 81).
- 358 Potrivit unei jurisprudențe constante, proporționalitatea măsurilor din care rezultă o ingerință în drepturile garantate la articolele 7 și 8 din cartă impune respectarea cerințelor de aptitudine și de necesitate, precum și a celei legate de caracterul proporțional al acestor măsuri în raport cu obiectivul urmărit (Hotărârea din 22 noiembrie 2022, Luxembourg Business Registers, C-37/20 și C-601/20, EU:C:2022:912, punctul 63, precum și jurisprudența citată).
- 359 Mai precis, derogările de la protecția datelor cu caracter personal și limitările acesteia se efectuează în limitele strictului necesar, fiind stabilit că, atunci când este posibilă alegerea între mai multe măsuri adecvate pentru îndeplinirea obiectivelor legitime urmărite, trebuie să se recurgă la cea mai puțin constrângătoare. În plus, un obiectiv de interes general nu poate fi urmărit fără a ține seama de faptul că trebuie conciliat cu drepturile fundamentale vizate de

măsura în cauză, prin crearea unui echilibru între, pe de o parte, obiectivul de interes general și, pe de altă parte, drepturile în cauză, pentru a se asigura că inconveniente cauzate de această măsură nu sunt disproporționate în raport cu scopurile vizate. Astfel, posibilitatea statelor membre de a justifica o restrângere a drepturilor garantate de articolele 7 și 8 din cartă trebuie să fie apreciată măsurând gravitatea ingerinței pe care o implică o asemenea restrângere și verificând dacă importanța obiectivului de interes general urmărit prin restrângerea respectivă se raportează la această gravitate (Hotărârea din 1 august 2022, Vyriausioji tarnybinės etikos komisija, C-184/20, EU:C:2022:601, punctul 98 și jurisprudența citată, precum și Hotărârea din 22 noiembrie 2022, Luxembourg Business Registers, C-37/20 și C-601/20, EU:C:2022:912, punctul 64, precum și jurisprudența citată).

- 360 Pe aceeași linie, considerentul (39) al RGPD subliniază în special că cerința necesității este îndeplinită atunci când obiectivul de interes general vizat nu poate fi atins în mod rezonabil la fel de eficient prin alte mijloace care să afecteze mai puțin drepturile fundamentale ale persoanelor vizate, în special dreptul la respectarea vieții private și dreptul la protecția datelor cu caracter personal garantate la articolele 7 și 8 din cartă, derogările și restricțiile de la principiul protecției unor asemenea date trebuind să fie efectuate în limitele strictului necesar (a se vedea în acest sens Hotărârea din 1 august 2022, Vyriausioji tarnybinės etikos komisija, C-184/20, EU:C:2022:601, punctul 85 și jurisprudența citată).
- 361 În aceste condiții, trebuie verificat, în primul rând, dacă, presupunând că sunt efectiv ghidate de urmărirea obiectivului de interes general invocat de Republica Polonă, dispozițiile naționale contestate sunt apte să realizeze acest obiectiv. Dacă este cazul, va trebui să se examineze, în al doilea rând, dacă ingerința în drepturile fundamentale garantate la articolele 7 și 8 din cartă care rezultă aceste dispoziții naționale este limitată la strictul necesar, în sensul că obiectivul respectiv nu ar putea fi atins în mod rezonabil, la fel de eficace, prin alte mijloace care afectează mai puțin aceste drepturi fundamentale, și, în al treilea rând, dacă această ingerință nu este disproporționată în raport cu același obiectiv, ceea ce implică printre altele o ponderare a importanței acestuia și a gravității ingerinței menționate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 22 noiembrie 2022, Luxembourg Business Registers, C-37/20 și C-601/20, EU:C:2022:912, punctul 66).
- 362 În ceea ce privește, în primul rând, aspectul dacă publicarea în *Biuletyn Informacji Publicznej* a informațiilor colectate prin intermediul declarațiilor în discuție este adecvată pentru atingerea obiectivului de interes general pretins urmărit în speță, trebuie constatat că Republica Polonă nu a prezentat explicații clare și concrete care să indice motivele pentru care publicarea obligatorie a informațiilor privind calitatea de membru al unui partid politic a unei persoane înainte de numirea sa într-un post de judecător și pe durata mandatului său înainte de data de 29 decembrie 1989 ar fi de natură să contribuie în prezent la consolidarea dreptului justițiabililor la judecarea cauzei lor de către o instanță care corespunde cerinței de imparțialitate și a încrederii acestora într-o asemenea imparțialitate.
- 363 În această privință, trebuie amintit, de altfel, că Curtea a statuat deja, într-un mod mai general, că împrejurările care însoțesc prima numire a unui judecător, intervenită în perioada în care era în vigoare regimul nedemocratic al Republicii Populare Polone, nu pot fi considerate în sine ca fiind de natură să dea naștere unor îndoieli legitime și serioase, în percepția justițiabililor, cu privire la independența și imparțialitatea acestui judecător, în cadrul exercitării funcțiilor sale jurisdicționale ulterioare (Hotărârea din 29 martie 2022, Getin Noble Bank, C-132/20, EU:C:2022:235, punctele 82-84 și 107).

- 364 De altfel, adoptarea dispozițiilor naționale contestate de Comisie în cadrul celei de a cincea obiecții, care figurează, asemenea celor vizate de prima și a treia obiecție, în Legea de modificare, adoptată în condiții de urgență și în contextul descris la punctele 141-145 și 291 din prezenta hotărâre, permite, după cum susține Comisia, să se considere că aceste dispoziții, în măsura în care se referă la informațiile privind calitatea de membru al unui partid politic a judecătorilor înainte de numirea lor și pe durata mandatului lor înainte de data de 29 decembrie 1989, au fost adoptate, în realitate, pentru a aduce atingere reputației profesionale a judecătorilor în cauză și percepției pe care justițiabilii o au cu privire la aceștia sau chiar pentru a stigmatiza judecătorii respectivi și, în consecință, cu intenția de a încetini dezvoltarea carierei persoanelor interesate.
- 365 Rezultă din cele ce precedă că, în măsura în care dispozițiile naționale contestate privesc astfel de informații, cu obligația de a menționa denumirea partidului politic în cauză, funcțiile deținute și perioada de afiliere la acesta, și anume date cu caracter personal, care, în plus, sunt „sensibile”, în sensul articolului 9 din RGPD, aceste dispoziții naționale, chiar presupunând că au urmărit cu adevărat obiectivul legitim invocat în speță, nu sunt, în orice caz, adecvate pentru atingerea obiectivului respectiv.
- 366 Constatările efectuate la punctele 362-365 din prezenta hotărâre sunt suficiente pentru a se exclude posibilitatea ca, în măsura în care dispozițiile naționale contestate prevăd colectarea de informații și publicarea lor online cu privire la calitatea de membru al unui partid politic a unei persoane înainte de numirea sa într-un post de judecător și pe durata mandatului său înainte de data de 29 decembrie 1989, aceste dispoziții naționale să îndeplinească cerințele care decurg din principiul proporționalității enunțat la articolul 52 alineatul (1) din cartă, precum și la articolul 6 alineatul (3) și la articolul 9 alineatul (2) litera (g) din RGPD. Rezultă că, în măsura în care dispozițiile naționale menționate privesc astfel de informații, ele încalcă atât dispozițiile articolului 6 alineatul (1) primul paragraf literele (c) și (e) și alineatul (3) și ale articolului 9 alineatul (1) din RGPD, cât și pe cele ale articolului 7 și ale articolului 8 alineatul (1) din cartă.
- 367 În schimb, în ceea ce privește celelalte informații vizate de dispozițiile naționale contestate, și anume cele referitoare la calitatea de membru actuală sau anterioară al unei asociații și la deținerea actuală sau anterioară a funcțiilor în cadrul acesteia sau într-o fundație fără scop lucrativ, nu se poate exclude, *a priori*, că faptul de a pune la dispoziție online asemenea informații contribuie la dezvăluirea existenței unor eventuale conflicte de interese susceptibile să influențeze exercitarea atribuțiilor judecătorilor în cauză în timpul examinării unor cauze specifice, contribuind la o exercitare imparțială a acestor atribuții și, astfel, la o consolidare a încrederii justițiabililor în acțiunea justiției (a se vedea în acest sens Hotărârea din 1 august 2022, *Vyriausioji tarnybinės etikos komisija*, C-184/20, EU:C:2022:601, punctul 83).
- 368 În consecință, trebuie, în al doilea rând, să se verifice dacă obiectivul invocat de Republica Polonă ar putea fi atins în mod rezonabil la fel de eficient prin alte măsuri care să afecteze mai puțin drepturile judecătorilor în cauză la respectarea vieții lor private și la protecția datelor lor cu caracter personal și dacă ingerința în cauză nu este disproporționată în raport cu acest obiectiv, ceea ce implică printre altele o ponderare a importanței acestuia și a gravității ingerinței respective.
- 369 Asemenea evaluări trebuie efectuate ținând seama de toate elementele de fapt și de drept specifice statutului membru în cauză, precum existența altor măsuri menite să garanteze o astfel de imparțialitate și să prevină conflictele de interese (a se vedea în acest sens Hotărârea din 1 august 2022, *Vyriausioji tarnybinės etikos komisija*, C-184/20, EU:C:2022:601, punctul 86).

- 370 În această privință, deși, desigur, după cum arată Comisia și reiese din cuprinsul punctului 300 din prezenta hotărâre, există deja diferite dispoziții naționale pentru a consacra și a contribui la garantarea imparțialității judecătorilor în Polonia, nu rezultă totuși de aici că măsurile care ar urmări să consolideze și mai mult această imparțialitate, inclusiv aparența de imparțialitate, și încrederea justițiabililor în aceasta trebuie considerate ca depășind ceea ce este necesar în astfel de scopuri.
- 371 Pe de altă parte, a face ca informațiile în cauză să fie disponibile pentru autoritățile chemate să soluționeze sau să prevină eventuale conflicte de interese, după cum sugerează Comisia, nu ar fi în mod necesar de natură să permită justițiabililor să aibă ei înșiși cunoștință de aceste informații și să identifice eventuala existență a unor astfel de conflicte care decurg din acestea și, dacă este cazul, să se prevaleze de informațiile menționate pentru a solicita recuzarea unui judecător chemat să judece o anumită cauză. De asemenea, publicarea online a acelorași informații este, în principiu, de natură să permită justițiabililor respectivi să dispună de acestea în condiții de transparență deplină și fără a trebui să întreprindă demersuri pentru a se informa cu privire la cei care sunt chemați să soluționeze diferendele la care sunt părți. O asemenea transparență poate, în același timp, să contribuie la consolidarea încrederii acestor justițiabili în justiție.
- 372 Cu toate acestea, trebuie, pe de o parte, să se arate că, în speță, datele cu caracter personal în cauză se raportează în special la perioade anterioare datei de la care un judecător este obligat să furnizeze declarația necesară în temeiul dispozițiilor naționale contestate, indiferent de gradul de anterioritate a perioadelor în cauză. Or, în lipsa cel puțin a unei limitări temporale în ceea ce privește perioadele anterioare astfel vizate, nu se poate considera în mod rezonabil că, întrucât se raportează la asemenea perioade anterioare, măsurile în discuție sunt limitate la ceea ce este strict necesar pentru a contribui la consolidarea dreptului justițiabililor la judecarea, într-un anumit dosar, a cauzei lor de către o instanță care să corespundă cerinței de imparțialitate, precum și a încrederii lor în această imparțialitate.
- 373 Pe de altă parte, având în vedere jurisprudența amintită la punctul 359 din prezenta hotărâre, pentru a aprecia caracterul proporțional al prelucrării repuse în discuție de Comisie, trebuie de asemenea să se evalueze gravitatea ingerinței în drepturile fundamentale la respectarea vieții private și la protecția datelor cu caracter personal pe care le implică prelucrarea respectivă și să se verifice dacă importanța obiectivului de interes general urmărit de aceasta se raportează la gravitatea amintită.
- 374 Pentru a evalua gravitatea acestei ingerințe, trebuie să se țină seama printre altele de natura datelor cu caracter personal în cauză, în special de natura eventual sensibilă a acestor date, precum și de natura și de modalitățile concrete de prelucrare a datelor respective, în special de numărul de persoane care au acces la aceste date și de modalitățile de acces la acestea din urmă (Hotărârea din 1 august 2022, Vyriausioji tarnybinės etikos komisija, C-184/20, EU:C:2022:601, punctul 99 și jurisprudența citată). Astfel cum s-a subliniat la punctul 369 din prezenta hotărâre, trebuie de asemenea să se țină seama în acest scop de toate elementele de drept și de fapt proprii statului membru în cauză.
- 375 În speță, trebuie arătat, *primo*, că publicarea online a informațiilor nominale în discuție este, în funcție de obiectul asociațiilor sau al fundațiilor fără scop lucrativ vizate, susceptibilă să dezvăluie informații cu privire la anumite aspecte sensibile ale vieții private a judecătorilor în cauză, în special confesiunea religioasă sau convingerile filozofice ale acestora din urmă, asemenea informații intrând astfel, după cum s-a stabilit anterior, sub incidența articolului 9 alineatul (1) din RGPD.

- 376 *Secundo*, trebuie arătat că prelucrarea datelor cu caracter personal în cauză are ca rezultat faptul că aceste date sunt liber accesibile pe internet publicului larg și, ulterior, unui număr potențial nelimitat de persoane, așa încât o astfel de prelucrare poate permite accesul liber la aceste informații unor persoane care, din motive străine obiectivului de interes general invocat prin care urmăresc să asigure imparțialitatea judecătorilor și să prevină conflicte de interese în privința acestora, urmăresc să se informeze cu privire la situația personală a declarantului (a se vedea în acest sens Hotărârea din 22 noiembrie 2022, Luxembourg Business Registers, C-37/20 și C-601/20, EU:C:2022:912, punctul 42, precum și jurisprudența citată).
- 377 *Tertio*, trebuie de asemenea să se țină seama de faptul că, după cum arată Comisia și așa cum s-a subliniat la punctul 364 din prezenta hotărâre, în contextul particular, propriu statului membru în cauză, în care au fost adoptate dispozițiile naționale contestate, publicarea online a datelor cu caracter personal în discuție este de natură, de exemplu, să expună judecătorii respectivi unor riscuri de stigmatizare neîndreptătită, afectând în mod nejustificat percepția pe care o au în legătură cu aceștia atât justițiabilii, cât și publicul în general, precum și riscului de a împiedica în mod nejustificat desfășurarea carierei lor.
- 378 În consecință, trebuie considerat că o prelucrare a datelor cu caracter personal precum cea instituită prin dispozițiile naționale contestate constituie o ingerință deosebit de gravă în drepturile fundamentale ale persoanelor în cauză la respectarea vieții lor private și la protecția datelor lor cu caracter personal consacrate la articolul 7 și la articolul 8 alineatul (1) din cartă.
- 379 Gravitatea acestei ingerințe trebuie astfel să fie evaluată comparativ cu importanța obiectivului de interes general invocat, care urmărește să asigure imparțialitatea judecătorilor, inclusiv aparența de imparțialitate, și să prevină conflictele de interese în privința acestora, crescând în același timp transparența și încrederea justițiabililor în această imparțialitate.
- 380 În acest scop, trebuie să se ia în considerare în special realitatea și amploarea riscului astfel pretins combătut și scopurile efectiv urmărite de dispozițiile naționale contestate, având în vedere printre altele contextul în care sunt acestea adoptate, astfel încât rezultatul exercițiului de evaluare comparativă care trebuie realizat între aceste scopuri, pe de o parte, și drepturile persoanelor în cauză la respectarea vieții private și la protecția datelor cu caracter personal, pe de altă parte, nu este neapărat același pentru toate statele membre (a se vedea în acest sens Hotărârea din 1 august 2022, Vyriausioji tarnybinės etikos komisija, C-184/20, EU:C:2022:601, punctul 110 și jurisprudența citată).
- 381 În speță, trebuie constatat că, ținând seama de contextul național general și specific evocat deja, în care se înscriu dispozițiile naționale contestate, și de consecințele deosebit de grave care pot decurge din aceste dispoziții naționale pentru judecătorii în cauză, rezultatul evaluării comparative a ingerinței care decurge din publicarea online a datelor cu caracter personal în cauză și obiectivul de interes general invocat nu este echilibrat.
- 382 Astfel, în comparație cu statu-quo-ul *ante* care decurge din cadrul juridic național preexistent, publicarea online a datelor cu caracter personal în cauză reprezintă o ingerință potențial considerabilă în drepturile fundamentale garantate la articolul 7 și la articolul 8 alineatul (1) din cartă, fără ca această ingerință să poată fi justificată, în speță, de eventualele beneficii care ar putea rezulta de aici în ceea ce privește prevenirea conflictelor de interese în privința judecătorilor și creșterea încrederii în imparțialitatea acestora din urmă.

- 383 În acest context, este, pe de altă parte, important de subliniat că fiecare judecător are obligația, în temeiul normelor general aplicabile statutului judecătorilor și exercitării funcției sale, să se abțină în orice cauză în care o împrejurare, precum calitatea sa actuală sau anterioară de membru al unei asociații sau exercitarea actuală ori anterioară de atribuții în cadrul acesteia sau într-o fundație fără scop lucrativ, ar putea genera în mod legitim îndoieli cu privire la imparțialitatea sa.
- 384 Având în vedere tot ceea ce precedă, trebuie constatat că dispozițiile contestate încalcă atât dispozițiile articolului 6 alineatul (1) primul paragraf literele (c) și (e) și alineatul (3) și ale articolului 9 alineatul (1) din RGPD, cât și pe cele ale articolului 7 și ale articolului 8 alineatul (1) din cartă, inclusiv în măsura în care se referă la colectarea și publicarea online a datelor cu caracter personal aferente calității actuale sau anterioare de membru al unei asociații și exercitării actuale sau anterioare a unor funcții în cadrul acesteia sau al unei fundații fără scop lucrativ.
- 385 În aceste condiții, a cincea obiecție trebuie primită în totalitate în măsura în care se întemeiază pe încălcarea acestor dispoziții ale dreptului Uniunii.
- 386 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, este necesar să se constate că:
- prin abilitarea Camerei disciplinare, ale cărei independență și imparțialitate nu sunt garantate, să se pronunțe cu privire la cauzele care au un impact direct asupra statutului și exercitării funcțiilor de judecător și de judecător asistent, cum ar fi, pe de o parte, cererile de autorizare a inițierii unei proceduri penale împotriva judecătorilor și a judecătorilor asistenți sau a arestării acestora, precum și, pe de altă parte, cauzele în materia dreptului muncii și al asigurărilor sociale privind judecătorii Sąd Najwyższy (Curtea Supremă) și cauzele referitoare la pensionarea acestor judecători, Republica Polonă nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE;
 - prin adoptarea și menținerea în vigoare a articolului 107 alineatul 1 punctele 2 și 3 din Legea modificată privind organizarea instanțelor de drept comun și a articolului 72 alineatul 1 punctele 1-3 din Legea modificată privind Curtea Supremă, care permit calificarea drept abatere disciplinară a examinării respectării cerințelor Uniunii referitoare la o instanță judecătorească independentă și imparțială, constituită în prealabil prin lege, Republica Polonă nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul dispozițiilor coroborate ale articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE și ale articolului 47 din cartă, precum și în temeiul articolului 267 TFUE;
 - prin adoptarea și menținerea în vigoare a articolului 42a alineatele 1 și 2 și a articolului 55 alineatul 4 din Legea modificată privind organizarea instanțelor de drept comun, a articolului 26 alineatul 3 și a articolului 29 alineatele 2 și 3 din Legea modificată privind Curtea Supremă, a articolului 5 alineatele 1a și 1b din Legea modificată privind organizarea instanțelor administrative, precum și a articolului 8 din Legea de modificare, care interzic oricărei instanțe naționale să verifice respectarea cerințelor care decurg din dreptul Uniunii referitoare la garantarea unei instanțe judecătorești independente și imparțiale, constituită în prealabil prin lege, Republica Polonă nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul dispozițiilor coroborate ale articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE și ale articolului 47 din cartă, precum și în temeiul principiului supremației dreptului Uniunii;
 - prin adoptarea și menținerea în vigoare a articolului 26 alineatul 2 și alineatele 4-6 și a articolului 82 alineatele 2-5 din Legea modificată privind Curtea Supremă, precum și a articolului 10 din Legea de modificare, care consacră competența exclusivă a Camerei de

control extraordinar și cauze publice de a examina motivele și chestiunile de drept referitoare la lipsa de independență a unei instanțe sau a unui judecător, Republica Polonă nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul dispozițiilor coroborate ale articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE și ale articolului 47 din cartă, precum și în temeiul articolului 267 TFUE și al principiului supremației dreptului Uniunii;

- prin adoptarea și menținerea în vigoare a articolului 88a din Legea modificată privind organizarea instanțelor de drept comun, a articolului 45 alineatul 3 din Legea modificată privind Curtea Supremă și a articolului 8 alineatul 2 din Legea modificată privind organizarea instanțelor administrative, Republica Polonă a încălcat dreptul la respectarea vieții private și dreptul la protecția datelor cu caracter personal garantate la articolul 7 și la articolul 8 alineatul (1) din cartă, precum și la articolul 6 alineatul (1) primul paragraf literele (c) și (e), la articolul 6 alineatul (3) și la articolul 9 alineatul (1) din RGDP.

387 Acțiunea se respinge în rest, și anume în măsura în care Comisia urmărește, prin intermediul primei obiecții, să se constate o încălcare a articolului 267 TFUE.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 388 În temeiul articolului 138 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât Comisia a solicitat obligarea Republicii Polone la plata cheltuielilor de judecată, iar aceasta din urmă a căzut în pretenții cu privire la partea esențială a motivelor sale, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată, inclusiv a celor aferente procedurilor privind măsurile provizorii.
- 389 Conform articolului 140 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, Regatul Belgiei, Regatul Danemarcei, Regatul Țărilor de Jos, Republica Finlanda și Regatul Suediei suportă propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive, Curtea (Marea Cameră) declară și hotărăște:

- 1) Prin abilitarea Camerei disciplinare a Sąd Najwyższy (Curtea Supremă, Polonia), ale cărei independență și imparțialitate nu sunt garantate, să se pronunțe cu privire la cauzele care au un impact direct asupra statutului și exercitării funcțiilor de judecător și de judecător asistent, cum ar fi, pe de o parte, cererile de autorizare a inițierii unei proceduri penale împotriva judecătorilor și a judecătorilor asistenți sau a arestării acestora, precum și, pe de altă parte, cauzele în materia dreptului muncii și al asigurărilor sociale privind judecătoria Sąd Najwyższy (Curtea Supremă) și cauzele referitoare la pensionarea acestor judecători, Republica Polonă nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE.**
- 2) Prin adoptarea și menținerea în vigoare a articolului 107 alineatul 1 punctele 2 și 3 din ustawa – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Legea privind organizarea instanțelor de drept comun) din 27 iulie 2001, astfel cum a fost modificată prin ustawa o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw (Legea de modificare a Legii privind organizarea instanțelor de drept comun, a Legii privind Curtea Supremă și a altor legi) din 20 decembrie 2019, și a articolului 72 alineatul 1 punctele 1-3 din ustawa o Sądzie Najwyższym (Legea privind Curtea Supremă) din 8 decembrie 2017, astfel cum a fost modificată prin Legea din**

20 decembrie 2019 menționată, care permit calificarea drept abatere disciplinară a examinării respectării cerințelor Uniunii Europene referitoare la o instanță judecătorească independentă și imparțială, constituită în prealabil prin lege, Republica Polonă nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul dispozițiilor coroborate ale articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE și ale articolului 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, precum și în temeiul articolului 267 TFUE.

- 3) Prin adoptarea și menținerea în vigoare a articolului 42a alineatele 1 și 2 și a articolului 55 alineatul 4 din Legea privind organizarea instanțelor de drept comun, astfel cum a fost modificată prin Legea din 20 decembrie 2019, menționată anterior, a articolului 26 alineatul 3 și a articolului 29 alineatele 2 și 3 din Legea privind Curtea Supremă, astfel cum a fost modificată prin Legea din 20 decembrie 2019 menționată, a articolului 5 alineatele 1a și 1b din ustawa – Prawo o ustroju sądown administracyjnych (Legea privind organizarea instanțelor administrative) din 25 iulie 2002, astfel cum a fost modificată prin Legea din 20 decembrie 2019 menționată, precum și a articolului 8 din această din urmă lege, care interzic oricărei instanțe naționale să verifice respectarea cerințelor care decurg din dreptul Uniunii referitoare la garantarea unei instanțe judecătorești independente și imparțiale, constituită în prealabil prin lege, Republica Polonă nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul dispozițiilor coroborate ale articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE și ale articolului 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, precum și în temeiul principiului supremației dreptului Uniunii.
- 4) Prin adoptarea și menținerea în vigoare a articolului 26 alineatul 2 și alineatele 4-6 și a articolului 82 alineatele 2-5 din Legea privind Curtea Supremă, astfel cum a fost modificată prin Legea din 20 decembrie 2019, menționată anterior, precum și a articolului 10 din această din urmă lege, care consacră competența exclusivă a Izba Kontroli Nadzyczajnej i Spraw Publicznych (Camera de control extraordinar și cauze publice) a Sąd Najwyższy (Curtea Supremă, Polonia) de a examina motivele și chestiunile de drept referitoare la lipsa de independență a unei instanțe sau a unui judecător, Republica Polonă nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul dispozițiilor coroborate ale articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE și ale articolului 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, precum și în temeiul articolului 267 TFUE și al principiului supremației dreptului Uniunii.
- 5) Prin adoptarea și menținerea în vigoare a articolului 88a din Legea privind organizarea instanțelor de drept comun, astfel cum a fost modificată prin Legea din 20 decembrie 2019, menționată anterior, a articolului 45 alineatul 3 din Legea privind Curtea Supremă, astfel cum a fost modificată prin Legea din 20 decembrie 2019, și a articolului 8 alineatul 2 din Legea privind organizarea instanțelor administrative, astfel cum a fost modificată prin Legea din 20 decembrie 2019, Republica Polonă a încălcat dreptul la respectarea vieții private și dreptul la protecția datelor cu caracter personal garantate la articolul 7 și la articolul 8 alineatul (1) din Carta drepturilor fundamentale, precum și la articolul 6 alineatul (1) primul paragraf literele (c) și (e), la articolul 6 alineatul (3) și la articolul 9 alineatul (1) din Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor).

- 6) Respinge în rest acțiunea.**
- 7) Obligă Republica Polonă să suporte, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, pe cele efectuate de Comisia Europeană, inclusiv cele aferente procedurilor de măsuri provizorii.**
- 8) Regatul Belgiei, Regatul Danemarcei, Regatul Țărilor de Jos, Republica Finlanda și Regatul Suediei suportă propriile cheltuieli de judecată.**

Semnături